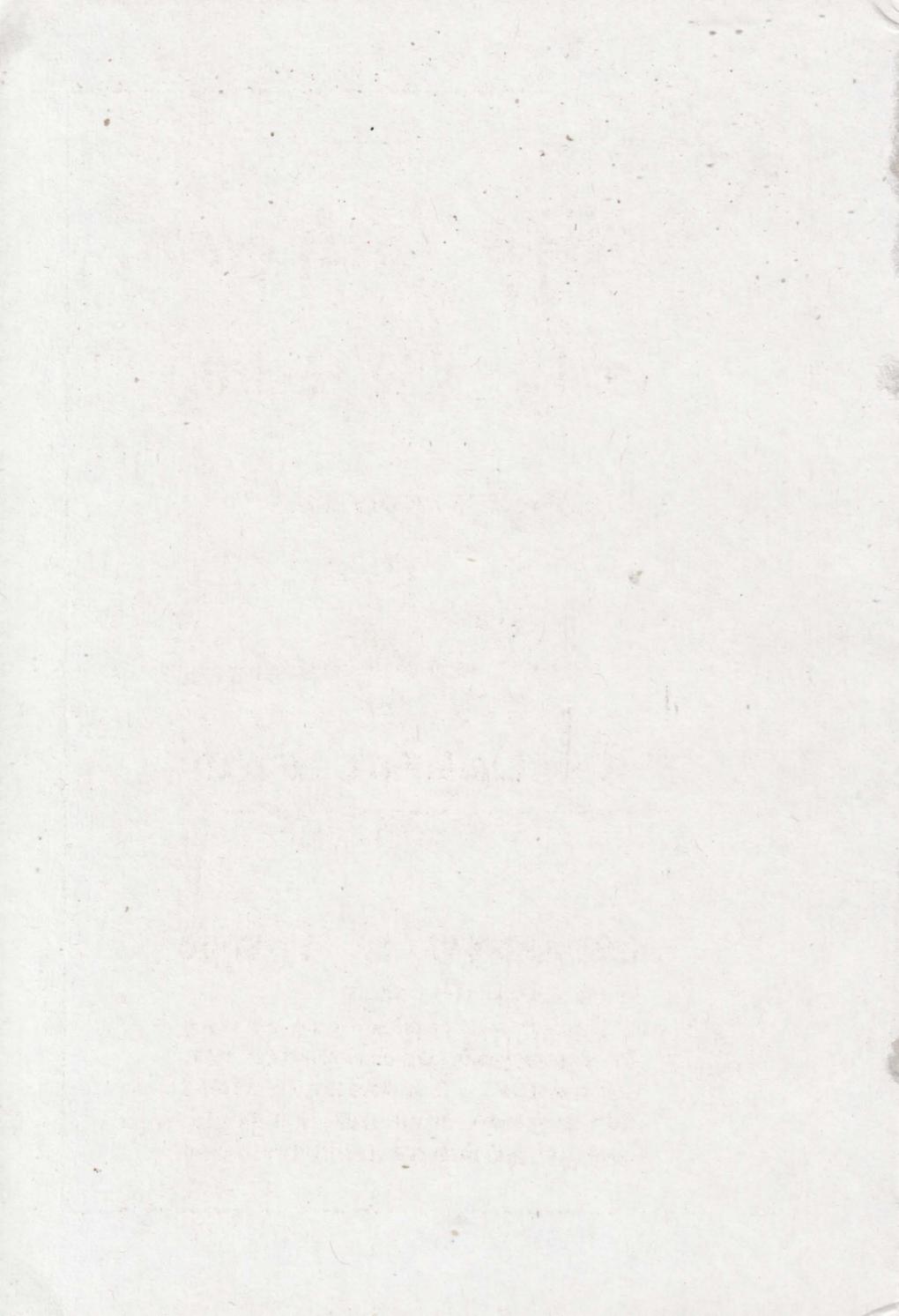

வன்னி முன்னாக மொழு பின்னாக

உருவகக் கதைகள்

ச. வே. பஞ்சாப்ரம்

வண்டு முன்னாக, மாடு பண்ணாக!

(உருவகக் கதைகள்)

பண்டிதர்

ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447

7, [ப.எண்.4], தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய் நகர், சென்னை-600 017.
தொலைபேசி :24342926,24346082

மின் அஞ்சல் :manimekalai1@dataone.in
இணைய தளம்:www.tamilvanan.com

நூல் விவரங்கள்

கணக்கு

கணக்கு

நூல் தலைப்பு	: வஞ்சி முனினாக, மாடு பனினாக!
ஆசிரியர்	: பண்டிதர். ச.வே.பஞ்சாட்சரம்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 2012
பதிப்பு விவரம்	: முதற்பதிப்பு
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 13.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	: கிரெனன் கைஸ் (12X18 செ.மி.)
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: xvi + 128 = 144
நூலின் விலை	: ரூ.55.00/-
அட்டைப்பட ஒவியம்	: ஓவியர் ராம்கி
லேசர் வடிவமைப்பு	: பான்ராஜா கிராபிக்ஸ் சென்னை-24 Ph: 8939499598
அச்சிட்டோர்	: ஸ்கிரிப்ட் பிரின்டர்ஸ் Ph: 9551429203
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்

கணக்கு

கணக்கு

அண்டிமுறை

கதைகள் பலவகை. அவற்றுள் உருவகக் கதை என்பது தனிவகை. பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களுடைய உருவகக் கதைத் தொகுதி 'வண்டி முன்னாக, மாடு பின்னாக!' தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு கட்டித் தங்கப் பரிசாக வெளி வருகின்றது.

இத் தொகுதியில் பண்டிதர் அவர்கள் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் எழுதிவந்த 40 உருவகக் கதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

உருவகக் கதைகளை எழுதுகின்றவர் இக்காலத்தில் மிக அருமை. தாயகத்தில் உருவகக் கதைக் கலையை வளர்த்துத்துவர் பண்டிதர் ச.வேலூப்பிள்ளை அவர்கள். அவரது உருவகக் கதைகளின் முதற்தொகுப்பு 'மணற்கோயில்' என்பது. முதறிஞர் இராஜாஜி அவர்கள் ச.வே.யின் சிறுகதைகளாற் கவரப்பட்டவர்.

அவரது 'மணற்கோயில்' என்ற உருவகக் கதையைப் பாராட்டியும் இருக்கின்றார். அந்த அளவுக்குத் தமிழ்நாட்டிலும் ச.வே. பெயர் பெற்றிருந்தார். 'உருவகக் கதையின் பிதாமகர்' என்று அவர் இன்றும் போற்றப்படுகின்றார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் 'வண்டி முன்னாக, மாடு பின்னாக!' பலருக்குச் ச.வே.யை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு அழகு காட்டுகின்றது.

பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் கதைகளைப் படிக்கையில் பண்ணடைய இலக்கியங்களில் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ள ‘இறைச்சிப் பொருள்’ உத்தி நினைவுக்கு வருகின்றது. உண்மையில் உருவகக் கதைகளின் தோற்றுத்துக்குச் சங்க காலத்து இறைச்சிப்பொருட் செய்யுள்கள் காரணமெனலாம்.

தொல்காப்பியர்,

இறைச்சி தானே பொருள்பறுத்ததுவே

(தொல்பொருளியல் நூற்பா 33)

என்கின்றார். அதுவது, சொற்பொருளுக்குப் பறத்தே தோன்றும் குறிப்புப் பொருளே இறைச்சியாகும் என்கின்றார்.

ஒன்றைச் சொல்லி இன்னொன்றைக் குறிப்பால் உணர்த்தும் வழக்கம் வெறும் செய்யுள் வழக்கு மட்டுமன்று. உலகியல் வழக்கிலும் அது நிறையவே இருந்துவருகின்றது. உதாரணமாக, ‘பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்’ என்ற பழமீழாழியில் ஒரு குறிப்புப் பொருள் இருக்கின்றது. அது அடிக்கடி ஒருவர் வீட்டுக்குச் செல்வது நல்லதல்ல என்பது. இந்தக் குறிப்புப் பொருளுக்குத்தான் ‘இறைச்சி’ என்று பெயா்.

குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துவதற்கு எழுத்தாளர் பல வழிகளைப் பின்பற்றுவா். அவற்றில் ஒன்று உருவக முறை. உருவகம் என்பது உவமேயத்துக்கும் உவமானத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை மறைத்து, இரண்டும் ஒன்றே என்பதுபோலக்

கூறுதல். அத்தகைய கதைகள் உருவகக் கதைகள் எனப்படும். மேற்சொன்ன பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும் என்பதும் ஓர் உருவகப் பழமொழிதான்.

எனவே சாதாரண கதைகளில் பொருள் வெளிப் படையாக இருக்கும். உருவகக் கதைகளில் பொருள் மறைபொருளாக வரும். இந்த விளக்கம் ‘வண்டி முன்னாக, மாடு பின்னாக’! கதைகளைச் சுறவுப்பதற்குப் பயனுடையதுக் கூறுக்கும்.

பஞ்சாட்சரம் ஐயா அவர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் தோய்ந்து ஊறியவர். இலக்கண மரபுகளை அறிந்து தேரியவர். சிறந்த புலவர். இயல்பான கற்பனை வளம் மிகுந்தவர். இறைச்சிப் பொருளைக் கையாள்வதற்குக் கற்பனை மிக மிக இன்றியமையாதது. கதிரவன் காலையிலேதான் உதிக்கும். பண்டிதருக்குக் கற்பனை எந்த நேரத்திலும் உதிக்கும் என்பதை இத்தொகுதி காட்டுகின்றது.

அவரது கதைகளின் தலைப்புகள் பல கவிதை அடிகள்போல உள்ளன. அவற்றுக்கு,

கண்ணில் ஓளிர்க் கடைசி நாட்கள்,

குருதிச் துட்டில் குளிர்காய்வோர்,

மறுபாடியும் வாகைகள்,

சிறுபான்மைகள் சிதறினால்,

மகிழை நோக்கிய மனிதக் கொலைகள்,

கழுத்துக்கு வந்த காலின் தடம்

போன்ற மோனைத் தொடர்களை உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

சில தலைப்புகள் மறைபொருளை ஊகித்து அறிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கின்றன. அத்தகையனவாக,

அரியணை எரிமலை ஆகலாம்,

தந்திரமா தர்மமா ?

மகிழை நோக்கிய மனிதக் கொலைகள்,

குருதிச் தூட்டிற் குளிர் காய்வோர்

போன்ற தலைப்புகளைக் கொள்ளலாம்.

இன்னும் சில தலைப்புகள் கதையைப் படிக்கத் தூண்டும் வகையில் தூப்பட்டுள்ளன. ‘தற்கொலைச் சுதந்திரம்’ என்பது ஒரு வித்தியாசமான தலைப்பு. பார்த்த அளவிலேயே படிக்கத் தூண்டும் தலைப்பு.

அதுபோலவே ‘விருந்துப் போறி’. விருந்துக்கும் பொறிக்கும் என்ன தொடர்பு என்று அறியும் ஆவலை அதிகரிக்கும் தலைப்பு. மேலும் குனிவெல்லாம் குனிவெல்ல, எரிக்கும் எரிச்சல், மண்கொள்ளை மண்கவ்வ..., என்றும் உதிரிகள், மறுபடியும் வாகைகள்! ஆகிய தலைப்புகள் தூண்டில் இரையைக் கவ்வ அவதிப்படும் மீன்களைப்போல எம்மையும் படிக்கவேண்டும் என்று தூட்க்கச் செய்கின்றன.

அப்படி ஒரு தூடிப்பினாற்றான் ‘விருந்துப் பொறி’யை ‘உதயன்’ இதழில் நான் படிக்க நேர்ந்தது. ஊனுண்ணிகள் எவ்விதம் சதிசெய்து செடியுண்ணிகளைச் சிரமமின்றி உண்ணைத் தொடங்கின என்பது கதை. அருமையான கற்பனை. அற்புதுமான படிப்பினையுள்ள கதை. உடனேயே தொலைபோசி எடுத்துப் பண்டிதரைப் பாராட்டி னேன்.

இந்தக் கதை இப்படி முடிகிறது.

“இதனால் யானைக் கூட்டம் இரண்டு பகை அணிகள் ஆகியது. எருமைகள் இரண்டு கட்சி, எருதுகள் இரண்டு சூழ என்று பிரிந்து நின்று தங்களுக்குள் மோதத் தொடங்கின. அன்றாடம் இரண்டு, மூன்று செடியுண்ணிகள் செத்து விழுந்துகொண்டிருந்தன. சிங்கம், புலிகள் நோவின்றி அவற்றை உண்டு மகிழ்ந்து வந்தன. செடியுண்ணிகள் தம்முள் மோதிமோதி அழிந்து உதிரிகளாகிப் பலமிழுந்தன. கடைசியில் எஞ்சிய சிலவான அவை தனித்தனியாக ஊனுண்ணிகளால் வேட்டையாடப்பட்டு, இன அழிப்புக்கு உள்ளாகி வருகின்றன.”

இவ்விதம் பல கதைகளில் கதை ஆசிரியரே கதையின் உட்பொருளைக் குழுக்குறியாகச் சொல்லி வைப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். ஈழத்தவருக்கு இது எளிதிலே விளங்கக் கூடியதுதான். அரசியல் ஒருபற்மிருக்க, நம்மில் ஒற்றுமை குன்றியதாலேயே நாம் இன்று சிதறுண்டு வாழ்கின் ரோம் என்பதை மிக அழுத்தமாகவே பண்டிதர் சிந்திக்க

வைத்திருக்கும் திறம் மெச்சத் தகுந்தது. ஓவ்வொரு கதையிலும் இவ்விதமான படிப்பினை ஓவ்வொன்று இருக்கின்றது. ‘மண்கொள்ளை மண் கவ்வ’ என்ற கதையில் நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும் என்ற பழமொழிக் கருத்து வலுப்பெறுகின்றது. ‘மறுபடியும் வாகைகள்’ என்ற கதையில் ‘பீடு பெற நில்’ அல்லது ‘நம்பிக்கையை இழக்காதே’ என்ற அறிவுரைகள் வழங்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். ‘புடம் போடும் துன்பங்கள்’ என்ற கதையில் போட்டி பொறுமையால் வரும் தீங்கு வலியறுத்தப் பெறுகின்றது. அதனை ஆசிரியரே கதை முடிவில் வெளிப்படையாகக் கூறிவிடுகிறார்.

‘கண்ணில் ஓளிர்க கடைசி நாட்கள்’ என்ற கதையை, “போதைகள்மயமான புழுக்களாகப் பிறந்து, புழுக்களாக வாழ்ந்து, புழுத்தே சாகும் நம் பூமிப் பிறப்புப் போதும் சாமி” என்று அதன் ஆன்மா புலம்பிய அளவில் மூச்சு மெல்ல அடங்கியது என்ற ஆன்மீகச் சித்தாந்தத்துடன் முடிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளில் மிகச் சிறப்பான கதை ‘பட்டுக் குஞ்சம்.’ அது ஆசிரியருக்கும் நன்கு தெரியும். அரிய தத்துவத்தைக் கொண்ட கதை இது. பெரும் பாலான கதைகள் அரசியலை மறைப்பாருளாகக் கொண்டிருக்க, இக்கதை கடவுளின் படைப்புத் தொழிலிலேயே கைவைப்பதாகவுள்ளது. கைவைப்புத் தர்க்காரீதியாகத் தகுந்த விளக்கங்களுடன் நடத்தப்பட்டிருப்பதால் கதை கனதி

பெறுகின்றது. அனைத்துலகத் தரத்தை எட்டியிருக்கும் கதையாக இதனை நாம் மதிக்கலாம். சமய தத்துவங்களைச் சமூகக் கதைகள் வாயிலாகத் திருத்தொண்டர் புராணம் விளக்குகின்றது. ஆனால் பண்டிதர் இங்கே சமூகக் கருத்தொன்றைச் சமயத்தைக்கொண்டு விளக்கித் தனது தனித்துவத்தை நிலைநாட்டியிருப்பது அருமையிலும் அருமை.

கதைகளின் களம் துமிழீந்தான் என்பதில் ஜயமில்லை. துமிழீந்து மரபுகள் பலவற்றையும், மரபுச் சொற்றொடர்களையும் கதைகளில் கண்சிமிட்ட வைக்கின்றார் ஆசிரியர். துமிழநடை படிக்க இன்பந் தருகின்றது. துமிழ் இலக்கியத்தை இது வளர்ச்சியை வல்லது.

தாயகத்திலே சு.வே.யைப்போல, கனடாவிலே சு.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் உருவகக் கதையின் பிதாமகர் ஆகியுள்ளார்.

இவர் தொடர்ந்து எழுதி, மேற்குலகத் துமிழ் இலக்கியத்தை மேலும் வளப்படுத்த வாழ்த்துகின்றேன்.

வி.கந்தவனம்.

கனடா

02.11.2011

ஹவுரை

அற நூல்கள் கூறும் நீதிக்கருத்துகள், படிப்பினைகள் முளையில் மட்டும் குந்திவிட்டு, அநேகமாகக் குதித்தோடு விடுகின்றன. உப கதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், காவியங்களில் பொதிந்து கூறப்படும் அந்த நீதிகள், அறங்கள் உணர்வு பூர்வமாகச் சீரணிக்கப்பட்டு வாசகன் மனத்தில் எந்த அளவுக்கோ ஓட்டிக் கொள்கின்றன.

இந்த இலக்கியங்கள் அணிந்லன்கள் விந்தையான கற்பனைவளங்கள் பூண்டு வெளிவருகின்றன. விரகுகள் மட்டுமன்றி, மறைமுகமாகப் பொருளை வெளியிடும் ஏராளம் விரகுகளும் இலக்கியங்களில் கையாளப்படுகின்றன. ‘முகத்தில் கரி பூசுதல்’ போன்ற இலக்கணைகள், ‘பேய்கள் அரசாண்டால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்’ போன்ற குறியீடுகள், ‘துள்ளுகிற மாடு பொதி சுமக்கும்’ போன்ற பழமொழிகள், “மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே” என்று கண்ணகியைப் புகழ்ந்த சிலப்பதிகாரச் செய்யுள் தொட்டு, “இந்திரன் தோட்டத்து முந்திரியே, மன்மதன் நாட்டுக்கு மந்திரியே” என்று திரைப்பட நாயகியை வர்ணித்த இன்றைய திரைப்பாடல் வரையான உருவகங்கள் இலக்கியங்களில் பெருவழக்காகப் பயன்படுகின்றன.

அறநூற் கருத்துகள் இலக்கியங்களில் பொதிந்து சொல் லப்படும்போது ஏற்படும் உணர்வுக்கலப்பானது, அவை மறைமுக விரகுகள் மூலம் சொல்லப்படும்போது சிந்தனைக் கும், கற்பனைக்கும் வேலை கொடுக்கப்பட்டு, மேலும் பெருக்கம் அடைந்து, வாசகனின் அடிமனம் வரை ஊடுருவிச்

சென்று வேர் பரப்பி நிற்க வைத்து விடுகின்றது. இத்தகைய மறைமுகக் கருத்து வெளிப்பாட்டு உத்திகளில் ஓன்றான உருவகம் தமிழ்நாட்டில் 'பக்தி இலக்கிய' காலத்தில் முற்றுருவகப் பரிமாணத்தையும் பெற்றது என்று கொள்ளலாம். கதை மாந்தரை வேறு பாத்திரங்களாக உருவகித்து, அந்த உருவகப் பாத்திரங்களையே வைத்துக் கதையைச் சொல்லி முடிப்பது முற்றுருவக உத்தியாகும். அக்காலத்துத் திருநாவுக்கரச் நாயனார் ஆன்மாவைத் தலைவியாகவும், கடவுளைத் தலைவனாகவும் “முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்” என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தில் உருவகித்து, அந்த ஆன்மா படிப்படியாக மேம்பட்டுச் சென்று கடவுளை அடையும் பாங்கைப் பாடியிருப்பது முற்றுருவக அணியாகும்.

இவர் காலத்து வைணவ ஆழ்வார்கள் சிலரும், ‘திருக் கோவையா’ராக மாணிக்க வாசகரும், ‘சிவகாமி சரிதையாகப் பிற்காலத்து மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளையும் பாடியிருப்பவை இவ்வித முற்றுருவகப்படைப்புகளே. இதற்குச் சற்று வேறுபட்டு இறைவனைத் தலைவியாகவும், உயிரைத் தலைவனாகவும் உருவகித்து ஈழத்து நவாலியூர்ச் சோம சுந்தரப்புலவர் “உயிரிளங்குமரன்” என்னும் ஒரு வசன நாடகத்தை எழுதியிருந்தார். இவ்வாறே தமிழ் நாட்டுக் கிருஷ்ணபிள்ளை என்னும் கிறிஸ்தவக் கவிஞர் ஆத்மாவை மோட்சம் தேடி யாத்திரை செல்லும் மானுட ஆத்தும விசாரியாக உருவகித்துப் பாடிய முற்றுருவகக் காவியமே “இரட்சணிய யாத்திரிகம்” நூலாகும். இவை அனைத்துமே ஆன்மாவங் கடவுளும் ஜக்கியப்படுவதாகிய ஒரேயொரு கதைக்கருவையே தாங்கி எழுந்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. இவற்றின் தொடர்ச்சியாக, சென்ற நூற்றாண்டில் பல்வேறு

மையக்கருத்துக்களைக் கொண்டும் வசன நடையில் முற்றுருவகங்களான உருவகக் கதைகள் வெளிவந்ததாக அறிகிறேன். ஆனால் காணும் வாய்ப்புக்கிட்டவில்லை. ஆயினும் ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர், பண்டிதர் அமரா சு.வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் 18 உருவகக் கதைகளைக் கொண்ட “மணற்கோயில்” தொகுதியை என் இளமையில் படித்திருக்கிறேன். பஞ்ச தந்திரக்கதைகள், ஈசாப் கதைகள், அன்னபிற நீதிக்கதைகளைப் போலவே உருவகக்கதையும் ஏதோ ஒரு நீதிக்கருத்தை வெளிப்படைக்கதையில் கொண்டிருக்கும். அந்நீதியையே தன் மறைமுகக் கதையிலும் சுட்டி நிற்கும். அந்த நீதிக்கருத்து ஒரு சிறப்பு மனிதக் கூட்டத்தையே கருத்திற்காண்டு மறைமுகமாக அதையே விமர்சிப்பதாகவோ, வாழ்த்துவதாகவோ, வழிப்படுத்துவதாகவோ அவ்வள்ளுக்கக் கதையில் அமைந்திருக்கும். இந்த “வண்டி முன்னாக, மாடு பின்னாக!” உருவகக்கதைகளும் அத்தகையனவே என்பதை இவற்றை ஊன்றிப் படிக்கும் வாசகார்கள் நிச்சயம் புரிந்து கொள்வார்கள்.

தமிழ் சமூகத்தின் இன்றைய வாழ்வியல், சமூகவியல், அரசியல், ஆன்மீக நிலைமைகளைப் படிப்பினைகள் தோன்றும் வண்ணம் படம் பிடிப்பனவாகவும், விமர்சிப்பன வாகவும், தக்க திசைகளில் திருப்பிவிட எத்தனிப்பனவாகவும் இந்த உருவகக் கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. உலகியல் அறிவு விடயத்தில் அடிமட்டத்திலுள்ள வாசகனுக்கு இக்கதைகளின் உட்கருத்துகள் சில எட்டுவது நல்ல பலனைத் தராது என்பதால் அந்த உலகியலறிவு உயர்நிலையில் உள்ளவர்களுக்காக மட்டும் எழுதப்பட்ட குழுங்கு குறிப்படைப்புக்களே இவை எனலாம்.

பல்வேறு காரணங்களுக்காக மக்கள் காது கொடுத்துக் கேட்கவோ, பேசவோ, ஆவணமாகக் கைகளில் வைத்திருக்கவோ அருவருப்பனவும், அஞ்சவனவுமான விடயங்களை மனிதரல்லாத உயிரினங்கள் மேலேற்றிச் சொல்வதன் மூலம் இடக்கரை அடக்கி, அச்சத்தை அகற்றி வாசகனின் மனச் சமநிலைபேணி அவனைப் படிக்கத் தூண்டும் நோக்கில் பிறந்த கதைகள் இவை. அத்தோடு மக்கள் சந்தித்த பேரவல ஞாபகச் சுவடுகள் அகன்றிராத நிலையில் அவலங்களை மனிதப் பாத்திரங்களில் வைத்துச் சொல்லும் போது ஏற்படக் கூடிய அமங்கல உணர்வுகளைத் தவிர்த்து அஃறிணைப் பொருள்களில் வைத்து மறைமுகமாகச் சொல்லும் திட்டத்தில் வரையப்பட்டவை இவ்வருவக்க கதைகள். இந்த முன்னறிவு வாசக அன்பர்களுக்குப் போதுமானதென நம்புகிறேன். நிறைவாக எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இந்த நாலுக்குக் கணதியான ஓர் அணிந்துரையை எழுதியுள்ள “பாவாரம்”, “கீரிமலையினிலே” போன்ற 40 வரையான நூல்களின் ஆசிரியரான கவிநாயகர், கலாநிதி விகந்தவனம் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

‘தமிழ்நாட்டுக் கலைங்கள்’, ‘யுகமாயினி’ சஞ்சிகைகளின் குறுநாவல் போட்டிகளிலும், கனடாவின் உதயன் பத்திரிகை, கனடியத் தமிழ் வாளனாலிச் சிறுகதைப்போட்டிகளிலும் பரிசுகள் பெற்றவரும், இன்றும் தமிழகத்து ஆனந்த விகடன், கல்கி, குழுதும் இதழ்களில் சிறுகதைகள் எழுதிவருபவருமான திரு குரு. அரவிந்தன் அவர்கள் என்னைப்பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளார். அவருக்கு எனது நன்றியை அன்புடன் தெரிவிக்கிறேன்.

மேலும் இந்நாற்கதைகளைப் பத்திரிகையில் படித்துவிட்டு, இவை நூலுருவில் அச்சாகிப் பேணப்பட வேண்டுமென்று, வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்த அம்மையார் கவிஞர் திருமதி. மனோன்மணி வரதராசா ஆசிரியை அவர்களுக்கும், இக்கதைகளை வாரந்தோறும் வெளியிட்டு வந்த கனடா உதயன், கதிரொளிக்கும், தாய்வீடு, இலங்கைத் 'துமிழ் அருவி' மாதப் பத்திரிகைகளுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது. குறிப்பாக இக்கதைகளில் மிகப் பெரும்பாலானவற்றை அழகுற வெளியிட்டுத்தவிய “கதிரொளி” இதமுக்கும், ஆசிரியார் குழாத்துக்கும் எனது சிறப்பு நன்றி உரியது.

சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் எனக்கும் இணைப்புப் பாலமாகச் செயலாற்றும் எழுத்தாளர் இனுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன் அவர்களுக்கும், இந்நாவின் அட்டைப்படத்தை அழகுற வரைந்த ஓவியர் ராமகி அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

எனது இரண்டாவது நூலையும் மிகக்குறுகிய கால இடைவெளியில் வெளியிட்டு, அனைத்துத் துமிழ் நெஞ்சங்களையும் சென்றடைய வைக்கும் சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கு, குறிப்பாக அதன் உரிமையாளர், திரு.ரவிதுமிழ்வாணன் அவர்களுக்கும், செயற்பாட்டாளர் திரு.மோகன் அவர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றியைக் கூறி அமைக்கிறேன்.

வணக்கம்.

அன்பன்,

கனடா

18.11.2011

ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

தொ.பே.: 9054512410

9052160804

பொருளடக்கம்

1.	வண்டி முன்னாக, மாடு பின்னாக!	1
2.	குருதிச் தூட்டில் குளிர் காய்வோர்	4
3.	பழிச்செயல் இருமுனைக் கூர்க்கத்தி	7
4.	வீரசிகரத் தாய்மை	10
5.	சுதந்திரமா? சுகபோகமா?	12
6.	அரியணை எரிமலை ஆகலாம்	15
7.	புடம் போடும் துன்பங்கள்	18
8.	அக்கினித் தேட்டங்கள்	21
9.	இன்ப வேட்டை	
	இடித்த கோட்டைகள்	23
10.	மறுபடியும் வாகைகள்!	25
11.	என்றோ விதைத்தவை	28
12.	தற்கொலைச் சுதந்திரம்	31
13.	பட்டுக்குஞ்சம்	34
14.	பாம்பணிந்த பாவிகள்	37
15.	பொசுக்கிடும் புகழாசை	40
16.	என்றும் உதிரிகள்	43
17.	மண்கொள்ளை மண்கவ்வ...	46
18.	இரு பிறப்பாளர்கள்	49
19.	வந்தேறிகளின் வஞ்சனைகள்	52

20.	சேய்களின் சிறகினுள்?	55
21.	உலகுக்கெனவரும் ஓருவன்கள்	58
22.	எரிக்கும் எரிச்சல்கள்	61
23.	ஊத்தைகள் உறவு	64
24.	கழுத்துக்கு வந்த காலின் தடம்	67
25.	அளவுக்கு மிஞ்சிய அமிர்தங்கள்	70
26.	நம்பினார் கெடுவதில்லை	74
27.	கண்டவர் பின் ஓடிகள்	77
28.	இறைமையுள்ள இறைச்சிக் கடை	80
29.	சிறுபான்மைகள் சிதறினால்...!	84
30.	கருவிகளும் கடவுள்களாக?	87
31.	செக்கென்று நக்கிகளால்...	91
32.	உயிரின் உயிர்	94
33.	குடிகளை நொறுக்கும் குண்டு	98
34.	காக்கும் நெஞ்சும், கதுவும் நெஞ்சும்	102
35.	இன்று யாருக்கோ! நாளை?	106
36.	விருந்துப் பொறி	109
37.	கண்ணில் ஓளிர்க் கடைசி நாட்கள்	113
38.	தந்திரமா? தர்மமா?	116
39.	குனிவெல்லாம் குனிவெல்ல!	120
40.	மகிமை நோக்கிய மனிதக் கொலைகள்	124

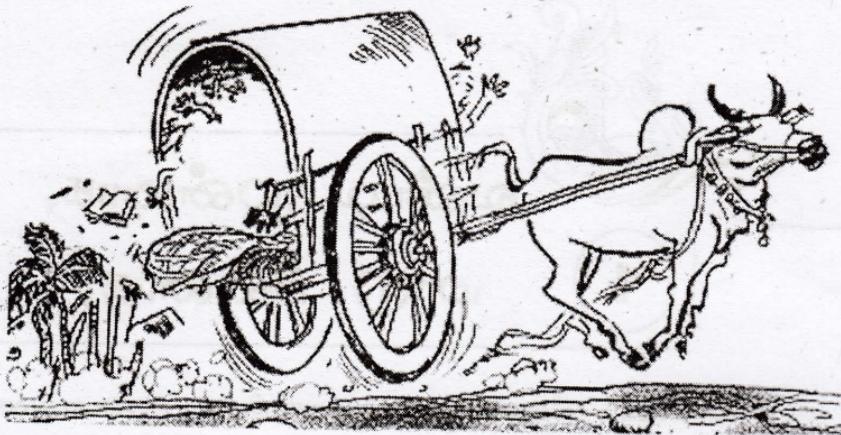

வண்டி பூன்னாங், மாடு பன்னாங்!

1

கட்டில், மேசைகள், நாற்காலிகள் மூடுபாரமாக ஏற்றிக்கட்டப்பட்ட ஒற்றைத்திருக்கல் வண்டியை அந்தக் காளை மூசி, மூசி இழுத்துக் கொண்டு சென்றது. வண்டி நுகத்தையும், மாட்டினது பிடிகயிற்றையும் கைகளால் பிடித்தபடி அருகில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான் வண்டியோட்டி. மரத்தாற்செய்யப்பட்ட அந்த வண்டி மரத்தளபாடங்களுக்கு மரங்களின் மொழியில் முறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வண்டியோட்டிக்கு அது வெறும் கடகடப்புக்களே!

“பிள்ளைகாள்! பயணத்துக்குப் பயணம் பாரங்களை வண்டிகளே சுமந்து இறக்குகிறோம். நாங்கள் என்றுமே மாடுகளுக்குப் பின்னால் போவோராகவே உள்ளோம். அதோ தூரத்திலே ஒரு மனிதன் இழுத்துக்கொண்டு முன்னே ஓட, ரிக்சாவண்டி பின்னே ஓடுகிறது. அதே சமயம் இதோ பாருங்கள் தள்ளுவண்டியை முன்னே விட்டு, வண்டிக்காரன்

பின்னால் நின்றே தள்ளிச் செல்லுகிறான். இவ்வாறு மனிதன் - வண்டி விடயத்தில் சமத்துவம் பேணப் படுகிறது. ஆனால் மாட்டு வண்டியைப் பொறுத்தமட்டில் வண்டி எச்சந்தர்ப்பத்திலுமே முன்னே செல்லும் வாய்ப்பில்லை, சமத்துவம் இல்லை, இது பெரும் அந்தி பிள்ளைகள்!"

“அம்மா நீங்களே என்றும் எங்களைச் சுமந்து இறக்கி விடும் தாய்! உங்களையும் முதலில் வைப்பதுதான் முறை. அதை எந்த வண்டியோட்டியும் இதுவரை செய்யவில்லை. பாருங்கள் நாங்கள் இப்பொழுதே மாட்டை உங்கள் பின்னால் வரப்பண்ணி, உங்களை முன்னால் போக வைத்து விடுகிறோம்” என்று தளபாடங்கள் துருரைத்தன. மறுகணம் தங்களைக் கட்டியிருந்த கயிறுகளை ஈய்த்துக் கொண்டு, வண்டியின் பின்பகுதிக்கு நகர்ந்து அதன் பிற்பாரத்தை

அதிகப்படுத்தின. அச்சமயம் வண்டி ஏற்றத்தில் போய்க்கொண்டிருந்ததால் திடீரென அழுத்திய பிற்பாரத்தால் வண்டி பின்னோக்கி நகர மாடும் கால் சறுக்கிப் பின் நகர, வண்டி ஏர்க்காலுடன் மாடும் மேலே கிளம்பியது. ஓட்டி தனது முழுப்பலத்தையும் ஒன்று திரட்டி வண்டியை அமுக்கிப் பிடித்தும், பின்னோக்கி நகர்ந்த வண்ணம் அடங்காமல், அது மேல் நோக்கியே கிளம்பியதால், வேறு வழியின்றி, கள்ளத்தடம், போட்டிருந்த பூட்டாங்கயிற்றைச் சட்டென்று கழற்றி விட்டான். மாடு விடுபட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டது. ஓட்டியும் வீதியோரத்துக்குப் பாய்ந்து உயிர் பிழைத்துக் கொண்டான். வண்டியோ பின்னோக்கி ஊசலாடிக் கொண்டு வேகமாக உருண்டோடி, எதிர்ப்பட்ட ஒரு கிழவனையும் ஏறி மிதித்துக் கொன்றவண்ணம் ஓடி, ஒரு பள்ளச் சரிவில் புரண்டு மூன்று தடவை குட்டிக்கரணம் அடித்ததில் வண்டியும், தளபாடங்களும் துண்டு துண்டாக நொறுங்கின.

வழிப்போக்கர்கள் தலத்தில் திரண்டு நின்று மாட்டையும், “வண்டியை நன்கு நடத்தத் தவறியவன்” என்று வண்டிக்காரனையும் திட்டினர். கிழவனின் பினம் அன்றே எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

நொறுங்கிக் கிடந்த வண்டியினதும், தளபாடங்களினதும் துண்டுகள் அடுப்பெரிக்கவென அன்றாடம் வழிப்போக்கர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

2

குருத்ச் சூடமல் சுளிக் காய்வோர்

அந்த அடர்ந்த காட்டின் மிக ஆழமான நடுப்பகுதியில் அந்தச் செம்பாட்டான் மாமரம் மரங்களின் மறைவில் நின்றது. அது ஆண்டுதோறுங் கோடையில் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகள் சுமக்கும். அந்த நாட்களில், தொலைவிலிருந்து தன் கூட்டத்தினர்க்குத் தெரியாமல் தனியாகக் கிளம்பி ஒளித்தொளித்து வந்து அன்றாடம் பழுக்கும் மாம்பழங்களைத் தின்றுவிட்டுத் திரும்பிப் போய் இனஞ்சேர்ந்து வந்தது அந்தத் தன்னல் வெறிக்கடுவன். யார் சரி அந்த மாமரத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தன் ஏகபோகத்துக்கு ஊறு செய்து விடக்கூடாது என்ற வெறி அதற்கு இருந்தது.

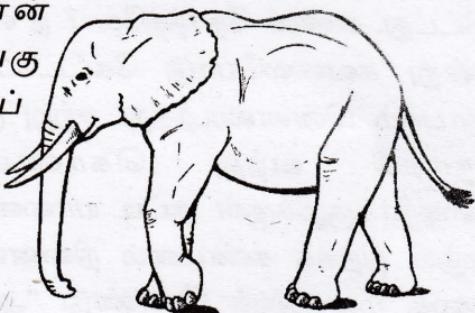
ஒருநாள் தனியாக வந்து மரமேறி மாம்பழத்தைத் தின்றுகொண்டிருந்தபோது, திடீரென வானம் இருண்டு, பேயிடி, மின்னலோடு பெருமழை அடித்துப் பொழியத் தொடங்கியது. குரங்கு இறங்கி ஓடோடிப்போய், காட்டுக்குள் வேட்டைக்கு வருவோர்கள் போட்டு

வைத்திருந்த சமையல் ஓலை கொட்டிலுக்குள் ஒதுங்கி நின்றது. மழையோ விடாப்பிடியாக மதியம் தொடங்கி இரவு முழுவதும் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது. தன் கூட்டத்தார் தன்னைத் தேடத் தொடங்கித் தன் கள்ள விருந்து அம்பலமாகி விடுமோ என்ற பயம் குரங்கிற்கு! மறுநாள் காலை மழை ஓய்ந்ததும் தன் கூட்டத்தார் வசிக்கும் திசையில் ஓட்டமாக ஓடியது. மூன்று மைல் தூரம் தாண்டியதும் குறுக்கிட்டது ஒரு சோதனை. மாரிக்காலத்தில் ஆறாக வெள்ளம் பாய்வதும், கோடையில் வறண்டு மணற்படுக்கையாய்க் கிடப்பதுமான ஒரு பள்ளத்தாக்கில் மூன்று அடி உயரத்துக்கு மழைவெள்ளம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

கரையில் நின்று அங்கலாய்த்த குரங்குக்கு அதன் தவித்த முயல் அடிக்கும் புத்தி கைகொடுக்க ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்தக் குரங்கைத் தவிப்போடு நாடிவந்த யானை ஒன்று “என் குட்டியைக் காணவில்லை. இரவு இடி மின்னலுக்குப் பயந்து நான் தடுக்கவுங் கேளாமல் எங்கோ ஓடித் தொலைந்து விட்டது. என்ன நேர்ந்ததோ? நீ எங்காவது கண்டாயா?” என்று கவலையோடு கேட்டபோதே குரங்கிற்கு ஒரு ஞாபகம் மின்னலடித்தது. சற்று முன்பு அது இவ்விடம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு மழைநீர்க்குழிக்குள் குட்டி யானை ஒன்று கழுத்தளவுக்கு மூழ்கி நிற்கக் கண்டமை நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அதை மறைத்துக் கொண்டு “அக்கா! இந்த ஆற்றுக்கு

அந்தப்பக்கம்தான் உங்கள் பிள்ளை போயிருக்கும். அங்கே அரை மைல் தூரத்தில் காட்டோர வயல்வெளியில் இளந்தென்னந்தோப்புகளும், கரும்புக் காடுகளும் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தின்னும் ஆசையில் போயிருக்கும். சாமத்தில் அங்கிருந்து இங்கு நான் வரும்போது அந்தத் திசை நோக்கி ஒரு யானைக் குட்டி போய்க் கொண்டிருந்தது!" என்றது. "அந்தத் தென்னந்தோப்புக்கு வழிகாட்டுவாயா?" என்று யானை பதைப் போடு கேட்டது. "நிச்சயமாக! ஆனால் இந்த ஆற்றை நான் எப்படிக்கடந்து வருவது?" என்று தன் கண்ணத்தில் விரலை வைத்து யோசிப்பதுபோல் குரங்கு நடித்தது.

"பரவாயில்லை. என் முதுகில் ஏறிக்கொள். நான் உன்னை அக்கரை சேர்க்கிறேன்!" என்றது யானை. மறுகணம் குரங்கு யானைமுதுகில் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டது. யானை ஆற்றில் இறங்கி நடந்து அக்கரை சேர்ந்தது. கீழே குதித்த குரங்கு முன்னே ஓட, யானை பின்னே நடந்தது. குரங்கு கரும்புக்காட்டையும், தென்னந்தோப்பையுங்காட்ட, யானை கரும்புக் காட்டுள் நுழைந்தது. இதுதான் தருணமென்று குரங்கு வேகமாக நழுவி ஓடிப் போய்த் தன் கூட்டத் தாருடன் சேர்ந்து கொண்டது.

பார்ச்செயல்

3

இருமுனைக் கூர்க்கந்தி

Lரங்கள் நெருங்கி வளர்ந்திருந்த அந்தக் காட்டின் ஒடுக்கமான ஒருசிறு வெளியில் ஒரு குளுவன் மாட்டிடம் குறு முட்டாகச் சிக்குண்டு, தப்பியோட ஒரு வழியும் தென்படாமல் நின்று பயந்து நடுங்கியது ஒரு காளைமாடு.

கொழுத்துத் திரண்டு நெடுத்த தோற்றத்துடன், உருண்டு திரண்ட திமிலுடன், எடுப்பாய் நின்ற குளுவன் தன்மீது பாய வளம் பார்ப்பதை அவதானித்த காளை பணிவோடு பேசியது, “தன் பசிக்கு உணவாக ஓர் உயிரைக் கொல்வதும் பாவம். தனக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடும் என்று கரவுப்படப்படும் ஒரு பிராணியைக் கொல்வதும் அதிலும் கூடுதல் பாவம். எந்தத் தீங்குமே தனக்குச் செய்யாது என்று நிச்சயமாகக் காணப்படும் ஒரு பிராணியை அநியாயமாகக் கொல்வதும் மிகமிகக் கொடிய பாவம்!”

இதில் எதையும் காதில் விழுத்தாத குளுவன் அந்தக் காளைமேல், மூச்சில் கனல் பறக்கப் பாய்ந்தது. அதற்கு போக்குக் காட்டித் தப்பித்துக் கொண்ட காளை, குளுவனின் மறுதாக்குதலுக்கு முகங்கொடுத்து, வீழ்ந்தெழும்பிப் பேச்சைத் தொடர்ந்தது.

“நீங்கள் வலிந்து செய்யும் குற்றம் எனக்கு உடனடிப் பாதிப்பையும், உங்களுக்குக் காலங்கடந் தேனும், கடவுள் தண்டனையாய் வரும் இடரையும் தந்தே தீரும். எப்படியோ இருதூப்புக்கும் பாதிப்பு ஏற்படுவது வழக்கம். இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு, நடவுங்கள். இல்லை என்று, சண்டித்தனத்தை மேற்கொள்ளும் பட்சத்தில், எங்கள் இருபக்கத்தின் இடர் தவிர்ப்புக்காகவும், அதர்மத்தை முறியடிக்கும்

அறப்பணிக்கடமைக்காகவும் போராடாமல் மரணித்தால் நான் நிச்சயம் நரகத்துக்கே போக நேரும் என்பதால், நான் எதிர்த்துப் போராடவே செய்வேன்!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் மூசிவந்து மோதிய குளுவனை எதிர்கொண்டு பல நிமிடங்கள் போரிட்ட காளை ஈற்றில் களைத்தும், காயப்பட்டும் வீழ்ந்து மரணமாகியது.

"என்ன சொன்னாய்? காலங்கடந்து, இடர் எனக்கும் வருமோ? வரட்டும் பார்ப்போம்!" என்று முழங்கிய குளுவன் களைப்பு ஆற்றி நிற்கையில், நான்கு பக்கங்களாலும் அங்கு வந்த வேங்கைக் கூட்டம் மின்னல் வேகத்தில் குளுவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கத் தொடங்கியது. 'எருது இட்ட சாபம் இத்துணை விரைவில் பலிக்கிறதே!' என்று பதறியவன்னம் புலிகளுக்கெதிராகப் பாய்ந்து பாய்ந்து போரிட்டது குளுவன். ஈற்றில் உடம்பெங்கும் கடிகாயங்களிலிருந்து இரத்தம் கொப்பளிக்க, அது நிலத்தில் வீழ்த்துப் பட்டுப் புலிகளால் மொய்த்துக் கடித்துக் கொல்லப் பட்டது.

4

வீரச்கர்த் தாயினம்

இங்கி உயர்ந்து, ஓலைக்கூடல் சமந்தாடி நின்ற அந்தப் பனை வட்டுக்குள் வனையப்பட்டிருந்த அந்தக் காகக் கூட்டுக்குள் இறகு முளைக்காத மூன்று காகக் குஞ்சுகள் இருந்தன. அந்தக் காலை வேளையில் ஓர் இடியப்பத்தைக் கொத்திக் குதறித் தன் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்த தாய்க்காகம், பனைக்குச் சற்றே உயரத்தில் பருந்து ஒன்று வட்டமிடுவதைக் கண்டு விட்டது. மறுகணம் பனை ஓலைகளை ஊட்டிருவிப்பறந்த காகம் பருந்தை விரட்டத் தொடங்கியது. மேலே மேலே பறந்த பருந்தை விடாது துரத்திச் சென்று இருதடவை கொத்தி விரட்டி விட்டுக் காகம் பனை வட்டினை நோக்கி இறங்கி வருவதைக் கண்ட அந்தப் பனம் வட்டு “என்ன? உன்னைப் போல் இருமடங்கு பெரிய அந்தப் பருந்து தன்னிலும் சிறிய உனக்குப் பயந்து இப்படி ஒடுகிறது, கொத்து வாங்கி அலறுகிறது. நம்பழுடியவில்லையே?” என்றது.

“என் குஞ்சுகளின் மேல் எனக்குள்ள பாசத்தின் ஆழத்தினாலேயே சாவுக்கு அஞ்சாமல் எதிரியைத் தாக்கும் வீராவேசம் வந்தது. ஆனால் அந்தப் பருந்துக்கோ என் குஞ்சுகள் வெறும் ஒரு வேளை இரை மட்டுமே. இதற்காகப் போய் ஏன் உயிரை மாய்ப்பான்? வேறு இலகு வழிகளிலும் இரையைத் தேடலாம்தானே என்றென்னி அது பின்வாங்கிவிட்டது” என்று தாய்க்காகம் பதிலளித்தது. பனைவட்டு மீண்டும் “எல்லா உயிரினங்களின் தாய்களுக்கும் இப்படி மலையோடு தலைமோதும் மனத்துணிவு இருக்கமுடியுமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அந்தக் காக்கைப் பேட்டின் கணவன் காகத்தை அது “கா...கா...” என்று கத்தக் கத்த ஒரு சிறு காரிக்குருவி கொத்தி விரட்டி வந்து விட்டுத் திரும்பிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. வட்டில் வந்தமர்ந்த ஆண் காகம் “காரிக்குருவியின் கூட்டிலிருந்த குஞ்சுகளைத் தூக்கிவரப்போய் நல்லாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டேன்” என்று பதறியது. பனம் வட்டு இருகாகங்களுக்கும் கேட்கும்படி பேசியது. “தன்னிலும் பத்து மடங்கு பெரிய காகத்தை விரட்டி விரட்டிக் கொத்தும் வீராவேசத்தைக் காரிக்குருவிக்குப் பிள்ளைப் பாசம் வழங்குகிறது. இது உண்மையான பற்றுடைய எல்லாத் தாய்மை நெஞ்சங்களினதும் இயற்கைத் தன்மை என்பது தெரிகிறது. உண்மையான பற்று ஒரு பொருளில் நமக்கு இருக்கும் போதே அதற்கான தற்கொடைக்குரிய துணிவு நமக்கு வரமுடியும்.”

5

சுதந்திரமா?

சுகபோகமா?

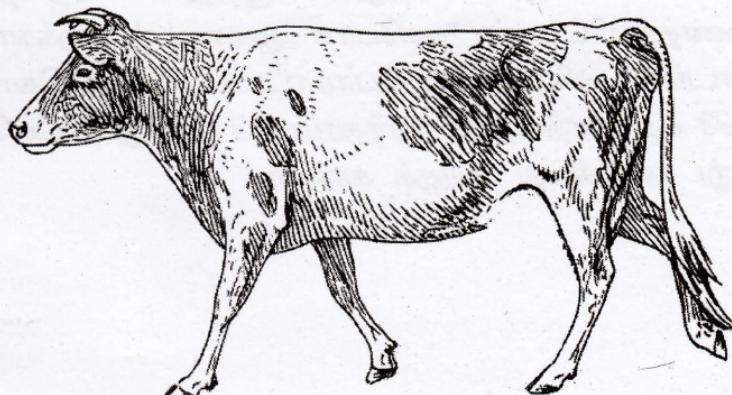
வீட்டின் அடிவளவுப் புல்வெளியில்
ஊன்றியிருந்த கட்டையில் கட்டப்பட்டிருந்த அந்த
நீளக்கயிற்றை ஆரையாகக் கொண்ட பெரிய வட்ப
பிரதேசப் புல்லை ஓயாமல் மேய்ந்து பசி தணிந்த அந்த
விடலை நாம்பன் நிலத்திற் படுத்துக் கொண்டது. வாய்
போலவே அதன் மனமும் தன் கடந்தகால ஞாபகங்களை
அசைபோடலாயிற்று, பிறந்து ஒரு மாதம் ஆனதும் அது
இரவும் பகலுங் கட்டி வைக்கப்பட்டும், அதற்குரிய
தாய்ப்பால் மனிதர்களால் அடாத்தாகக் கறந்தெடுக்கப்
பட்டும் வந்ததால் பசிதீரப் பால்குடிக்கும் அதன்
சுதந்திரம், துள்ளி விளையாடுஞ் சுதந்திரம் யாவும்
பறிக்கப்பட்ட அடிமைநிலை.

தாய்ப்பசு மீண்டும் கருவற்றதிலிருந்து இன்றுவரை
 இப்படி நிரந்தரமாக விலங்கு பூட்டப்பட்ட நிலை. “இந்தக்
 கட்டினை அறுத்துக்கொண்டு அயலிலுள்ள காட்டுக்குள்

ஓடிவிட்டால் என்றுமே நிம்மதிதான்” என்று எழுந்த விடலை நாம்பன் தன் முழுப்பலத்தையும் ஒன்றுதிரட்டி இழுத்த வேகத்தில் கயிறு பட்டென்று அறுந்தது. சுதந்திரம் மீண்டுமிட்ட மகிழ்ச்சியில், நாம்பன் பிரிசுக்க கண்றுபோல் வளவைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிக் குதூகலித்தது.

இனிக்காட்டுக்குள் ஓடிவிடலாம் என்று எண்ணியபோது அந்த வீட்டில் தினங்கிடைக்கும் பிண்ணாக்கு, உருத்தங்கோது, தவிட்டு உணவுகள் நினைவில் வந்து நாவில் நீருறியது. விடுதலை ஒட்டத்தைச் சற்றுத் தள்ளிப் போடத் தீர்மானித்த நாம்பன் நிலத்தில் ஏடுத்துக் கொண்டது.

மாஸையில் அங்கு வந்த எசமானன் கட்டையில் கட்டிக் கிடந்த கயிற்றுத் துண்டை அவிழ்த்து வந்து, படுத்திருந்த நாம்பனின் கழுத்துக் கயிற்றோடு முடிச்சுப்

போட்டதால் கயிற்றின் முழுநளம் ஓரடியால் குறைந்தது.

இவ்வாறே நாம்பனுக்கு விடுதலை வேட்கை கிளம்புவதும் கயிற்றை அறுப்பதும், சாப்பாட்டு இச்சையால் விடுதலையை ஒத்திப்போடுவதும் அடிக்கடி நிகழ்ந்து பத்துத்தடவைகள் கயிறு அறுக்கப்பட்டும் முடியப்பட்டும் அதன் மேய்ச்சற் சுதந்திரம் கூட சில முழுக்கயிற்றளவுக்குக் குறுகிவிட்டது.

இந்தச் சாணேறி முழுஞ்சறுக்கும் விடுதலைப் போராட்டப் பின்னடைவுக்குக் காரணமான தன் சுகபோக ஆசையைத் துறந்து “நாளை எப்படியும் ஓடித் தப்பிவிடுவது” என்று அன்று இரவிரவாக எண்ணியது நாம்பன். ஆனால் விடிந்தவேளை தொழுவம் வந்த எசமானன் நாம்பனை ஒரு மரத்தோடு மலைத்துக்கட்டி மூக்கணாங்கயிறு கோத்துக் கழுத்துக் கயிற்றோடு பிணைத்துவிட்டான். “சுகபோக ஆசையைத் துறக்காமல் தொடங்கிய விடுதலைப் போராட்டம், இருந்த கொஞ்ச நஞ்சச் சுதந்திரத்தையும் நிரந்தரமாகப் பறித்து விட்டதே!” என்று கலங்கியது அந்தக் காளை.

இருப்பதைண

6

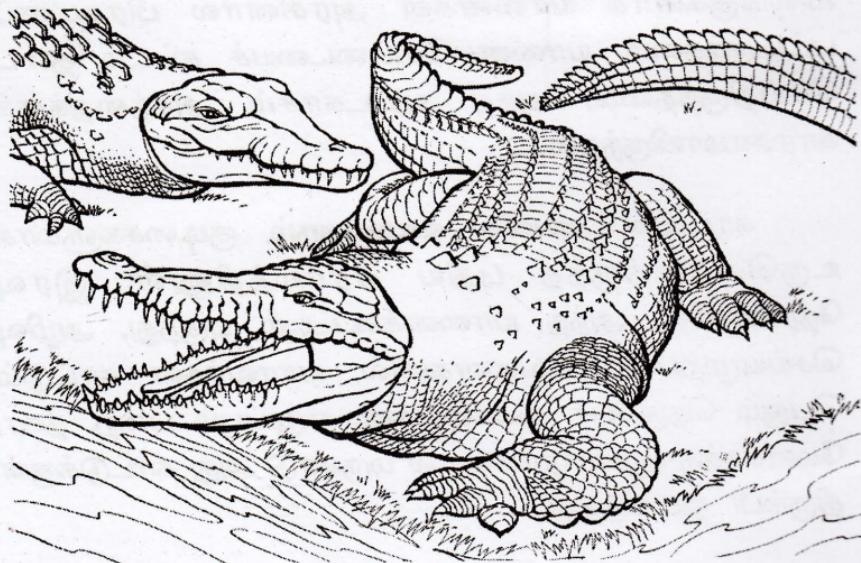
ராமலை இந்கலாம்

அந்தச் சிறிய காட்டில் வசித்து வந்த யானைக் கூட்டத்தின் அட்டகாசம் உச்சநிலையில் இருந்தது. சிங்கம், புலிகள் அந்த வனத்தில் இல்லாமை, தேசிய விலங்குகளாக யானைகள் அரசினால் பிரகடனப் பட்டிருந்தமை, யானை வேட்டையைச் சட்டம் தடை செய்திருந்தமை, அந்த அட்டகாசம், அகந்தைக்குக் காரணமாயிருந்தன.

காட்டின் அயலில் வயல்களும், குடிசைகளுமாக உருவெடுத்திருந்த புதிய கிராமத்தினுள், இரவு நேரங்களில், அந்த யானைக்கூட்டம் புகுந்து, அழிவு செய்யமுற்படும் வேளைகளில், ஊரவர்கள் காட்டும் பெரும் நெருப்புச் சுவாலைகள், எழுப்பும் பறை, தகர, மேளச்சத்த ஆரவாரங்களால் மருண்டு அது காட்டுக்குள் திரும்பி ஓடிவந்தது.

இந்த ஏராளமான ஞாபகங்களால் சீற்றத்தின் எல்லையை ஒருநாள் எட்டிய யர்னெக்கூட்டம் ஆவேசத்தோடு ஊருக்குள் இறங்கியது. வீட்டு முற்றங்களில் நின்ற தென்னம்பிள்ளைகள், மா, பலா மரங்களை முறித்தெறிந்தும், எதிர்ப்பொலிகள் எழுப்பிய குடியானவர்களைத் துரத்திப்பிடித்துக் காலுக்குள் போட்டு உழக்கியும், மாட்டுப் பட்டிகளில் பசுக்கள், கன்றுகளையும், பட்டி ஆடுகளையும் கொன்றொழித்தும் நிட்டுரம் செய்துவிட்டுக் காடு திரும்பியது.

எஞ்சிய குடியேறிக்குடும்பங்களும் மாடு ஆடுகளுடன் தங்கள் பூர்வீக ஊர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றுவிட அந்த ஊர் மீண்டும் காடானது.

அந்த ஆண்டின் இறுதியில் வழைமேபோல் மாரிமழை பெய்ய ஆரம்பித்து, இடையீடின்றி, மாதக்கணக்கில் தொடர்ந்ததால் அந்த வயல்வெளியும், அண்டிய யானைக்காடும் குளங்கள் நிரம்பி, மேலும் வெள்ள நீர்மட்டம் பதினெண்நது அடி வரை உயர்ந்திருந்தது. ஏனைய மிருகங்கள் போல யானைகளும் மூச்சுத்தினாறித் தத்தளித்தன. அந்தப் பிரதேசக் குளங்களுக்குள் வாழ்ந்து வந்த முதலைகள் நீரில் மிதந்து காடெல்லாம் உலாவியபோது யானைக்கூட்டத்தைக் கண்டன.

ஒவ்வொரு முதலையும் ஒவ்வொரு யானையைக் காலிற்பிடித்து இழுத்துச் சென்று இருபதடி ஆழக்குளங்களில் புதைத்துச் சாகடித்து, வெள்ளம் வற்றும் வரை இரண்டு மாதங்களாக வைத்துத் தின்று முடித்தன.

தண்ணீரில் யானையை முதலை மடக்கும் என்ற உண்மை நிலைமையையும், இயற்கைச்சீற்றத்தையும் கையாண்டு, தங்கள் துயரைத் தீர்த்து வாழ்வளித்த கடவுளையும், தர்மத்தையும், வாழ்த்திக்கொண்டு, அகதிகளாய் அலைந்த அந்தக் கிராம மக்கள் தங்கள் வளவுகள், வயல்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

புடம் போடும்

7

துன்பங்கள்

கைத்தேர்ச்சி குறைவான அந்த உழவன் விதைத்த நெல் விதைகள் கும்பல், கும்பலாக விழுந்து, கும்பல் கும்பலாகவே முளைத்துமிருந்தன. ஆங்காங்கு தனித்தனியாகவும் சில விதைகள் வீழ்ந்து முளைத்திருந்தன. அவற்றைப் பார்த்து, கூட்டமாக முளைத்திருந்த நெல்முளைகள், தங்களைப் போலச் சகோதர பலம் அற்றவைகள் என்றும், அநாதைகள் என்றும் பழித்தன. தாங்கள் தங்களுக்குள் கொஞ்சிக் குழைந்து குதூகவித்தன. ஆனால் சற்று வளர்ந்த நிலையிலோ என்றால், தான் தான் சுதந்திரமாக வளர்வதற்குத் தாங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தடையாய் இருப்பதைப் பட்டறிந்து கவலைப்பட்டன.

‘ஐந்து வயது வரை அண்ணன் தம்பி, பத்து வயதில் பங்காளிச் சண்டை’ என்பது போல ஒன்றையொன்று திட்டவும், பகைக்கவும் தொடங்கின.

இந்த நிலையில் வயற்காரன் தன் விடைப்பில் ஏற்பட்ட தவற்றினால் தன் பயிர்ப் பரம்பல் சீரற்றிருப்பதை உணர்ந்தான். அதனால் தன் நெல் முளைகளைக் கலாப்பித்தான். அதாவது வயலில் 'தண்ணீரை நிறையப் பாய்ச்சி, கும்பல்களில் நின்ற முளைகளில் ஒன்றைத் தவிர ஏனையவற்றை ஓவ்வொன்றாகப் பிடிங்கிப் பிடிங்கி அயலில் போதிய இடைவெளிகளில் நட்டுவிட்டான்.

பிடிங்கி நடப்பட்ட நெல்நாற்றுகள் புதிதாக வேருன்றி, களை தெளிந்து, வளரச் சில நாட்கள் எடுத்ததால், அந்நாட்களிலும் வளர்ந்து கொண்டிருந்த கலாப்பிக்காத நெல் முளைகள் அவற்றிலும் மிக உயர்ந்து காணப்பட்டதால், அவற்றுக்குப் பொறாமை ஏற்பட்டிருந்தது.

முந்தி வளர்ந்த நெல் மரங்கள் முந்தியே மட்டங்கள் வெடித்தும், முந்தியே கதிர் தள்ளியும்,

காய்த்தும் விட்டன. பிந்திய நாற்றுகள் திட்டித் திட்டிப் பிந்திப் பிந்தியே அந்தக் கட்டங்களைக் கண்டு வளர்ந்தன.

அவை முந்திக் காய்த்த நெல்லடிகள் முந்தியே கதிர்கள் முற்றியும், இலைகள், தண்டுகள் பழுத்தும், நிலத்தில் வீழ்ந்துவிட்டதைக் கண்டு திடுக்குற்றன. அன்றுவரை பொறாமையினால் அவற்றைத் திட்டிவந்த பின்தங்கின நெல்லடிகள், எல்லாக் கட்டங்களையும் முந்தி முந்தியே தாண்டி வந்த தங்கள் மூத்த சகோதரர்கள் தாங்கள் கண்டு துடிக்கும் படியாகச் சாவிலும் தங்களை முந்தினவே என்று மனம் இரக்கப்பட்டன.

“முந்தியும் பிந்தியும் எல்லாரும் தானே சாகிறோம்? அதற்குள் போட்டி, பொறாமைகளால் நம்மை நாமே வருத்தியும் கொள்கிறோமே” என்று அவை புலம்பி அழுதன.

8

இக்கண்ட் தேடாஸ்கள்

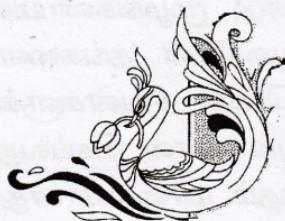
இரு கோழிப்பேடு தன் முட்டைகளை மட்டுமின்றி, வேறு கோழிகளின் முட்டைகள், சற்றுப் பெரிய வாத்து முட்டைகள், மண்கட்டிகள், கற்களைக்கூட அடைகாக்கும். இதை அறிந்து அந்த வீட்டுக்காரி வாத்துக் குஞ்சுகளை அதிக விலைக்கு விற்றுக் கூடுதல் லாபம் அடையலாம் என்று கோழி முட்டைகளோடு இரு வாத்துமுட்டைகளையும் சேர்த்து அடைகட்டினாள். குஞ்சுகள் பொரித்தன. வாத்துக்குஞ்சுகளின் தோற்றுத்தில் வேறுபாடு தெரிந்தபோதும் கோழி தாய்ப் பாசத்தோடு சிறகுக்குள் பொத்திக் காத்தே வந்தது.

உரிய பருவம் வரக் குஞ்சுகளும், கோழியும் மேய்ச்சலுக்குத் திறந்து விடப்பட்டன. வீட்டுப் பின்வளவில் தாய்டன் குஞ்சுகள் மேய்ந்து கொண்டு நின்றன. வளவின் கிழக்கு எல்லையாக அகலமான நீரோடை இருந்தது. இரு வாத்துக் குஞ்சுகளும் தம்

இனத்திறமை தூண்ட ஓசைப்படாமல் ஒடை நீரில் இறங்கி நீந்தி அக்கரை சேர்ந்து, மேய்ந்து நின்றன. வானத்தில் திடீரென வட்டமிட்ட பருந்தைக் கண்டுவிட்ட கோழித்தாய் பதைத்துப் பரிதவித்து “கொக்கறக்” என்று எச்சரிக்கை ஒலி எழுப்பியது. கோழிக்குஞ்சுகள் ஓடிப் பற்றைகளுக்குள் ஒளிந்து கொண்டன. தனது இரு குஞ்சுகள் மட்டும் நீரோடையின் மறுகரையில் தற்காப்பில் இறங்காமல் மேய்ந்து நிற்பதைக் கண்டு தாய் பரிதவித்தது.

ஒடையை நீந்திக் கடந்து, அவற்றைக் காக்கத் தனக்கு நீச்சல் தெரியாதென்பதால் சிறகடித்து எழுந்து ஒடைக்குக் குறுக்காகப் பறந்த கோழி செட்டைகள் சோர்ந்து ஒடையின் நடுவில் தொப்பென்று நீரில் விழுந்து, வேகமாகப் புரண்டு பாயும் நீரினால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டுச் சற்றுத் தொலைவில் மூழ்கடிக்கப்பட்டு விட்டது. தாய்க்கு நேர்ந்த மரணத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு பற்றைகளிலிருந்து வெளியே வந்த கோழிக்குஞ்சுகள் கீச்சிட்டுப் புலம்பி அந்தரித்தன. வாத்துக்குஞ்சுகள் நிம்மதியாக மேய்ந்துகொண்டிருந்தன.

காலப்போக்கில் பருந்தும், காகங்களும் வேளைக்கு ஒன்றாகக் கோழிக்குஞ்சுகளைத் தூக்கிச் சென்று முடித்தன. வாத்துக் குஞ்சுகள் கீரிக்கும், பூனைக்கும் விருந்தாகின.

இன்ப வேட்டை

9

இழக்க கோட்டைகள்

தெப்பொங்கல் நாளுக்கு முந்திய இரவு. பட்டாச வெடிப்பொலிகளால் ஊர்களே அதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. தெரு நாய்களும், வீட்டு நாய்களும் திக்குத் திசை பாராமல் மிரண்டு சிதறி ஒடின. எல்லாத்திசைகளிலுமே வெடிச்சத்தும் கிளம்பியதால் திணறிய நாய்கள் அந்தச் சத்தங்கள் எழாத பெரிய வயல்வெளிகள், தோட்ட வெளிகளுள் ஒடிச் சரண்புகுந்தன. இரவின் இருளில் அந்தத் தோட்ட வெளிகளும், வயல்வெளிகளும் நாய்ப்பட்டிகளின் மயமாகி அதிசயம் காட்டின. இருநாய்கள் புதிதாகச் சந்திக்கும் எப்பொழுதுமே கடிபடும் வழக்கத்துக்கு மாறாக இங்கு ஒன்றை ஒன்று துணையாகவே கருதியதால் அமைதியே நிலவியது.

ஈர வாய்க்கால்களுள் நாய்கள் படுத்துக்கிடந்தன. இரவிரவாகத் தொடர்ந்த வெடிச்சத்தங்கள் பொங்கல்

நாள் விடியலில் மும்முரங்கொண்டு முழங்கலாயின. தோட்டம், வயல்களுக்கு வந்த உழவர்கள் தங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பது அந்தப் புலம்பெயர் சீவன்களுக்கு அவமானமாகவே இருந்தது. இருந்தும் என்ன செய்வது? மெல்லத் தனிந்து வந்த வெடிச்சத்தும் மாலையானதும் அதிகரித்து நள்ளிரவோடு முற்றாக அடங்கிவிட்டது. காலையில் வந்த விவசாயிகள் தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொண்ட செய்திகள் கேட்டுப் பதைபதைத்தன, பசி, தாகம், துயரால் துவண்டுகிடந்த வீட்டுநாய்கள். பண்டிகைப் பண்டம் தயாரிக்க, பட்டாசு, வாணம் கொள்ளுத்த என்று இரு இரவுகள் முற்றாக உறங்கத்தவறியதால் அந்த இரவு சாமம் கடந்து வீடுகளில் எல்லாருமே பினங்களாகவே கிடப்பார்கள், நாய்களும் வீடுகளில் நிற்கா எனக்கண்டு திருடர்கள் பலவீடுகள் புகுந்து கொள்ளையிட்டு விட்டனர்.

நாய்ப்பயம் இல்லாத காரணத்தால் நாகங்கள் கோழிக் கூடுகளுள் புகுந்து கோழிகளைக் கடித்துச் கொன்று, முட்டைகளைக் குடித்துச் சென்று விட்டன என்னும் இடிபோலும் செய்திகளைக் கேள்வியற்று, தத்தம் வீடுகளுக்கு ஓடிய அந்தப் புலம்பெயர் ஆத்மாக்கள் தங்கள் வீட்டவர்கள் முற்றங்களில் புரண்டமுத பரிதாபக் காட்சிகளைக் கண்டு பண்டிகைப் போதைகளையும், பட்டாசுப் பயங்கரங்களையும் திட்டித் திட்டிச் சிந்தை தளர்ந்தன.

10

மறைப்படியும் வாகைகள்!

வெற்றிச்சின்னம் வாகைமலர். செந்நெருப்பு நிற வாகைப் பூக்களின் போர்வை சூடி நின்றது அந்த வாகை மரம். அறுபதாண்டு முதிய அந்தத் தெருவோர வாகை நிழவில் பலர் களைப்பாறுவர். பலர் படுத்துறங்குவர். பலர் கூடி உண்டு மகிழ்வர். பலர் வித்தைகள் பயில்வர்.

அந்தத் தீக்கொழுந்துப் பூங்கொத்துகளில் தேன் குடித்த வண்டுகளும், தேன் சிட்டுகளும் அந்த வாகைமரம் தனது இனம் பெருக்கி ஒருகாலம் இந்த நாட்டையே ஆளும் என்று முன்மொழிவு பாடின. கிளைகளில் குருவி, காகங்கள் கூடுகட்டி வாழ்ந்தன. வெய்யில் தூட்டுக் களைப்பாற அந்த மர நிழவில் வந்து சேரும் அயற்கமக்காரர்கள் அந்த வாகையை உற்பத்தியாக்கியவர்கள் தமது முதாதைகளே என்று பெருமைபேசவர். மிதிவண்டிகளில் கூட்டமாகச்

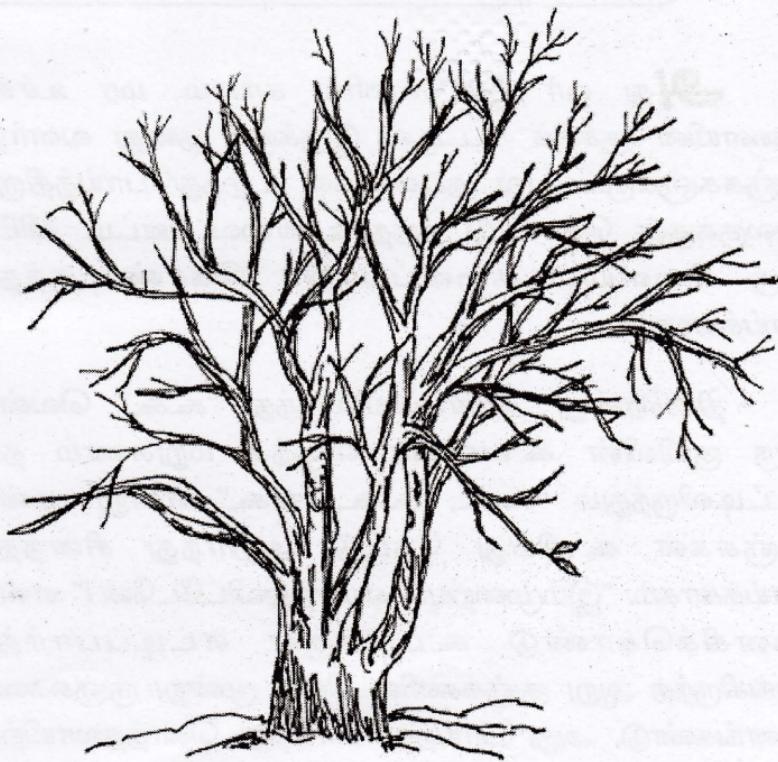
செல்லும் விஞ்ஞான பீட மாணவர்கள் வாகை வெண்நெற்று விதைகள் “காற்றுப் பரம்பல்” மூலம் கடத்தப்பட்டு எங்கும் பயிராகுபவை எனப் பேசிச் செல்வர். அந்த வாகை மரத்தை அண்டிய தெருவோரம், வெகுதூரம்வரை, வயது வேறுபாடு கொண்ட வாகைக் கன்றுகள் ஏராளம் காண பட்டமை அந்தக் கூற்றை மெய்ப்பித்தது.

வழைமேபோல அந்த ஆண்டும் துவங்கிய மாரிமழை விடாப்பிடியாகத் தொடர்ந்து ஒருவாரம் அடைமழைக்கட்டிப் பொழியலாயிற்று. கடைசியில் ஒருநாள் பெரும் புயற்காற்று எழுந்தோங்கி வீசியது. வாழைத்தோட்டங்கள் அழிந்தன. வீட்டுக் கூரைத்தகடுகள் பறக்கும் தட்டுகளாயின. உயிரினங்கள் புயற்காற்றின் திசையில் அள்ளுண்டு அல்லற்பட்டன.

அந்த வாகைப் பெருமரமும் வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் பிடுங்கப்பட்டு வீதிக்குக் குறுக்கே வீசப்பட்டது. கிளைகளில் கூடுகளில் குடியிருந்த காகங்களும், குருவிகளும் வேறு வழியின்றித் “தப்பினோம் பிழைத்தோம்” என்று பறந்தோடன. வாகையின் வேரடி மண் மழையில் கரைந்து மண்ணோடு மண்ணானது. வண்டிகளில் வந்திறங்கிய சீருடையினர் வாகையின் பூக்களைக் கசங்க மிதித்தனர்.

கிளைகளை வெட்டி, அடிமரத்தை, வேர்களைத் துண்டாடி வீதியோரம் குவித்து மண்ணெண்ட, றப்பர்ச்

தில்லுகள் சகிதம் தீ மூட்டி எரித்தனர். எரிகின்ற சட சடப்பு ஒலிகள் மூலம் வாகை மரம் “விதைகளாய், முளைகளாய், கன்றுகளாய், இளமரங்களாய் இன்னும் எத்தனையோ ஆயிரம் வாகை வாரிசுகள் இருக்கவே இருக்கின்றன. நிச்சயம் நாளையும் வாகைவிருட்சங்கள் வான்நோக்கி நிமிரும்! மன் ஆட்சி புரியும்!” என்று முழங்கிக் கொண்டே எரிந்தது.

ரங்கோ

11

ஷ்ணத்திவை

அது ஓர் இளவேணில் காலம். மர உச்சிக் கிளையின் குச்சிக் கூட்டில் இருக்கும் தனது வளர்ந்த குஞ்சுகளுக்குப் பல தடவைகள் பறந்துபோய்த்திருடி அலகுக்குள் கொண்டு வந்த உணவை ஊட்டி விட்டு ஒரு கிளையில் களைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது தாய்க்காகம்.

திழெரன்று அண்மையிலிருந்து “கூகூ” வென்று ஒரு குயிலின் கூவல்கள் எழுந்த மறுகணம் தன் கூட்டிலிருந்தும் “கூகூ, கூகூ, கூகூ” என்று மூன்று குஞ்சுகள் கூவியது கேட்டு அதிர்ந்து சினந்தது தாய்க்காகம். “இம்முறையும் ஏமாந்துவிட்டேனே!” என்று முன்கிக்கொண்டு கூட்டுக்குள் எட்டிப்பார்த்து அங்கிருந்த ஆறு குஞ்சுகளில் சிறிய மூன்று குஞ்சுகளை இனங்கண்டு, அது பாய்ந்து, பாய்ந்து கொத்தலாயிற்று, அவைகள் அலறிக்கொண்டு கிளம்பி வெளியே பறக்கத்

தொடங்கின. துரத்திச் சென்ற காகம் பசி, களைப்பால் இடையில் கூட்டுக்குத் திரும்பியது.

இதுவரை ஐந்துக்கு மேற்பட்ட அடைகாத்தல்களில் இப்படியான மோசடிகள் குயில்களால் நடத்தப்பட்டு விட்டன. காகம் இரை தேடச்சென்ற நேரங்களில் ஒரு குயிற்பேடு வந்து காகத்தின் முட்டைகள் நடுவில் முட்டையிட்டுச் சென்று விடுகிறது. தாய்க்காகமோ எல்லாம் தன்முட்டைகளே என்று நம்பி அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்க வைக்கிறது. மாதக்கணக்கில் தினம், தினம், பறந்து, பறந்து இரைதேடி வந்து எவ்வோ ஒரு குயிற்பேட்டின் குஞ்சுகளுக்கும் ஊட்டி அலைந்து ஏமாறுகிறது. இதை என்னிப்பெருமூச்சு விட்ட காகத்துக்குத் தான் கடந்த இரவு கண்ட கனவு ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

இந்தத் தாய்க்காகம் முற்பிறப்பில் ஓர் ஆண் குருவியாய் இருந்தது. அது அந்த இனத்து ஒரு குருவிக்குடும்பத்துப் பெண்குருவியோடு கள்ள உறவுவைத்து, இடப்பட்ட முட்டைகளின் குஞ்சுகளும் பொரிக்கப்பட்டு, உரிமைக் கணவனின் குஞ்சுகளோடு வேறுபாடின்றி வளர்கின்றன. அந்தக் குஞ்சுகள் எல்லாமே தன்குஞ்சுகளென்று அப்பாவித்தனமாக நம்பிக்கொண்டு உரிமைக்கணவன் மனைவியையும், எல்லாக்குஞ்சுகளையும், பறந்து பறந்து இரைதேடி ஊட்டிக் காக்கின்றது.

இப்படிப் பல அடைகாப்புகளில் துரோகம் இடம்பெறுகிறது. அந்தப் பிறப்பில் தனக்குப் பிறந்த குஞ்சுகளுக்கு உணவு வழங்கவேண்டிய கடமையைச் செய்யத்தவறிய ஆசைநாயக ஆண்குருவியே இந்தப் பிறவியில் தாய்க்காகமாகிய தானாகப் பிறந்து தனக்குப் பிறக்காத குயிற்குஞ்சுகளுக்கும் காலங்காலமாக இரைதேடி அலைந்து உலைகிறது. இப்படிக் கனவுகண்ட தாய்க்காகம் “தன்வினையானது என்றைக்கோ, எந்தப் பிறவியிலோ தன்னைச் சூழ்ந்தே தீரும்” என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டது.

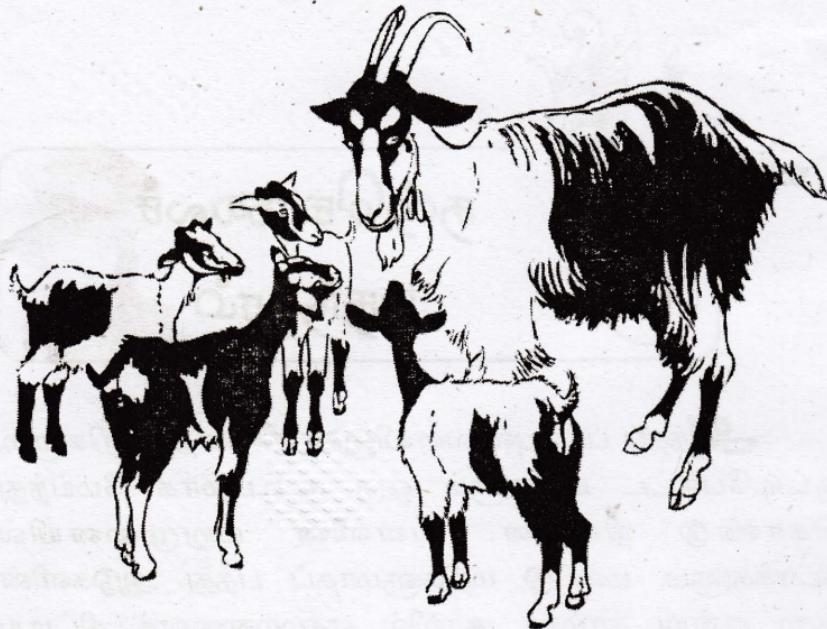

12

தந்தீகாலைச் சுதந்திரம்

அந்தப் பசும்புல் வளவினுள் சினைத்த மறிகளும், குட்டிபோட்ட மறிகளும் ஒரு கூட்டமாக மேய்ந்து கொண்டு நின்றன. வளவின் மறுமுனையில் கடாக்களும், மலட்டு மறிகளுமாகப் பத்து ஆடுகளின் குழு ஒன்று தாழ்ந்த குரலில் எசமானனைத் திட்டிய வண்ணம் மேய்ந்து நின்றது.

வளவின் வேலியோர நிழலில் காவலுக்குக் குந்தியிருந்த எசமானன் சொந்தமாக ஆட்டுப் பட்டி அடைப்பதன் மூலம், தன் வயலுக்கு ஏருவிட்டு வருபவன். தன் பட்டி மறிகள் ஈன்ற ஆறு கடாக் குட்டிகளை, அவை இறைச்சிக்காகக் கொல்லப்பட்டு விடும் என்றஞ்சி, விற்காமல் வைத்திருப்பவன். அவை போன்று, கொலை தடுக்கவே, மலடாகிவிட்ட தனது நான்கு மறிகளையும் வைத்துப் பராமரிப்பவன். ஆனால் அந்தக் கடாக்களும், மறிகளும் தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பறித்த பாவியாகவே அவனைத் திட்டுகின்றன.

“பிண்ணாக்கை, தவிட்டை, கஞ்சியை ஒரு நாளேனும் தந்தானா?” என்று கடாக்கள் குழுறும். “வயல்களில் செழிக்கும் பயிர்களை வயிறார மேய்ந்து மகிழ விடவில்லை” என்று மலருகள் அவனைத் திட்டும்.

இவற்றையெல்லாம் புரிந்துகொள்ளாத அந்த ஈரநெஞ்சு எச்மானனைத் தேடி, அவனது முதாட்டித் தாய் ஓடிவந்து, அவனது மனைவி பிரசவ வேதனை தீவிரமாகக் கிளம்பித் துடிப்பதாகவும், அவளை மருத்துவமனைக்கு உடனே கொண்டு செல்லும்படியும் கூறக்கேட்டு, அவன் எழுந்து பதைத்தோடினான். அந்த

எசமானனின் இரக்க நெஞ்சைப் புரிந்து நடக்கும் சினைத்த மறிகளும், குட்டிபோட்ட மறிகளும் அடங்கிய குழு, அந்த எசமானனைப் பின்தொடர்ந்து அவன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தது.

கட்டுக் காவலற்ற இந்தச் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தத் துடித்தன, கடாக்களும், மலடுகளும். மலடுகள் அயலில் இருந்த வயலுக்குள் இறங்கிச் சாமை இளம் பயிரைச் சிலவும், பயற்றம் பயிரை, மிளகாய்ச் செடிகளைச் சிலவுமாக மேயத் தொடங்கின; சற்று நேரத்தில் வயற்காரர்களால் கலைத்தெறிந்து கால்கள் முறிக்கப்பட்டுக் குற்றுயிராய்ப் போடப்பட்டன. இரண்டு கடாக்கள் வேலிப்பொட்டு ஊடாக அடுத்த வளவில் புகுந்து, வீட்டுக்காரர்களால் எங்கோ கடத்தப்பட்டு, இறைச்சிக் குடலைகள் ஆயின.

மிகுதி நான்கு கடாக்களும் எசமானனின் பிடியிலிருந்து நிரந்தரமாகத் தப்பிக் கொள்வதற்காக, நெடுஞ்சாலை ஓரமாக அவன் வீட்டுக்கு எதிர்த்திசையில் ஒடலாயின. தற்செயலாக அந்த வீதியில் வெள்ளை வாகனத்தில் வந்த இளைஞர்கள் அவற்றைக் கலைத்துச் சுட்டுவீழ்த்தி, எடுத்து வாகனத்தில் போட்டு, ஓடி மறைந்தனர்.

13

பட்டுக்குஞ்சம்

அந்த வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் தென்மேற்கு மூலைச் சுவரோரமாக, கிழக்குமுகமாக நின்றது மூன்றடி உயரமுள்ள ஓர் அழகிய, குழலாதும் கண்ணன் சிலை. கண்ணன் வாயில் வைத்த பாவனையில் அமைந்த புல்லாங்குழலின் அடிமுனையில் ஒரு செம்பவளப் பட்டுக் குஞ்சம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கூடத்தின் வாசல் ஓரமாக மூலையில் சார்த்தப்பட்டிருந்த ஒரு தும்புக்கட்டு பட்டுக்குஞ்சத்தைப் பார்த்து, “எனக்கும் உங்களுக்கும் ஓர் ஒற்றுமை இருக்கிறது, நீங்களும் பட்டு நூல்களின் ஒரு தொகுப்பு. அதுபோல நானும் தேங்காய்த் தும்புகளின் ஒரு கற்றை! இல்லையா?” என்றது. “உன்மைதான்! உருவத்தில் ஒற்றுமை உள்ளது, ஆனால் செயற்பாட்டில் அது இல்லையே!

“கடந்த பதினெண்து ஆண்டுகளாக இந்தக் குழலின் வாலுக்கே ஒரு வாலாக, ஒரு மாற்றமோ, செயற்பாடோ,

பொதுநலப் பயன்பாடோ இல்லாமல் நான் வெறும் காட்சிப் பொருளாக மட்டுமே காலங்கடத்துகிறேன். நீங்களோ தினம், தினம் இந்த வீட்டின் அழுக்குகளை அகற்றுவதில் உங்களை வருத்திக் கொண்டும், தேய்த்துக்கொண்டும், பொதுத்தொண்டு புரிவதிலேயே மரணித்துவிடுகிறீர்கள்.

“இந்த வீட்டில் நான் காண, ஏறக்குறைய ஐம்பதாவது ஆளாக நீங்கள் பணியாற்றுகின்றீர்கள். பயன்பாட்டால், உண்மையில் என்னிலும் பார்க்க நீங்களே மிகவும் மேலானவர்!”

“ஐயோ சாமி! அப்படியா உங்கள் மதிப்பீடு? நீங்கள் காண நாங்கள் ஐம்பது பேர் இந்த வீட்டின் அழுக்கைப் போக்கி வந்தும், அழுக்கு ஒழிந்த பாடில்லையே! தொடர்ந்தும் அது தோன்றிக் கொண்டுதானே வருகிறது? ஆனால் அழுக்கைப் போக்கும்போது நாங்களும் அல்லவா அழுக்கை விழுங்கி, அழுக்காகிவிடுகிறோம்? இவ்வாறு தரங்கெட்டு, கண்ணில் விழிப்பதற்கும் லாயக்கு அற்றவர்களாகி விரைந்து தேய்ந்தழிந்து, முடிவில் நாங்களும், நாங்கள் உருவாக்கிய குப்பைக் கும்பத்திலேயே போய் விழுகிறோம்.

“நீங்களோ என்றென்றும் கண்ணைக் கவரும் அழுகுள்ளவராகப் பளபளக்கிறீர்கள். அதனால் உங்களை எல்லோரும் ஆசையோடு பார்க்கிறார்கள். அப்போது

நீங்கள் தொங்கும் புல்லாங்குழலை ஏந்தும் கண்ணனையும் அவர்கள் காண நேர்ந்து விடுகிறது.

“அதனால் மனங்கள் இழுத்தாளப்பட்டு, அவர்கள் கண்ணன் அடியவர்களாகி உய்ய நீங்களும் காரணமாகி விடுகிறீர்கள். அதேவேளை, கண்ணனை வழிபடுபவர்கள் கண்ணனின் சங்கினை, சக்கரத்தை, நாமத்தை வேய்ந்குழலைப் போல உங்களையும் வணங்குகிறார்கள்.

“நாங்களோ கண்ணில் விழிக்கவும் ஓண்ணாதவர் களாக வெறுக்கப்படுகிறோம். நீங்களோ கடவுருக்குச் சமதையாக வணங்கப்படுகிறீர்கள். எனவே எங்களிலும் கோடி மடங்கு மேலான பட்டுக் குஞ்சம் அவர்களே! நீங்கள் சமூகசேவை என்ற பெயரில் அழுக்கடை வதற்குப் பதில் அருட்சிறப்பு அடைவதையிட்டுப் பெருமைப்படுங்கள். மகேசன் சேவை மூலமே மக்களை மேம்படுத்தி, நன்மைப்படுத்தும் மக்கள் சேவையும் புரிவதையிட்டுப் பூரிப்படையுங்கள்.”

பட்டுக் குஞ்சம் கூறியது: “ஆமாம்! செம்பு கலக்காமல், தனித்தங்கம் கொண்டு எப்படி ஓர் ஆபரணம் கூட உருவாக்க முடியாதோ அப்படியே அழுக்குக் கலவாமல் நாறு வீதம் தூய்மை மயமான ஓர் உலகைப் படைக்கவும் ஆண்டவனுக்கு முடியாமல் போய் விட்டது போலும்!”

பாம்பண்டு பாஷ்கள்

14

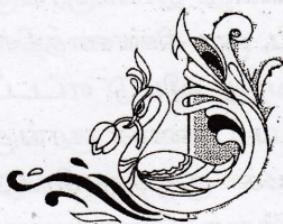
அது காடு சார்ந்த ஒரு வயற்கிராமம். அங்கு இளந்தென்னந் தோப்புகளும் நிறைய இருந்தன. அங்குவரும் சில குரங்குகள் தென்னைகளில் ஏறிக் குலையில் வைத்தே காயைப் பறித்து, இளநீரைக் குடித்துவிடுவதுண்டு, ஒரு மாலை நேரம் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு தென்னம்வட்டுக்குள் குந்தியிருந்த குரங்கொன்று, பக்கத்துத் தென்னம் வட்டுக்குள் ஒருவன் பாளையிற் கொளுவியிருந்த முட்டியைக் கழற்றி, அதிலிருந்த கள்ளை அவசரமாகக் குடித்துவிட்டு, முட்டியை மீண்டும் பாளையில் கொளுவியதையும், இறங்கி ஓடியதையும் கண்டது. அது மறுநாள் அந்தியில், ஒரு மணிநேரம் முந்தியே போய், அதே தென்னையில் ஏறிக் கள்ளை மாந்திவிட்டு, நிலத்துக்கு வந்தது. தெரு ஒரமாக அது தள்ளாடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தபோது, ஓர் இளைஞர் தலைப்பாகையுடன் பூமாலை அணிந்து, பலர்க்குழ் நடந்து வருவதைக்கண்டு, தானும் அப்படித்

தன்னை அலங்கரித்துப் பவனிவர ஆசை கொண்டது. அந்தத் தெருவில் ஒரு வீட்டின் பின் வளவின் கொடியில் காய விடப்பட்டிருந்த ஒரு வெள்ளைச் சால்வையை எடுத்துத் தலைப்பாகை கட்டிக் கொண்டது. கழுத்துக்கு மாலையைப் பக்கத்தில் வயல்கள் நடுவிலுள்ள கோவிற் சுவாமி கழுத்திலிருந்து எடுத்து அணிவதற்காக, வயல்வரம்பில் இறங்கி நடந்தது. புற்றுக்குள் அவிக்கும் வெய்யில் தாங்க முடியாமல் தவித்த முத்திரைப் புடையன் ஒன்று வெளியே வந்து, அந்த வரம்பில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தது. தலைகால் தெரியாத கள் வெறியில் நின்ற அந்தக் குரங்குக்கு அது பூமாலையாகவே தெரிந்தது. உடனே போய் அந்தப் பாம்பைத் தூக்கி, மாலைபோல் தோளில் போட்டுக் கொண்டது. தன் கூட்டம் நோக்கி விரைந்த குரங்கு வெறி முறிந்து, ஓரளவு சுயநினைவு மீண்டபொழுது, தன் கழுத்தைப் பாம்பு சுற்றியிருப்பதை உணர்ந்து அதிர்ந்தது. தங்களை நெருங்கிய குரங்கின் அவலைக் கோலத்தைக் கண்டு தாய், தந்தை, உறவு, சுற்றங்கள் அலறிப்பதறின. அந்தக் குரங்கு கள்ளைக் குடித்துத் தானாக வலிந்து தேடிக் கொண்ட துன்பமே அது என்றுணர்ந்தபோது, அதை வெறுத்துத் திட்டி, விலகி ஓடின. தனியனாகிவிட்ட குரங்கு “பாம்பை எடுத்து வீச முற்பட்டால் அது கொத்திவிடலாம். இப்படியே இருக்கவிட்டாலும் பசி, தாகம் வரும்போது கொத்தக் கூடும்” என்று அஞ்சி, “யாராவது ஒரு சிரட்டை

பசுப்பால் தாருங்கள்” என்று அனுங்கியது. தாய்க்குரங்கு மட்டும் பெற்ற பழிதீர, எங்கோ போய், ஒரு கிண்ணத்தில் பால் கொண்டு வந்து, தூரத்தில் வைத்து விட்டு எட்டப் போனது. பாம்பின் தலைக்குக் கிட்டப் பாலைக் குரங்கு பிடிக்க, அது கால்வாசிப் பாலைக் குடித்துவிட்டு, மீண்டும் குரங்கின் தோளில் படுத்துக் கொண்டது. இடையிடையே இவ்வாறாகப் பாம்பு பால் குடித்துப் பசியாற, தான் மட்டும் ஊன், உறக்கம் இன்றி, இரவு பகலாக நடந்தே திரிந்த குரங்கு மூன்றாம் நாள் பசி, தாகம், களைப்பு, ஆட்டும் தூக்கம் என்பவற்றால் சுயநினைவிழந்து ஒரு மரத்தின் அடியில் சாய்ந்து விட்டது.

இரண்டு நாட்களின் பின், அறிவு மீண்டு, விழித்துப் பார்த்த குரங்கு, தன் கழுத்தில் பாம்பில்லாததைக்கண்டு துள்ளி எழுந்தது. சிறிது தூரத்தில் ஒரு கிழக்குரங்கு மது மயக்கத்தில் தள்ளாடி நிற்பதையும், தனது ‘பூமாலை’ அதன் கழுத்தில் வீற்றிருப்பதையும் கண்டு அதோ திரும்பியும் பார்க்காமல், ஒடித் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“எத்தனை மதி மயங்கிகளை எத்தனை நச்சப் பாம்புகள் இப்படிக் கழுத்தைச் சுற்றி வதைக் கின்றனவோ?” என்று அது கத்துவது உங்களுக்குக் கேட்கிறதா?

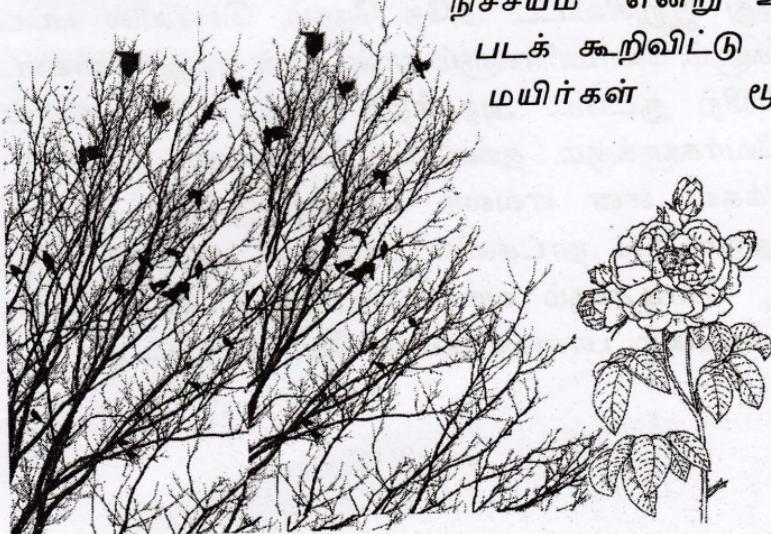
15

பொசுக்கும் புக்டானைச்

அன்று அந்த வண்ணப் பூஞ்சோலை நீர்பாய்ச்சப்பட்டிருந்தது; குளிர்ச்சிமயமாகிச் செழிப்பாய், வண்ணச் சுற்றுமதில் அரவணைத்துக் கிடந்தது. அந்தச் சோலை மலர்களின் மாதிரிகளைத் தொகுத்துக் காட்டும் கைந்நால் என்னும்படி கிளைக்கொரு நிறமாகச் சிவப்பு, மஞ்சள், செவ்விளாநீர், இளஞ்சிவப்பு ரோசாப் பூக்களைத் தாங்கி நின்றது அந்த ஒட்டுப் பூம் ரோசாச் செடி. தெருவில் போவோர், உள்ளே உலாவுவோர் என்று எந்த நேரமும் அந்தச் செடியைச் சுற்றி ஏகப்பட்ட சனக் கூட்டம் காணப்படும். “இத்தனை புகழும், பாராட்டும், மவுசும் உண்மையில் சேர வேண்டியது இந்த ரோசாச் செடிக்கோ பூக்களுக்கோ அல்ல. இவற்றை வாழவைத்து உயிர்நாடி களாக மண்ணுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் வேர்களாகிய எங்களுக்கேதான். அதற்கு, இனிமேலாவது மனிதர்கள் காணும்படி எங்களை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள

வேண்டும்" என்று அந்த ரோசாச் செடியின் பக்கவேர்கள் ஏனைய பூஞ்செடிகளின் பக்க வேர்களுடன் மண்ணுக்கு அடியில் மந்திராலோசனை நடத்திப் புரட்சிக்கு அணிதிரட்டத் தீர்மானித்தன.

ஒரு பக்கத்தில் பூத்துக் குலுங்கி நின்ற மல்லிகைக் கொடியின் பக்கவேர் ஓன்று, தன் காதுக்குள் குசுகுசுத்த அந்த ரோசாப் பக்க வேருக்கு நிதானமாக "வேர்களின்றி மரஞ்செடி, புல், பூண்டு இல்லை என்ற உண்மையை எல்லோரும் அறிந்து மதிக்கிறார்கள். வெளிப்படை யாகவும் நாங்கள் புகழப்பட வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டு எமக்கு உரிய இடத்தைத் துறப்பது கடமை தவறுங்குற்றமாகும். இதனால் எங்களுக்கு உயிராபத்து நிகழ்வதும் நிச்சயம்" என்று உறுதி படக் கூறிவிட்டு வேர் மயிர்கள் மூலம்

மண்ணுள் நிறைந்திருந்த உணவுக் கரைசலை உறுஞ்சுவதில் முனைந்தது.

ஆயினும் அந்த நோசாவின் பக்கவேர்களோ எல்லா மலர்ச்செடிகளின் பக்கவேர்களும் தம் திட்டப்படி செயற்பட வைப்பதில் வெற்றிகண்டன. மல்லிகை தவிர்ந்த அந்தச் சோலைச் செடி கொடிகளின் பக்கவேர்கள் அனைத்தும் அன்றிரவு வேரடி மண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிக்கிளம்பித் தரை மேற்பரப்பில் பலவண்ணப் பாம்புக் குட்டிகளாகப் படுத்துக் கிடந்தன.

அது வெய்யில் நெருப்பாக ஏறிக்கும் கடுங் கோடைக் காலம். ஓரிரு நாட்களில் பூஞ்சோலைத்தரை காய்ந்து இறுகிவிட்ட அதே நேரம், வெய்யில் பட்ட வேர்களும், வேர்மயிர்களும் தான், தான் ஏற்றுக்கொண்ட வெய்யிற் தூட்டை அந்தந்தச் செடி, கொடிகளின் மூலவேர்களுக்கும், தண்டுகள், கிளைகள், தளிர்கள், கணுக்கள் என எல்லா உறுப்புகளுக்கும் கடத்தி வந்ததால் சில நாட்களில் மல்லிகை தவிர்ந்த சகல செடி, கொடிகளும் வாடிக் காய்ந்து பட்டு விட்டன. சோலைவனம் பாலைவனமாக நேர்ந்து விட்டது.

16

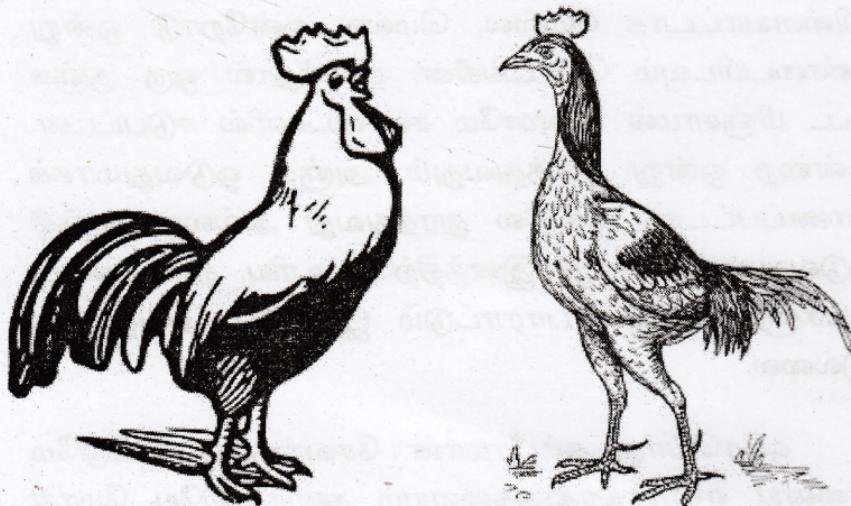
ரன்றும் உத்ரகள்

ஓரே சேவலைத் தந்தையாகவும், முட்டை இட்டு, அடை காத்துக் குஞ்சுபொரித்த ஓரே பேட்டினையே தாயாகவும் கொண்ட, ஓரே நிறமுடைய பத்துக் கோழிக்குஞ்சுகள் அவை. ஒரு மாதத்தில் அவை செட்டைகளும், வால்களும் முளைக்கப் பெற்றிருந்தன, விளையாட்டாக மெல்ல, மெல்ல ஒன்றோடு ஒன்று சண்டையிடவும் தொடங்கின. பார்த்தால் ஒரு குஞ்சு கூட மிஞ்சாமல் எல்லாமே சண்டைகளில் ஈடுபட்டன. ஒன்றை ஒன்று துரத்துவதும், அஞ்சி ஓடுவதுமாகக் காணப்பட்டன. ஒன்றில் துரத்துவது அல்லது அஞ்சி ஓடுவதுதான் கோழி இனத்திற்கே உரிய தனிப்பண்டு. தங்களுள் நட்புப் பாராட்டும் இயல்பே அவற்றுக்கு இல்லை.

ஓரேயொரு கம்பீரமான சேவற்குஞ்சு மட்டுமே ஏனைய எல்லாக்குஞ்சுகளையும் தனித்தனியே மோதி

வென்று, துரத்துங் குஞ்சாக மட்டும் உலாவந்தது. ஓரேயோரு குஞ்சமட்டும் எல்லாக் குஞ்சகளிடமும் தோற்றுவிட்டதால், எல்லாக் குஞ்சகளாலும் விரட்டப்பட்டு ஓடுங்குஞ்சாக மட்டும் தவித்தது. இந்த இரு குஞ்சகளுக்கும் இடைப்பட்ட எட்டுக் குஞ்சகளும் விரட்டுவனவாகவும், விரட்டப்படுவனவாகவும் காணப்பட்டன. இந்த விரட்டுதல் ஒடுதல்களுக்கு அவை பழக்கப்பட்டு அதுவே இயல்பான வாழ்வாகவும் மாறியிருந்தது.

அவற்றுட் சில குஞ்சகள் காகங்களாலும், பருந்துகளாலும் கடத்திச் செல்லப்பட்டு இறந்தன. ஆயினும் எஞ்சிய குஞ்சகள் வழமைபோல் துரத்தியும் ஓடியுமே திரிந்தன. மேலும் சில குஞ்சகள் மேய்ச்சலின்

போது, பூனைகள், கீரிகளால் கொல்லப்பட்டு இறந்தன. அப்பொழுதும் எஞ்சிய குஞ்சுகள் ஒன்றையொன்று துரத்தியும், ஓடியுமே திரிந்தன. குஞ்சுகள் வளர்ந்து விட்டு நிலையில், கோழித்தாய் அவற்றைக் கொத்தி 'விடை'கலைத்து விட்டுக் கண்ணஞ்சிவந்து, மீண்டும் சேவல்களோடு கூடிக்குலாவித் திரிந்தது. தாய்த்துணை இழந்த குஞ்சுகள் ஒன்றையொன்று கலைத்துக் கொண்டும் ஓடிக்கொண்டும் கூட்டமாகவே திரிந்தன.

அந்த வீட்டுக்காரி குழந்தை பெற்றுத் தனி அறையில் படுத்தாள். இரவில் கரப்பினுள் அடைக்கப்பட்ட கோழிக்குஞ்சுகளில் இரண்டு அவளின் பத்திய உணவுக்காக, ஏனைய குஞ்சுகளுங் காணும்படியாகப் பிடித்துக் கொன்று, உரித்து இறைச்சியாக்கப்பட்டன. பின்னும் எஞ்சிய குஞ்சுகள் ஓடல், விரட்டல் வழமையைத் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தன. நாளுக்கு இரண்டு குஞ்சுகளாக அனைத்துக் குஞ்சுகளும் அந்த வீட்டவர்களால் கொன்று விறாத்து வைக்கப்படும் வரைக்கும் அவற்றின் குறுந்தூர விரட்டுதலும், குறுந்தூர ஓடுதலும் நடந்து கொண்டே இருந்தன.

17

மண்டோள்ளை

மண்நவ்வ...

அது பரந்த பற்றைக்காடு. அதன் தென்பகுதியில் ஒரு கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் நின்றது. காட்டின் வடபகுதியில் மிக முதிய ஒரு வெள்ளைக் கொழும்பான் மாமரம் நின்றது. இரண்டு மரங்களும் பூத்துக் காய்த்துக் கணிகளேந்தி, விதைகள் தூவித், தன்தன் பகுதியில் பல்லாயிரக் கணக்கில் பெருகிவந்தன. கறுத்தக் கொழும்பான் காய்கள் புளிப்பானவை.

அதனால் யாரும் உண்பதுமில்லை. பறிப்பது மில்லை. பழங்களோ உச்சமான இனிப்பானதால், மக்களால் நிறையப் பறித்து உண்ணப்பட்டு, முற்றிய விதைகள் வீசப்பட்டு, அவை தென்காடு முழுவதும் முளைத்துப் பெருகிவந்தன. “வடகாடும் எங்கள் உரிமை மண்தான். அங்கும் எங்கள் ஆட்சியை நிறுவுவோம்” என்று கறுத்தக் கொழும்பான்கள் வீரம் பேசுவதாக வெள்ளைக் கொழும்பான்கள் கேள்வியுற்ற நிலையில்,

நாட்டில் மழை பெய்வது நின்று, பயிர்ச்செய்கை பங்கப்பட்டு, மக்கள் பசி, பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உண்பதற்குச் சுவையாக இருக்கும் வெள்ளைக் கொழும்பானின் காய்களை காட்டுக்குள் தேடிவந்து பறித்துச்சென்று, மிளகாய், உப்புத் தூளிட்டு ஏழை மக்கள் சாப்பிட்டுத் தங்கள் உயிர்களைத் தக்க வைத்து வந்தனர். இதனால் அக்காய்களின் பிஞ்ச விதைகள் முளைக்காமையால் வெள்ளைக் கொழும்பானின் இனப்பெருக்கம் பெருமளவில் குன்றிவிட்டது.

“இவ்வாறு தொடரும் எங்கள் இனப்பெருக்க வீழ்ச்சியைத் தடுத்து, எங்கள் தூயகம் அந்நியக் கறுத்தக் கொழும்பான்களால் அபகரிக்கப்படாமற் தடுத்து, ஆண்டவன் தான் எங்கள் இனத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று முழுப்பாரத்தையும் கடவுள் பேரில் போட்டு, வெள்ளைக் கொழும்பான்கள் ஒரு மனமாகப் பிரார்த்தித்து வந்தன.

சில மாதங்களில் நாட்டில் தாரளமாக மழை பெய்தது. நெல்வினைந்து பஞ்சம், பசி நீங்கின. அதனாலும், மாங்காய்களைத் தின்போர்க்கு வயிற்றோட்டம் வேறு ஏற்பட்டதாலும் வெள்ளைக் கொழும்பான் காய்கள் பறிக்கப்படுவது நின்றது. அவை கிடந்து முற்றிப் பழுத்து விதைகள் பரப்பி, வடகாட்டில் விரைந்து பெருகிவந்தன. அதே வேளை, அந்த நாட்டு

அரசாங்கம் பழப்புளி இறக்குமதியை நிறுத்திக் கொண்டதால், அதற்கு மாற்றீடாக மாங்காய் வற்றல் பாவனை மக்கள் மத்தியில் பரவியது.

புளிப்புத் தன்மை மிக அதிகங் கொண்ட கறுத்தக் கொழும்பான் காய்களே தென்காடு முழுவதும் தேடி மக்களால் பறித்துச் செல்லப்பட்டு, சீவிக்காய் விடப்பட்டு வற்றல்கள் செய்யப்பட்டன. அவற்றின் பிஞ்சவிதைகள் முளைக்காமல் வீணாகின. கறுத்தக்கொழும்பானின் மண் கொள்ளை மண்கவ்வியது. வெள்ளைக் கொழும்பான்கள் கடவுளுக்கும், தர்மத்துக்கும் நன்றி கூறி நிற்கின்றன.

18

இரு பிறப்பாளர்கள்

அந்தக் கோவிலில் அன்று தேர்த்திருவிழா. தேர் வெளி வீதிவெலம் முடித்து இருப்புக்கு வந்து, தேரில் சுவாமிகளுக்கு அருச்சனைகள் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், அடியார்களுக்கு மடங்களில் அன்னதானம் நடந்து கொண்டிருந்தது. காவடித் திருக்கூட்டங்களுக்கு வாத்தியம் வாசித்து உருவேற்றி வந்த தவில் நாயனக்காரர்களும், கரகமாடி வந்த பெண்களுக்கு, உருவேற்றி உடுக்கு அடித்துப் பாடிவந்த பாடகர்களும் அந்த அன்னதானத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களது தவில், நாயனங்களும், உடுக்குகளும் கோவில் மணி மண்டபத்தின் ஒரு மூலையில் ஒருவரின் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. உடுக்கு வாத்தியம் ஒன்று தனக்கு மிக அருகிலிருந்த தவிலிடம் பேச்சுக் கொடுத்தது.

“எப்படி அண்ணே சுகநுலங்கள்?”

“ஆமாம் மிகவும் நலம், நீங்கள் எப்படி?”

“நானும் நலந்தான், நாங்கள் இருபிறப்பாளர்கள் என்பதால் ஒருகுறையும் ஏற்பட நியாயமில்லை, அப்படித்தானே?”

“விளங்கவில்லையே” என்று தவில் குழம்பியது.

“பாருங்கள்! ஓர் ஆட்டின் தோலாகவே முதலில் பிறவி எடுத்து, அந்த ஆட்டையும் பாதுகாத்து நீங்களும் வளர்ந்தீர்கள். பின்பு, ஒரு கோவில் வேள்வியில் அந்த ஆடு வெட்டப்பட்டு, அதிலிருந்து உரித்தெடுக்கப்பட்ட நீங்கள் உரோமம் களைந்து கொட்டும், வாரும், வளையங்களும் புண்டு, இரட்டை முகமுடைய ஒரு தவிலாக மறுபிறப்பு எடுத்தீர்கள்.”

“இப்பொழுது எனக்கு விளங்குகிறது. ஆம்! நீங்களும் உடும்புடன் தோலாக ஒரு பிறப்பும், உடுக்கின் இருமுகங்களாக மறுபிறப்பும் எடுத்து இருபிறப்பாளராகி உள்ளீர்கள்!”

“தோல்வாத்தியங்கள் எல்லாமே இருபிறப் பாளர்கள்தாம். உலகத்தாருக்கு மகிழ்ச்சிதரும் துள்ளாட்டங்களுக்கும், இறைபக்தி தரும் காவடி, கரகங்களுக்கும், இணைவிழைச்சதரும் காதல் பாடல்களுக்கும்,

தொழிலாளர் ஊக்கம் பெறும் பாடல்களுக்கும் சுருதி கூட்டுவதன் மூலம் மனிதகுல மகிழ்ச்சிக்கும், ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கும் அடி வாங்கி, இடி வாங்கி நொந்துழைக்கும் இருபிறப்பாளர் நாங்கள்.”

தவில் வாத்தியம் சிரித்துவிட்டுக் கேட்டது. “எங்களில் பொள்ளல் வந்துவிட்டால், மனிதரை மகிழ்விக்கும், ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் எங்கள் பணிகள் அப்பொழுதுஞ் சித்திக்க முடியுமா?”

“இல்லவே, இல்லை. எங்களின் முழுமை நிறைவுக்குச் சிறு பங்கம் ஏற்படுவதும் எங்களை இருபிறப்பாளர்கள் எனும் தெய்வீக நிலையிலிருந்து இழிபிறப்பாளர்கள் என்ற கேவல நிலைக்கு உருட்டித் தள்ளிவிட்டு விடும். நாங்கள் குப்பைத் தொட்டியில் வீசப்பட்டுவிடுவோம்” என்று அழுத்தந் திருத்தமாகப் பதில் கூறியது உடுக்கு.

19

வந்தேர்கள்ளி வர்த்தச்சனைகள்

விதியோரத்தில் அமைந்து இயங்கிவந்தது கூலிக்கு நெல்குற்றும் அந்தச் சிறிய ஆலை. அதன் பின்புறமாக இருந்த உரிமையாளர் வீட்டில் பெருந்தொகையில் கோழிகள் நின்றன. அவை நெல்லாலைப் பின்புறச் சுவரோரம் குவியும் உமியில் தினமும் குறுணல் இரைமேய்ந்து, வாழ்ந்து வந்தன. அவற்றுள் ஒன்று மட்டுமே சேவல். சில வாரங்களுக்கு முன்பு, பக்கத்து வளவு வீட்டில் வந்து வாடகைக்குக் குடிகுந்திய ஒரு புதிய குடும்பம் கொண்டு வந்த கோழிகளுள் ஒரு சேவலும் இருந்தது. கம்பிவேலிக்கு ஊடாக அவைகளும் உமிக்குவியலுக்கு வரத் தொடங்கின.

வந்தேறு குடிச்சேவல் ஊர்ப்பிறந்த சேவலை விரட்டி ஆட்சி பிடிக்க முற்பட்டது. ஆவேசம் கொண்ட உரிமைச் சேவல் கொடுத்த நெருப்படிகளால் மனங்கிலித்த வந்தேறு குடிச்சேவல் கூவிக் கூவி மெல்ல

விலகிச் சென்று, “உன்னை விதமாக மடக்கிவிடுகிறேன்” என்று மனத்துள் துஞ்சைரத்துக் கொண்டது.

அது தன் வீட்டில் போடப்படும் தீனிமுழுவதையும் தான் மட்டுமே தின்று வலிமையை வளர்த்துவந்தது. தன் வீட்டுப் பேடுகள் உமிக்குவியலிலேயே முழுக்க மேய்வதால் போதிய உணவு கிடைக்காமையாலும், அவற்றுடனும் கூடிக்குலவ நேர்வதாலும் தனது எதிரியின் பலம் தொலையும் என்று பகற்கனவுங் கண்டது அந்த வந்தேறு குடி, மேலும் இடையிடையே எதிரிக்குக் கிட்டப்போவதும் அது கலைக்கக் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு பயந்தோடுவதுமாகப் பாசாங்கு பண்ணி, அதனைத் தலைக்கனங்கொண்டு மனம் உறங்கவைத்து, உளவியல் பின்னடைவு கொள்ள வைக்கவும் முயன்று வந்தது.

தனக்கு வேண்டிய அளவு உடல்வலு வந்து விட்டதாக எண்ணிய அது ஒரு நாள் உரிமைச் சேவலை அணுகியது. அன்றும் வழமைபோலப் பயந்து ஓடும் என்று அலட்சியமாக ஓடிவந்த எதிரியை ஓங்கியேழுந்து பலமாக அடித்தது அந்த வந்தேறுகுடிச் சேவல். இதைச் சுற்றும் எதிர்பார்த்திராத உரிமைச் சேவல் அதிர்ச்சியுற்ற போதும் விழித்துக்கொண்டு நிதானமாக எழுந்தெழுந்து உக்கிரமாக எதிர்த்தடித்தது. “இதிலும் தோற்றேனோ மீட்சியே இல்லை!” என்றெண்ணிய வந்தேறுகுடி நின்று பிடித்து விடாது மோதியது. “என் மண்ணில்

இன்னொருவன் ஆட்சியா? செத்தாலும் விடமாட்டேன்!" என்று உரிமைச்சேவல் புயலடி, முனியடியாக முழக்கியதால் எதிரி மனங்களைத்து மெல்ல மெல்ல நழுவிச் செல்லாயிற்று, உரிமைச் சேவல் விடாமல் நெருங்கித் தாக்கிற்று. வந்தேறி தள்ளாடிக் கொண்டு வேலிகடந்து தங்கள் முற்றத்துக்கு ஓடியும் அடிவீழ்ந்து கொண்டே இருந்தது.

எங்கு நின்றோ அங்கு ஓடிவந்த அந்த வீட்டுக் கடுவன் கூனனும் பெட்டை நாய் கூனியும் உரிமைச் சேவலைக் கடித்துக் குதறித் தூக்கி நிலத்தில் அறைந்து கொண்றுவிட்டுப் பின்வளவுப் பக்கமாக ஓடி மறைந்தன.

வந்தேறு குடிச்சேவல் தன் களைப்பின் மத்தியிலும் தன் செட்டைகளைப் படபடவென்று அடித்துக் கூவியது. "உலகத்துச் சேவல்களே ஓடோடி வாருங்கள். நான் எப்படிப் பயங்கரவாதத்தைத் தோற்கடித்தேன் என்று உங்களுக்கு வகுப்புவைத்து விளங்கப்படுத்துவேன், 'பலவித' விருந்துகளும் தருவேன்!" என்று அறை கூவியது. அடிக்கடி வெற்றிவிழாக்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது. நெல் ஆலைப்பிரதேசமும், பேருகளும் அச்சேவலின் சர்வாதிகார ஆட்சியில் அல்லோல கல்லோலப்பட்டன.

20

சேப்பக்ஸன் சுங்கஞௌளி

அந்த வீட்டின் முற்றத்தில் நாட்டப்பட்டிருந்த புறாக்கூட்டில் ஒரு புறாக்குடும்பமே வசித்துவந்தது. குஞ்சுகள் பயப்படாமல் மகிழ்வுடன் இருக்க வேண்டும் என்று தந்தையானது துணைக்குத் தாய்ப்புறாவைக் கூட்டில் விட்டுத் தான் மட்டுமே எல்லாருக்காகவும் தினம் மூன்று வேளை இரை தேடிச் செல்லும். முதலில் குஞ்சுகளுக்கு காலையில் உணவு தேடித் திரும்பும். மீண்டும் தனக்கும், மனைவிக்கும் உணவுதேடப் பறந்து நன்பகல் கூடு மீரும். காலை உணவை ஊட்டிக் குஞ்சுகளை ஓரறையில் விட்டுப் பூட்டிவிட்டு மறு அறையில் காத்திருக்கும் தாய்ப்புறாவிடம் வரும் ஒரு விடலைப் புறா சல்லாபம் முடித்துச் சடுதியில் திரும்பும். இதுபோலவே பிற்பகலிலும் ஆண் புறா இரை தேடி அலையும் வேளை இன்னோர் ஆசைநாயகன் இங்கு வந்து செல்வான். பகல்களில் போல் இரவுகளிலும் கள்ள உறவைப் பயம், பறதியின்றி அனுபவிக்கத்

தவித்தது பெண்புறா! தன் கூட்டில் தஞ்சம் தர முற்பகல் நாயகன் சம்மதம் தெரிவித்தது. தந்தைப்புறா வேறு புறாவுடன் சுற்றுவதாகவும், அன்று குஞ்சுகளுக்கு அது இரை கொண்டு வந்து தரவில்லை என்றும், அதனால் தாங்கள் இனிவேறு கூட்டில்தான் வாழுவேண்டும் என்றும் குஞ்சுகளுக்கு நாடகமாடி நம்பவைத்த தாய்ப்புறா, தன் கணவன் இரை தேட வெளியில் சென்ற நேரம்பார்த்துக் குஞ்சுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு, சோர நாயகன் கூட்டுக்குச் சென்றுவிட்டது. இரையோடு கூடு மீண்ட தந்தைப்புறா மனைவி, மக்களைக் காணாமையால் பரிதவித்தது. பறந்து, பறந்து எங்கும் தேடி ஈற்றில் கண்டுபிடித்தது. தன்னுடன் கூட்டுக்கு வந்துவிடும்படி தாய், பிள்ளைகளை மன்றாடியது. “வரமுடியாது” என்ற மனைவியின் பதிலோடு அப்பாவி அப்பா கூடு திரும்ப நேர்ந்தது.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் புறாக்குஞ்சுகளும் பின்னால் தாயும் தந்தைப்புறாவிடம் பறந்துவந்தன. அந்தக் கூட்டுக்காரனும் புதிய மனைவியும் தங்களைக் கொத்திக் கலைத்துவிட்டன என்று பலம்பி அடைக்கலம் கோரின. தன் பிள்ளைகளின் நிம்மதிக்காக அவற்றுக்கன்றித் தாய்க்கும் அடைக்கலம் கொடுத்த ஆண்புறா தன் ஓடுகாலியுடன் பேசுவதே இல்லை. பழையபடி தந்தையும் குஞ்சுகளும் இரை தேடிப்பறக்க, தாய்ப்புறா தனக்கு இரையும், சோரநாயகர்களும் அன்றாடம் தேடப்பறந்தது. தன் உடம்பில் தொழு

நோய்ப்புண்கள் உண்டாகத் தொடங்கியிருப்பதை உணர்ந்து அதிர்ந்த பெண்புறா தன் கணவன் அறிந்தால் தன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கத் தன்னை நிச்சயம் விரட்டிவிடுவான். எனவே அவன் இதை அறியாமல் தடுக்க அவனைக் கூட்டை விட்டு விரட்ட வேண்டும். தன் பக்கமே என்றும் நிற்கும் தன் குஞ்சுகளும் ஒத்துழைக்கும் என்று செயலில் இறங்கி, “எங்கேனும் போ! அல்லது செத்துத் தொலை!” என்று திட்டத் தொடங்கியது. தான் தாயை எதிர்த்தால், கண்டித்தால், தண்டித்தால் குஞ்சுகள் தாங்க மாட்டா என்பதால் தந்தைப் புறா பேசாமல் பறந்துபோய் எதிரிலிருந்த சிவன்கோவில் வாசல் கோபுரமாடம் ஒன்றில் தங்கிவந்தது. பல நாட்களாகத் தன் குஞ்சுகள் “அம்மா உங்கள் சீழ் ஒரே நாற்றம். தாங்கவே முடியவில்லை. எங்காவது போய்த் தொலையுங்கள்” என்று கத்துவதைக் கேட்ட தந்தைப் புறா கடைசியில் ஒரு நாள் எல்லாக்குஞ்சுகளும் தாயை மாறி மாறிக் கொத்த அது பறக்க முயன்று நிலத்தில் விழுந்து சிறகுகளை அடித்து அடங்கியதையும் கண்டு பெருமுச்சு விட்டது.

21

உலருக்கெனவரும் இருவன்கள்

அந்தக் கிழட்டு எருது ஒழுங்கை ஓரமாக மெல்ல நகர்ந்து, அந்த வீட்டுப் படலையைத் தாண்டியநிலையில், மேலும் அசைய முயன்று கால்கள் பொறிந்து கானுக்குள் வீழ்ந்தே விட்டது. அரை மயக்க நிலையில் அதன் மனத்திரையில் தொடர்பறுந்து தெரியலாயின ஞாபகத் துணிக்கைகள். இயல்பாகவே தந்தைப் பாதுகாப்பற்ற அந்தக் கன்றின் தாயும் ஒருவனுக்கு அடிமையாய் விலைபோனவள். தாயைப் போன்று அந்த ஆண் கன்றினையும் ஆண்டான் குடும்பம் இரவுபகல் கட்டிவைத்து அதன் தாய்ப் பாலைப் பறித்து வந்தது.

அரை வயிற்றுப் பசியோடு வருந்தி வளர்ந்து, எலும்பும் தோலுமாக நெடுத்தபோது எசமானன் திருக்கல் பாரவண்டியில் பூட்டிப் பிழியலானான். முழுநாம்பனாக வளர்ந்து விட்ட நிலையில் நாணயம் கோத்து, நலம் அடித்துக் குறிசுட்டு, கால்களில் இலாடன்

தைத்து வயல்ஹழவும், வண்டிப்பாரம் இமுக்கவும் என்று எத்தனை வதைகள், வதைத்தொடர்க்கதைகள்?

அந்தக் காளையின் கால்களை, அங்க அமைப்புகளை ஆராய்ந்த ஒருவன் அதை விரும்பி விலைபேசி வாங்கிச் சென்று சவாரிப் பயிற்சிகள் வழங்கியபோதும், சவாரிப் போட்டிகளில் ஓடியபோதும் அதுதன் முதுகில் வாங்கிய துவரந்தடி அடிகள், வாலில் வாங்கிய கடிகள், முள்ளெலும்பில் வாங்கிய ஆணிக்குத்துகள் என்பவற்றை, சவாரிப்போட்டிகளில் வென்றதால் முதலாளிக்குக் கிடைத்துவந்த பணம், தங்கப்பதக்கம், பரிசில்கள் என்பன ஆறு ஆண்டுகள் வரை நீடித்து, வ்வதைத்து வந்தன. அதன்பின் நாம்பனின் வேகம் தளரத்தொடங்கியதால் சவாரி முதலாளி இரட்டைமாட்டு வண்டிக்காரன் ஒருவனுக்கு விற்றதால் அந்த நாம்பனுக்குத் துணை ஒன்று அமைந்தது. அந்தத் துணை ஏருதும், முந்திய எசமானனையும், சவாரி முதலாளியையும் போன்றே இந்த நாம்பனை உறுஞ்சிப் பிழைப்பதாக - வண்டியின் பாரத்தை இதன்மீது தந்திரமாகப் பொறுக்கும்படி விட்டும், பொதுவில் போடப்படும் தீனியைத் தானே அதிகம் தின்று முடித்தும், கருவறுத்து வந்தது. இவற்றால் விரைந்து கிழன்டித் தள்ளாடிய நாம்பனை இறைச்சிக் கடைகளும் வாங்க மறுத்ததால் வண்டிக்காரன் வீட்டை விட்டே துரத்திவிட்டான். பசி, தாகத்தோடு அலைந்து திரிந்த ஏருது இன்று இறுதி வீழ்ச்சி தழுவி நிலத்தில் கிடந்தது.

இதனை அவதானித்த அந்த வீட்டுக்காரர்கள் பலர் வந்து, ஒருவர் மாட்டின் நாணயக்கயிற்றில் பிடித்து மேலே இழுக்க, இன்னொருவர் வாலை முறுக்க, ஒருவர் தடிமிண்டி வயிற்றுக்கடியில் போட்டு உயர்த்த, ஒருவர் அதன் முதுகில் கட்டையால் அடிக்கத் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து நிமிர்ந்த அதனை இழுத்துச் சென்று அடுத்த வீட்டுப் படலையில் விட்டு ஓடி மறைந்தனர். அந்தப் படலையிலும் இதே சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கக் கூடாது என்ற அச்சத்தில் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து சென்ற எருது ஒரு வெறும் வளவின் வேலி ஓரமாக வீழ்ந்தது. அன்றிரவு அது அநாதையாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டதோடு, அந்தக் கண்களி லிருந்து வாழ்நாளௌல்லாம் வழிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீர் ஊற்றுக் கண்ணும் நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டது.

உலகுக்கென வந்த ஒருவன் களில் ஒன்று பணிமுடித்துப் பயணமாகிவிட்டது.

22

ராக்ஞம் ராச்சல்கள்

அந்தக் காட்டின் நடுவில் காணப்பட்ட மேட்டுப் பகுதியில், வெள்ளொருக்கலஞ் செடிகள் காடாக வளர்ந்து பூத்து நின்றன. அயலில் ஒரு பலாமரம் திரண்டு பருத்த அடிமரத்துடன் கிளைவிரித்து நின்றது. அதைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டுக்கொண்டே இருந்த அந்த எருக்கலஞ்செடிகள் பல புலம்பின:

‘பத்து ஆண்டுகளாக மூத்தும் இதற்கு மிஞ்சி எங்களால் வளர முடியவில்லை. நாங்கள் பார்க்க முளைத்த இந்தப் பலா இப்படி இருபதடிக்கு மேல் வளர்ந்து இராச்சியம் பண்ணுகிறதே. எங்களைத் தேடி எவரும் வராமலிருக்க, இந்தப் பலா மரத்தைப் புளுகிப் புளுகி, அதன் பழங்களைச் சாப்பிடத் தினமும் எத்தனை அணில்கள், கிளிகள், காகங்கள், குருவிகள்? இதை ஆடு, மாடு, யானைகள் கூடத்தின்றழிக்க வில்லையே!’

இதைக் கேட்டு ஓர் எருக்கலை ‘எட்டு வருசமாகத் தானே இப்படிக் கொந்தனிக்கிறோம்?’ என்று அலுத்துக் கொண்டது.

அப்பொழுது தலையில் விறகுக் கட்டுச் சுமையோடு அங்கு வந்த ஒரு சிறுவன் அதை இறக்கிப் பலாமர நிழலில் வைத்துவிட்டு, எருக்கலம் பற்றையின் மறைவில் சிறுநீர் கழிக்க வந்தான்.

அவனிடம் ‘தம்பீ, சிறுவா’ என்று அழைத்து ஒரு முதிய எருக்கலை பேசியது. அவன் உற்றுக் கேட்டான். ‘உங்கள் ஊரில் தவில் கலைஞர்கள் இருந்தால் அவர்களிடம் தவிலுக்குக் கொட்டுக் குடைந்தெடுக்கச் சிறந்த பலாமரம் ஒன்று இங்கு நிற்பதாகச் சொல்லிவிடும்’ என்று வேண்டிக் கொண்டது.

சம்மதம் தெரிவித்து ஊர் திரும்பிய சிறுவன், அன்று மாலை தனது ஊரிலுள்ள ஒரு பிரபல தவில் வித்துவான் வீடு சென்றான். அங்கு அந்த வித்துவானோடு ஒரு பூத்தொழிலாளியும் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். வெள்ளெருக்கலஞ்செடி சொன்னதென்று குறிப்பிட்டுப் பலாமரம் பற்றிய கதையைத் தவில் வித்துவானுக்குச் சிறுவன் கூறினான்.

மிக்க ஆர்வத்தோடு ‘அப்படியா?’ என்று கேட்ட பூத்தொழிலாளர் ‘வெள்ளெருக்கலை எங்கு தேடியும் கிடைக்காதாம். அடுத்த மாதம் ஒரு கோவில் யாகத்துக்கு

ஏராளம் எருக்கலஞ்சமித்துத் தேவை. அந்த இடத்தில் நிறைய இருக்கிறதா?' என்று பரபரத்தார். வெள்ளெருக் கலங்காடே அங்கிருப்பதாகச் சிறுவன் கூறிய போது, பூத்தொழிலாளர் உடனே அவனுக்குச் சன்மானம் வழங்கி, அவ்விடத்துக்கு வழிகாட்டவும் சம்மதம் வாங்கிவிட்டார். தவிற்கலைஞரிடம் 'நீங்கள் தவிற் கொட்டுக்குப் பலாமரம் வெட்டுவது எப்போது?' என்று கேட்டபோது, அவர் 'காட்டுப் பலாமரக் கொட்டுத் தவிலுக்கு இதமாயிருக்காது என்பதால் நாங்கள் எடுப்பதில்லை. நீங்கள் போய் வெள்ளெருக்கலையை வெட்டி அள்ளி வாருங்கள்' என்றார்.

மறுநாள் சிறுவனின் வழிகாட்டலில் ஐந்தாறு கூலியாட்களோடு காட்டுக்குள் நுழைந்தார் பூத்தொழிலாளர். தூரத்தில் அவர்கள் வருவதைக் கண்டுவிட்ட எருக்கலஞ்செடிக் கூட்டம் 'இன்றுதான் பலாமரத்தார் தொலையைப் போகிறார்' என்று தங்களுள் கிணுகிணுத்துக் கொண்டன. ஆனால் வந்தவர்கள் குனிந்து 'சறார்' 'சறார்' என்று தங்களையே அடியோடு வெட்டிச் சாய்ப்பதனைக் கண்டு அவை அதிர்ந்து கலங்கின. 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்று ஓர் எருக்கலை இளங்குரல் பின் வரிசையிலிருந்து சிறைங்கலாயிற்று.

23

இந்தைகள் உறவு

அந்தப் புதிய குடியேற்றக் கிராமத்தில் வீடும், வயல்களும் விலைக்கு வாங்கிக் குடிவந்திருந்த அந்தக் குடும்பத்தில் இரு இளைஞர்களும் இருந்தனர். ஓய்வு நேரங்களில் காட்டுக்குள் சென்று முயல்கள், அணில்களை வேட்டையாடி வரத் திட்டம் போட்டனர். அதற்கு உதவ வேட்டை நாய் வேண்டும். வளர்ந்த நாய் விலைக்குக் கிடைக்காது. குட்டி நாய் கிடைக்கும். ஆனால் அது வளரப் பல மாதங்கள் எடுக்கும். அதுவரைக்கும் காத்திருக்க முடியாது என்று அந்த ஊருக்குள் திரிகின்ற கட்டாக்காலி நாய்க்கடுவன் ஒன்றை வசமாக்கி வீட்டில் வைத்திருக்க அவர்கள் தீர்மானித்தனர். அவர்களின் தாய், “கட்டாக்காலித் தெருநாய்கள் எல்லாக் கெட்ட பழக்கங்களோடும் நிச்சயம் களாவும் பழகியே இருக்கும். வீட்டில் வைத்து அண்டாக் கணக்கில் அறுசுபை உணவு போட்டாலும், வீட்டுக்குள் களவாகப் புகுந்து எங்கள் சாப்பாட்டையும் எச்சிற்படுத்தாமல் விடாது. தெருநாயை

வீட்டுக்குக் கொண்டு வரவேண்டாம்" என்று சொன்ன புத்திமதியையும் அவர்கள் கேட்கவில்லை.

ஒரு நண்பகல் ஓவ்வொரு இறைச்சிக்கறிப் பொதியோடு இருவரும் கிளம்பி, ஒருவன் அந்தக் கடைத்தெரு மீன்சந்தைப் பக்கமாகவும், மற்றவன் உணவு விடுதிப் பக்கமாகவும் போனார்கள். வீடு திரும்பியபோது, இருவர் பின்னாலும் ஓவ்வொரு கடுவன் வந்தது. தினமும் பல தடவை உணவுபோட்டு வேட்டைக்கு ஓய்வு நாட்களில் கூட்டிப் போய் வந்தனர். வீட்டில் ஒரு நாய் ஒளித்து வைக்கும் தன் மிச்ச உணவைக் களவெடுத்து உண்டு வந்த மற்ற நாயை அது உருட்டி, உருட்டிக் கடித்து, அச்சுறுத்தியதால் மற்ற நாய் அதிகநேரம் பக்கத்து வீட்டில் கழித்து வந்தது. அந்த வீட்டில் ஏராளம் கோழிகள் வளர்க்கப்பட்டு வந்தன. இந்தத் திருட்டு நாய் அந்த வீட்டவர்கள் காணாவண்ணம், அந்த வளவுப் புல்லுக்குள் வைத்து, ஓவ்வொரு கோழியாக அதன் கழுத்தில் கடித்துக் கொன்று, தூக்கிச் சென்று, காட்டுப் பற்றைக்குள் வைத்துப் பிடிங்கித் தின்று வந்தது. சுகபாடிக் கடுவனைச் சிநேகம் பிடிப்பதற்காக அதற்கும் அதில் பங்கு கொடுத்து வந்தது.

அடிக்கடி கோழிகள் காணாமற் போவதையிட்டுக் கலங்கிய அந்த வீட்டவர்கள் தேடியபோது பற்றைக்குள் ஏராளம் கோழிச் செட்டைகள், எலும்புகளைக் கண்டு அதிர்ந்தனர். கோழி திருடும் விலங்கைக் கண்டு

பிடிக்கும் திட்டத்தில் வீட்டு முற்றத்துப் பலாமரத்தின் உச்சியில் துவக்கோடு ஒருவன் ஏறி அவதானித்திருக்கக் கூடு திறந்து கோழிகள் மேய்ச்சலுக்கு விடப்பட்டன. சற்று நேரத்தில் பதுங்கி வந்த அடுத்த வீட்டு நாய், தங்கள் வீட்டிலும் எச்சில் தின்னும் நன்றி கெட்ட நாய், தங்கள் கோழி ஒன்றை, அது கத்த முடியாதபடி லபக்கென்று அதன் குரல் வளையில் கடித்துக் கொன்று, தூக்கிக் கொண்டு பற்றைப் பக்கமாக ஒடுவதையும், சகபாடி நாய் பின்தொடர்வதையும் பலாமரத்தின் உச்சியில் குந்தியிருந்தவன் கண்டு அதிர்ச்சியும், ஆத்திரமும் அடைந்தான். மறுகணம் டுமீஸ், டுமீஸ் என்ற இரு வெடிச் சத்தங்களுடன் அந்த நாய்கள் இரண்டும் நிலத்தில் விழுந்து துடிதுடித்து இறந்தன.

சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட தங்கள் இரு நாய்களின் பேரிலும் நட்ட ஈடு கோரி அந்த இளைஞர்கள் தொடர்ந்த வழக்கின் தீர்ப்புக்கிணங்கக் கோழிக் காரர்களுக்கு நட்ட ஈடாகவும், வழக்குச் செலவாகவும் அவர்கள் பத்தாயிரம் ரூபா கட்ட நேர்ந்ததோடு, அந்த அயலவர் குடும்பத்தோடு நிரந்தரப் பகையைத் தேடிக் கொள்ளவும் நேர்ந்துவிட்டது.

24

கழுத்துக்கு வந்த காலன் தடம்

அந்த அடர்ந்த காட்டினாள், வயல் வெளியை அண்டி ஒரு பெரும்புதர் இருள் மண்டிக்கிடந்தது. அந்தப் புதரின் நடுவில், கோரைப்புற்களின் மத்தியில் தன்னால் அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பான பொந்து ஒன்றில் அந்த விடலை ஆண் முயல் வசித்து வந்தது. மேய்ச்சலில் அந்தப் பக்கம் வந்த கண்ணிமுயல் ஒன்று அந்தப் பொந்தைக் கண்டு மயங்கியது. அந்த அழகியைக் கண்டு விடலை மயங்கியது. அவை இரண்டும் கணவன் மனைவியாகிக் கொண்டன.

சிலநாள் கழித்து இரவு நேரம் இரண்டு முயல்களும் பக்கத்துப் பசிய வயல் பரப்பில் நுழைந்தன. ஒரு சாண் உயரத்துக்கு வளர்ந்திருந்த நெற்பயிரைக் கண்டு வாய்றிய பெண் முயல் “பயிரை மேய்வோமா?” என்று குழைந்தது. “மாமிசம் உண்ணாத அதாவது உயிர்க்கொலை புரியாத புண்ணியப் பிறவிகள் நாங்கள். மனிதர், காக்கை, குருவிகள், ஏறும்புகளுக்கு உணவாக

வேண்டிய நெற்பயிரைத் தின்றழிக்காத புண்ணியர் களாகவும் நாம் வாழ உதவத்தான் புல், செடிகளைக் கடவுள் படைத்திருக்கிறார். எனவே பயிருக்குப் பதில் வயல் வரம்பில் செழித்திருக்கும் அறுகம்புல்லையே மேய்வோம்” என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டது கணவன் முயல். மேலும் வற்புறுத்தத் துணிவின்றி மனத்தை அடக்கிக் குழந்தை மனவில் “காலம் வரும். பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று மனதுள் கறுவிக்கொண்டது.

பெண் முயல் இரண்டு குட்டிகளைப் போட்டது. குட்டிகள் பொந்துதழ் பற்றைக் கோரைப்புற்களில் மேய்ச்சல் பழகி, மெல்லப் பெற்றோருடன் வயல்வரம்புகளுக்குப் போய் மேய்ந்து வரலாயின. அந்தப் பொந்து வீடு தான் அமைத்த தனது வீடு என்று தன்குட்டிகளுக்கு இரகசியமாகச் சொல்லி வைத்த அம்மா முயல் அவை நன்கு வளர்ந்தபின் வயலில் மீண்டும் சிறுபோக விதைப்பில் பயிராகியிருந்த அந்த இளம்நெல் மிக ருசியானதென்றும் அதை மேய விடும்படி அப்பாவைக் கேட்கும்படியும் அவற்றுக்கு வாலுருவி விட்டது. அன்றிரவு வயலில் அப்படியே குட்டிகள் அப்பா முயலிடம் அனுமதி கேட்டன. ஆனால் “வயற்காரன் வலையில் வீழ்ந்து, அவனால் கொல்லப்பட நேரும்” என்று மறுத்துவிட்டது தந்தை முயல். மறுநாட்காலை தந்தை வெளியிற்போயிருந்தநேரம் “நீங்கள் நல்லாகச் சாப்பிட்டுப் பெரிதாக வளர்ந்தால் பொந்துக்குள் இட நெருக்கடி வரும் என்றுதான்

உங்களை அப்பா பட்டினி போடுகிறார்” என்று குட்டிகளுக்கு உருவேற்றி வைத்தது தாய். மதியம் போல் வீடுதிரும்பிய தந்தை முயலிடம் “பிள்ளைகளைப் பட்டினிபோடும் நீங்கள் எங்கள் அப்பா அல்ல, எங்கள் எதிரி. இனிமேல் இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டப்படாது. உடனடியாக நடையைக் கட்டுங்கள்” என்று குட்டி முயல்கள் போர்க்கொடி தூக்கின. அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி வாய்டைத்துப் போன அப்பா முயல் பேசாமல் திரும்பி அக்காட்டுக்குள் சென்றுவிட்டது.

தன்பாசப் பிள்ளைகள் பாவிப் பிள்ளைகளாகி, எங்கோ மாட்டுப்பட்டு அழியப் போகின்றனவே என்று புலம்பிக் கொண்டு ஊன், உறக்கமின்றிக் காடெல்லாம் அது அலைந்தது. துயரம் முற்றிப் பைத்தியமான நிலையில், தன்னை மறந்து ஒரு நண்பகல் தன் இழந்த பொந்து வீட்டுப் பக்கமாகச் சென்றது, அங்கு குட்டிகளைக் காணாததால் வயற்பக்கம் சென்றது. அங்கு ஒரு வயலின் நெற்பயிர் மேய்ச்சலால் மொட்டை அடித்துக் காணப்பட்டது. அதன் வரம்பில் ஓர் உழவன் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு கையில் “கீச்... கீச்...” என்று கத்தும் இரு குட்டி முயல்களையும், மறுகையில் பின்மாகிவிட்ட தாய் முயலையும் செவிகளில் பிடித்துத் தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் பின்னால் வலைச் சுருளைச் சுமந்து இன்னொருவன் வரம்பில் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

25

இளவுக்கு நீர்ச்சய இமர்தாஸ்கள்

அந்தத் தீவின் தென்முனையிலும், வட முனையிலும் குரங்குகளின் காடுகள் இருந்தன. இடையில் மனிதர் வாழும் ஒரு நாடு. இதனால் இருகாட்டு வானரங்களுக்குமிடையில் தொடர்பு ஏற்படாமல் இருந்து வந்தது. தென்முனைக் காட்டை ஒருசமயம் கடும் வறட்சி தூக்கிப் பசி, பஞ்சம் ஏற்பட்டதால் தென்முனைக் குரங்குகள் ஊர்களுள் வந்து, காய்களிகள் இளைர்களைச் சூறையாடித் தம்முயிர் காத்தன. வடமுனைக் காட்டையும் கண்டு பிடித்தன. நீர்வளம், நிலவளம் நிறைந்த அதனை வசமாக்கி, ஆண்டனுபவிக்கத் திட்டம் தீட்டின. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஓர் இரவு அக்காட்டுக்குள் பெரும்படையாக வந்து இறங்கிய தென்முனைக் கடுவன்கள் அதிரடியாகத் தாக்கத் தொடங்கின. தென்முனையாரின் சதித்திட்டத்தை முன்கூட்டியே உளவறிந்திருந்த வடமுனைத் தலைவன் தனது ஏராளம் குரங்கிளைஞர்களுக்குப் போர்ப் பயிற்சிகள் வழங்கி, கம்பிகள், கத்திகள், பொல்லுகளையும் சேகரித்துக்

குவித்து வைத்திருந்ததால், வடமுனைப் படை வீராவேசத்தோடு எதிர்கொண்டு தாக்கி, எதிரிப் படையை ஓட்டூட் விரட்டியது.

“எதிரி நிச்சயம் மீண்டும் வருவான்” என்று எதிர்வு கூறிய வடமுனைத் தலைவன் சகல வடமுனை வானரங்களுக்கும் கட்டாய இராணுவப் பயிற்சி மூங்க ஏற்பாடு, செய்தது. முந்திய போரில் விழுப்புண்பட்ட இளம் தளபதிகளின் தியாகத்தைக் கெளரவிப்பதற்காக, அவற்றில் ஒன்றைப் போர்ப்பயிற்சிப் பொறுப் பாளியாகவும், ஒன்றைப் பரப்புரைப் பொறுப்பாளி யாகவும், ஒன்றை அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளி யாகவும் நியமித்துச் செயற்பாட்டைத் தீவிரப் படுத்தியது.

அளவுக்கு மிஞ்சிய தாய்மண் பற்றும், அகந்தை மிக்க இளமைத் துடிப்பும் கொண்ட பரப்புரைப் பொறுப்பாளி “எதிரி திரும்பவும் வரும்போது ஒருவன் தப்பாமல் அழிக்க வேண்டும். அதற்கு, இல்லாத கடவு ஞம், இயலாத தர்மமும் எமக்கு உதவமாட்டா. தந்திரமும், வல்லமையும் தாம் உதவும்” என்று முழங்கியது.

இதைக் கேட்டுக் குரங்குகள் அனைத்தும் தர்மம், கடவுள் பற்றிய அச்சம் அற்றவையாகத் தாராளமாகத் தங்களுள் சுற்றுமாற்றுக்கள் செய்ததன் மூலம் தங்களுக்குள் பகைக்குழுக்களாகச் சிதறின.

வெறித்தனமான தேசப்பற்றும், வீர ஆவேசமும் கொண்ட போர்ப்பயிற்சிப் பொறுப்பாளி எந்த வலுவிழந்த குரங்கும் தப்பாமல் அனைத்தையும் கட்டாய இராணுவப் பயிற்சிக்கு உட்படுத்தி, பயிற்சியில் ஒருநாள் தவறினாலும், பிந்தினாலும், கதைத்தாலும், சிரித்தாலும், சோர்ந்தாலும் சீரிச் சினந்து, ஆத்திரமுட்டி முழுக்குரங்குச் சமூகத்தையும் போர்ப்பயிற்சியை உள்ளூர் வெறுக்கவைத்து வந்தது. போர்ப்பயிற்சி ஆசிரியர்களின் வழிமுறைகளை ஒப்பிட்டு விமர்சித்து, அவர்களிடையே முரண்பாடுகளையும் உண்டாக்கித் தாக்குதல் விரகுகள் நுட்பமாகப் பயிற்றப்படத் தடையாய் இயங்கிற்று.

மிதமிஞ்சிய இலட்சியப் பற்றுக் கொண்ட அரசியல் பொறுப்பாளியும் கட்டுப்பாடுகளைக் கூர்மைப் படுத்தியது. காட்டுவளங்களைச் சூறையாடும், வேட்டையாடும் நாட்டு மனிதர்கள், தமது ஊர்களுள் வந்து தீரியும் எதிரிப் படைக்காக, இந்தக் காட்டுக்குள் வேவு பார்க்கலாம் என்று சொல்லி அவர்களைக் காடு நுழையவிடாமல் தடுத்து, மனிதர்களின் பகையைத் தேடியது. எதிரிக் குரங்குகள் குரங்கோடு குரங்காக உள்ளே நடமாடி, ஆயுதக் கிடங்குகளின் அமைவிடங்களை வரைந்து சென்றன.

வடமுனைப் படை மீது ஆத்திரமுற்ற மனிதர்கள் வழங்கிய நவீன ஆயுதங்கள் சகிதம், ஓர் இரவு

திமெரன்று வந்திறங்கிய தென்முனைப் படை முதலில் ஆயுதக் கிடங்குகளுக்குத் தீ முட்டி, எறிகணைகள், சுழல் துப்பாக்கிகள், நச்சவாயுக் குண்டுகள் மூலம் வடமுனைப் படையையும், அப்பாவிக் குரங்குகளையும் கொன்று குவித்துச் சில மணிநேரத்தில் எஞ்சியோரைச் சரணடையவைத்து, முள்வேலி முகாமுக்குள் அடைத்தது. அந்த முகாம் அகதிகள் இன்றுவரை பட்டினியால், நோய்களால், கடத்திச் சென்று கொல்லப்படுவதால், கற்பழித்துக் கொல்லப்படுவதால் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன.

26

நம்பனார் கெபுவத்ஸ்லை

பல மயில் இணைகள் சேர்ந்து வசிக்கும் அந்த இளமரக்காட்டில் தனிமை குடி கொண்ட ஒரு பசும்புற்பற்றைக்குள் ஒரு பெண்மயில் முட்டை இட்டு அடைகாத்து வந்தது. பகலில் அது வெளியே போகும் நேரங்களில் ஆண் மயில் அந்த முட்டைகளுக்குக் காவல் இருக்கும். பின்பு முட்டைகள் பொரித்த மூன்று குஞ்சுகளுக்கும், தாய்மயிலுக்கும் பக்கத்து மரக்கிளையில் இரவிலுங்காவல் இருக்கும். “தாய்தான் பிள்ளைகளுக்காகத் தன்னுயிரையும் தரக்கூடியவள். நீங்கள் அம்மாவை மட்டுமே நூறுவீதம் நம்பி அவர் சொற்படியே வாழவேண்டும்” என்று குஞ்சுகளுக்குப் புத்திமதி சொல்லும். கோழித்தாய்மை, பசுத்தாய்மை களின் உன்னதங்களை உதாரணங்காட்டும்.

இரண்டு பெண்குஞ்சுகளும் ஓர் ஆண் குஞ்சுமான அவை விரைந்து வளர்ந்து பருவமடைந்தன கன்னிமயில்கள் ஒவ்வொரு துணைவனுடன்

கூடிப்பறந்து விட்டன. ஆண் விடலை தன் வயதுச் சேவல் ஒன்றுடனும், தன் தாயுடனும் தந்தையை மறந்ததாகக் காடெங்கும் சுற்றித் திரிந்தது. தன்மகனையும் மனம்புரிவிக்கும் கடமைசெய்ய அதைத் தேடிக் காடெங்கும் அலைந்த தந்தை கடைசியில் ஒரு தனி திடத்தில் தன் மனைவியும், தன் மகனின் நண்பனும் ஒன்றையொன்று முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டது. கணவனைக்கண்டதும் பெண்மயில் “என் செல்ல மகன்” என்று உரத்துச் சொல்லிக் கொண்டு முத்தத்தைத் தொடர்ந்தது. குறிப்பறிந்த விடலைச் சேவலும் “என்றை ஆசை அம்மா” என்று கூறிக்கொண்டு கொஞ்சலைத் தொடர்ந்தது. “மகன் எங்கே?” என்று கேட்டதற்குத் “தண்ணீர் குடிக்கக் குளத்தங்கரைக்கு” என்று மனைவி பதில் கூற, அங்கு பறந்த தந்தை மயில் “நீ ஏன் இன்னமும் மனத்துணை சேர்க்கவில்லை?” என வினவிற்று. “மனஞ்செய்ய வேண்டாம். இந்த நண்பனோடே திரி என்று அம்மா தான் சொன்னவர். அம்மா சொற்படிதான் நடக்க வேண்டும் என்றுதானே நீங்களும் சொல்லித்தந்தீர்கள்?” என்று மகன் பணிவாகக் கூறியது.

அதிர்ச்சிக்குள்ளான அப்பா மயில் தங்களது அடைகாப்புப் பற்றைக்குப் பறந்து போய்ப் பார்த்தபோது அங்கு பாம்பு குடித்த சிறு துளைகளுடன் நான்கு முட்டைக் கோதுகள் கிடந்தன. “தான் போட்ட குட்டிகளைத் தானே தின்று பசியாறும்

நாய்த்தாய்மைகளைப் பற்றியும் நான் சொல்லி இருக்க வேண்டும்" என்று துயருற்ற தந்தை மயில் கவலைகளை மறப்பதற்காக அந்தக் காட்டை அடுத்திருந்த கிராமத்தில் உள்ள முருகன் கோவிலை நோக்கிப் பறந்தது. கோவிலின் கூரை முகட்டில் இறங்கிக் களைப்பாறிக் கொண்டிருந்த மயில் சற்று நேரத்தில் தனது மகனும் பறந்து வந்து தனக்குப் பக்கத்தில் இறங்கியதைக் கண்டு திகைத்தது.

"எனக்கு மனைவியாக வருபவரும் தன்னைப் போலவே பதித் துரோகியாக நடப்பாள். அதனால் என் வாழ்வு நாசமாகி நான் கலங்க நேரும் என்று பயந்துதான்நிச்சயமாக என்மீதான உண்மையான பாசத்தினால் தான் - என் நன்மைக்காகத்தான் எனக்குத் திருமணமே வேண்டாம் என்று என் அம்மா சொல்லியிருப்பார். அப்பா சொல்லையும், அம்மா சொல்லையும் நூறு வீதம் நான் நம்பி நடந்ததால் நான் மீளா நரகத்தில் வீழாமல் காக்கப்பட்டேன் அப்பா! அதற்காகக் கோவில் கோவிலாகச் சென்று கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துவதே இனி எனது வேலை" என்று மெய்சிலிர்த்துக் கூறியது பிள்ளைமயில்!

அதோ பாருங்கள், ஆன்ம விடுதலை கிடைக்கப் பெற்ற ஆனந்தத்தில் இரண்டு மயில்கள் தோகை விரித்து அழகு நடனம் ஆடுகின்றன.

கண்டவர் பனி

27

இழகள்

பிறக்கும் போது கண்கள் முடியபடியே பிறந்திருந்த நாய்க்குட்டிகள் நான்கும் சில நாட்களில் கண் தீறந்து ஒரு மாதமாகியது. அவற்றில் மூன்று கடுவன்கள். ஒன்று பெட்டை கடுவன் குட்டிகளை அந்த வீட்டவர்கள் கூடுதல் அக்கறையுடன் பராமரித்தனர். பெட்டைக் குட்டி தனியனாகத் திரிந்தது.

அது மேற்குப் பக்கத்து வீட்டில் நின்ற சற்று வளர்ந்த நாய்க்குட்டியோடு வேட்டை விளையாடித் திரியும். வடக்குப் பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமி, “வடிவான நாய்க்குட்டி,” என்று சொல்லிச் சொல்லித் தூக்கிச்சென்று, வீட்டில் அல்வா, கேக், போன்ற இனிப்புப் பண்டங்களைப் போடத் தின்ற ருசியால் அநேக நேரம் அந்த வீட்டு முற்றத்திலேயே பொழுதைப் போக்கும். பசிவரும் வேளை மட்டும் ஓடிப்போய்த் தாய் மடியில் பாலைக் குடித்துவிட்டுத் திரும்பவும் வீடுகள் சுற்றக் கிளம்பிவிடும்.

இப்படி இருக்கையில், அந்த வீட்டில் வாடகைக்குக் குடியிருந்த அந்தக் குடும்பம் மீண்டும் தூரத்திலுள்ள தங்கள் சொந்த வீட்டிற்குப் போய்க் குடியமரக் கிளம்பியது. பனு உந்துவில் வீட்டுச் சாமான்கள் அனைத்தையும் ஏற்றிவிட்டு, நாயையுங் குட்டிகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு, அந்தக் குடும்பம் போய்விட்டது.

ஆனால் அந்த வேளை வடக்குப் பக்க வீட்டில் நின்ற பெட்டைக் குட்டியை மறதியால் தேடிப்பிடித்து, ஏற்றிச் செல்லத் தவறிவிட்டனர்.

மாலைநேரம், பசி வயிற்றைக் கடிப்பதை உணர்ந்த பெட்டைக்குட்டி தாயைத் தேடி வீட்டுக்கு ஓடியது. அங்கு தாய், சகோதரங்களையோ, வீட்டுக்காரர் யாரையுமோ காணாமல் அதிர்ந்தது.

பூட்டிக்கிடந்த வீட்டைச்சுற்றி, ஊளையிட்டபடி, ஓடிக்களைத்தது. முற்றத்தில் சிந்திக்கிடந்த உணவெச்சங்களைத் தின்று பசியாறியது. அந்த இரவு முழுவதும் உறங்காமல் பரிதாபகரமாக சின்னுங்கி, ஊளையிட்டுக்கிடந்தது.

மறுநாள் விடிந்ததும், ஒழுங்கையில் போவோர், வருவோர் பின்னே எல்லாம் ஓடி, அடித்து விரட்டப் பட்டது. அன்றாடம் போய்த்திரிந்த அயல்வீடுகளில் கூட “வீட்டுக்காரரும் குடியெழும்பிப் போய் விட்ட நிலையில்,

உந்தப் பெட்டைக் குட்டியை வீட்டில் அணைத்தால், அது எங்கள் தலைச்சுமையாகிவிடும்” என்று சொல்லி அடித்துக் கலைத்தார்கள்.

அது கிணற்றிடப் பள்ளத்தில் கிடந்த நீரை நுக்கிக் குடித்து முற்றத்துப் பலாமரத்தின் நிழலில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தது. தனது ஆருயிர்த் துணையான தாயை மறந்து, நாக்குச் சுவை, வேட்டை விளையாட்டு என்றே எந்த நேரமும் தான் சுற்றியதால்தான் அநாதையாகக் கண்டவர் பின்னால் எல்லாம் ஒடி, ஒடி அடி வாங்க நேர்ந்தது என்று விளங்கிக் கொண்டு, ஓயாமல் அனுங்கி ஊளையிட்டுக் கிடந்தது.

முன்வீட்டுக்காரர் இந்தப் பரிதாபத்துக்கு இரங்கி, இடம்பெயர்ந்துபோன அந்த வீட்டவர்களுக்கு தொலைபேசியில் அறிவித்தார். அந்த வீட்டுப் பையன் மிதிவண்டியில் வந்து, அதனைத் தூக்கிச் சென்று தாயிடம் சேர்த்தான். அதிலிருந்து ‘அன்னை அருளே கதியென்று நாய்க்குட்டி தாயுடனே நிம்மதியாக இருந்து வருகிறது.

28

இணைமையுள்ள இணைச்சுக் கண்ட

கடற்காகங்கள் பல கடல் மேற்பரப்பில் நீந்திக்கொண்டு, மிதந்து வரும் மீன்களைக் கொத்திக் குதறி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன. வயிறார மேய்ச்சல் முடித்த இன்னுஞ் சில காகங்கள் கரையில் கரும்பாறைகளில் குந்தியிருந்தன.

வானில் வரிசையாய்ப் பறந்து வந்து, அந்தக் கடற்கரையை அடுத்திருந்த நீர் ஏரியின் கரையில் இறங்கிய வாத்துக் கூட்டத்தை அவதானித்து, கடற்காகங்கள் பறந்து சென்று, வாத்துகளின் முன்னால் தரையிறங்கின. தலைமைக் கடற்காகம் பேசியது: “எங்கள் கடல்நீர் ஏரிக்கு வருகைதந்துள்ள ஜக்கிய நீர்நிலைகள் சபைத் தூதுவர்களே, வணக்கம். எங்கள் நீர் ஏரிமுகாம் மீன் அகதிகளின் உணவு, மருந்து, பராமரிப்பு, பாதுகாப்புக்காக உங்கள் சபையிடம் நிதியுதவி கோரவே உங்களை அழைத்தோம். கடல் “அலை”ப் பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து 2,80,000 அப்பாவி அகதி

மீன்களை மீட்டுவந்து இந்த நீர் ஏரி முகாமில் பராமரிக்கிறோம்!"

இடையில் ஒரு வாத்துத் தூதுவர் குறுக்கிட்டது: "என்ன? மீட்புப் போரின்போது 'அலைக்' கடலில் 70,000 மீன்கள் மட்டும் இருப்பதாக அறிக்கை விட்ட நீங்கள் இப்பொழுது அங்கிருந்து 2,80,000 மீன் அகதிகளை மீட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள், அது எப்படி?"

"அது நாங்கள் அப்பொழுது சொன்னது! பழைய காயங்களைக் கிளரிப் பெருப்பித்து, நல்லிணக்கக் முயற்சிகளைக் குழப்பாமல், எமது அபிவிருத்தி முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும்படியே உங்களை அனுகினோம். நாங்கள் இறைமையுள்ள நாடு. எங்கள் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட வேண்டாம். உங்களுக்கும் எங்கள் தேச வழமைப்படி கோழிப் பிரியாணி, உயர் குடிவகைகள், கட்டில் விருந்துகள், இரத்தினக்கற்கள் பரிசளிப்போம். உலக நீர்நிலைகள் சபை எங்களுக்கு நிதியுதவி புரிய நீங்கள் உச்சமாகப் பரிந்துரை செய்ய வேண்டும்" என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு பூமாலை யை ஏந்திப் போய் ஐநீ.நி.சபைத் தலைமைத் தூதுவரின் கழுத்தில் தலைமக் காகம் அணிந்துவிட்டது.

"ஐ.நீ.நி.சபை அறிக்கையின்படி போர்தொடங்கிய காலத்தில் இந்தக் கடலில் வாழ்ந்த மீன்களின் எண்ணிக்கை நால்ரை லட்சம். நீங்கள் மீட்டு வந்தவை

2,80,000. அப்படியானால் 1,70,000 மீன்களுக்கு என்ன நடந்தது?"

"மீண்டும் சொல்கிறோம், நாங்கள் இறைமை உள்ள நாடு. எங்களின் கீழ் உள்ளவர்களை நாங்கள் என்ன செய்தாலும் யாரும் கேட்கவோ தலையிடவோ முடியாது."

"இந்த நீரேரி முகாமுக்குள் இறங்கி, உண்மை நிலைகளை நேரில் கண்டறிந்து அறிக்கை தரும்படியே எமக்கு ஐ.நீ.நி.சபையின் பணிப்புரை" என்றது ஒரு வாத்துத் தூதுவர்.

"அதற்கெல்லாம் அனுமதிக்க முடியாது. நாங்கள் தரும் புள்ளி விபரங்களை மட்டுமே ஐ.நீ.நி.சபை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்."

"ஓஹோ! அன்றாடம் ஆயிரக்கணக்கில் இளம் மீன்கள் முகாமிலிருந்து கடத்திப் படுகொலை செய்யப்படுவதும், ஏராளம் அகதி மீன்கள் பட்டினியாலும், மருந்தின்றி நோயாலும், காயங்களாலும் சாகடிக்கப்படுவதும் அம்பலமாகிவிடும் என்ற பயமாக்கும்!" இது ஒரு தூது வாத்தின் வாய்க்குள் நிகழ்ந்த முனைமுனைப்பு. கடற்காகத் தலைமையின் நிதியுதவி கோரும் விண்ணப்பக் கடிதத்தைக் கையேற்ற ஐ.நீ.நி.சபைத் தலைமைத் தூதுவர் "அரசு சார்பற்ற தொண்டு நிறுவனங்கள் மூலமாக முகாம் அகதிகளுக்கு

இந்த உதவிகள் நேரடியாகப் பொருட்களாக விநியோகிக்கப்படும்” என்றது.

“சேச்சே, ‘அரச சார்பற்ற’ என்பதற்கு எங்கள் அகராதியில் ‘அரசுக்கு எதிரான’ என்பதே பொருள். அதனால் பயங்கரவாதிகளான ‘அலை’களுக்குச் சார்பானவர்கள் என்ற முத்திரை குத்தி, அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் தொண்டர்களை ஒருவர் தப்பாமல் அப்புறப்படுத்திய பின்பே போரைத் தொடங்கினோம். எனவே இன்று, இங்கு எல்லாமே ஆகிவிட்ட எங்கள் அரசிடமே அந்த உதவிகளைச் சபை ஒப்படைக்க வேண்டும்!”

“மிஞ்சியிருக்கிற அகதிகளையாவது உயிரோடு விட்டு வைத்திருங்கள். அப்படியென்றால்தான் அந்தப் பிச்சைக்காரப் புண்ணைக்காட்டி, உலக நீர்நிலைகளிடம் ஆண்டுதோறும் கோடிக்கணக்கில் தண்டுதல் நடத்தி, அந்தப் பணத்தில் எத்தனையோ ‘தம்மத்தைப்’ புதைத்த சமாதிகளைக் கட்டலாம், அடிக்கடி போர் வெற்றி விழாக்கள் கொண்டாடி அட்டகாசமும் செய்ய வசதியாய் இருக்கும்” என்று கூறியவண்ணம் தூதுவாத்துகள் வானில் எழுந்து, வந்த திசையில் வரிசையாகப் பறப்பை மேற்கொண்டன.

29

சிறுபான்மைகள்
சுதந்னால்...!

மறுநாள் வயலில் விதைப்பதற்காக என்று விதைநெல் வீட்டுவெளிக் கூடத்தில் கொட்டிக் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. கூடத்தின் திண்ணையில், அடுத்தவாரம் குடியிருப்பு மேட்டுக்காணியில் விதைப்பதற்கெனச் சிறிய கோணிப்பையொன்றில் விதைப்பயறும் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கோணிப்பையிலிருந்த பயறுத் தானியங்களில் ஒன்று, “எந்த நேரமும் தண்ணீரில் நின்றவண்ணம், முக்கூட்டுப் பசளைக் கரைசலை உறஞ்சிக் கொண்டு பசமையாக இந்த நெல்விதைகள் முளைகளாகி வளரப்போகின்றன. ஆனால் பயறுகளான நாங்களோ, போதிய பசளை இடப்படாத, மழையையே நம்பிய, வானம் பார்த்த பூமியாகிய மேட்டுக் காணியில் விதைக்கப்பட்டு, வாழ்வா, சாவா என்று போராடப் போகிறோம்” என்று அழாக்குறையாக முனைமுனைத்தது.

“இதுக்கு வழி நாங்களும் இந்த விதைநெற் குவியலில் இரண்டறக் கலந்து விடுவதுதான். நெல்லோடு முளைத்து, நெல்லின் வசதி வாய்ப்புகளை, பசளைகளை நாங்களும் அனுபவித்து வாழ்வதுதான்” இது இன்னொரு சுயநல்வெறிப் பயறுத்தானியத்தின் பரிந்துரை. சுரண்டிப் பிழைக்கும் தன்னல மனங்கொண்ட அனைத்துப் பயறுமணிகளும் இந்த யோசனையைப் பாராட்டின.

படுகுழப்படிக்காரனான அந்த வீட்டுச் சிறுவனைக் கோணிப்பைப் பயறுகள் அழைத்து அன்பொழுகக் கதைத்துப் பணிவுடன் விடுத்த கோரிக்கையை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான். கோணிப்பைப் பாரத்தைத் தூக்கிய சிறுவன் அதிலிருந்த விதைப்பயற்றை விதை நெற்குவியல் மீது கொட்டிவிட்டு அந்தக் குவியலைக் கையால் நன்கு கிளரிவிட்டுக் கோணிப்பையைக் கொண்டோடிப் போய்ப் பற்றைக்குள் மறைத்து விட்டான்.

மறுநாள் நெல்விதைக்கப்பட்டபோது பயறும் கலந்து விதைக்கப்பட்டுவிட்டது. நெல் நெருக்கமாகவும், பயறு அங்கொன்று இங்கொன்றாகவும் முளைத்துப் புல்புண்டுகளுடன் வளர்ந்தன. வயலில் களை பிடுங்கி அகற்ற வேண்டிய பருவம் வந்ததும் வயற்காரனால் கூலிப்பெண்கள் வயலில் இறக்கி விடப்பட்டனர். களைகள், பூண்டுகளோடு பயறுக் கண்றுகளும் பிடுங்கி

வயல்வரப்புகளில் எறியப்பட்டன. பயறுச் செடிகளோ இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வயற் கூலிப் பெண்களிடம் “நாங்களும் பயன்தரு பயிர்கள்தானே? எங்களை ஏன் களைபோல அகற்றுகிறீர்கள்?” என்று உரிமைக் குரல் எழுப்பின.

“நெல்லுக்குள் பயறு மட்டுமல்ல, எந்தப் பயிரும் நெல்லின் உணவை உறிஞ்சும் ஒட்டுண்ணிதானாம். அதுபோலத்தான் மற்றைய பயிர்களுள் ஊடுருவி முளைக்கும் நெல்முளையும்! இங்கு பெரும் பான்மையான நெல்லின் நலன் கருதிச் சிறுபான்மையான நீங்கள் பயறுகள் களைந்தெறியப்படுவதே விவசாயவியல் விதிமுறையாம்!”

“என்ன கொடுமை? விவசாயத்திலுமா சிறுபான்மைகள் இன அழிப்புக்குள்ளாகிறார்கள்? நீர்வளம், பசளைவளம் குறைந்ததென்றாலும், மேட்டு நிலத்தில் நாங்கள் பயறுகள். பெரும்பான்மையாய் அமையும்படி தனியாக விதைக்கப்பட்டிருந்தால், இந்த இன அழிப்பு எங்களுக்கு நேர்ந்திருக்காது. எந்த உயிர்வர்க்கத்துக்கும் பாதுகாப்பு ஒரு சிறு இடத்தில் என்றாலும் பெரும்பான்மையாக அதிகார வலுவோடு வாழ்வதுதான் என்பது இப்பொழுதுதான் எங்களுக்குப் புரிகிறது” என்று பெருமுச்சு விட்டன பினங்களாகிக் கொண்டிருந்த பயறு முளைகள்.

30

கருஷகளும் கடவுள்களாகி

கிராமத்துத் தூர்க்கை அம்மன் கோவிலின் களஞ்சிய அறையில், நள்ளிரவின் கரும் இருட்டில், வாதாட்டம் ஒன்று இடம் பெற்றது. அங்கு உறையிலிட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த வாள் சீற்றத்தோடு நியாயங் கேட்கும் பாணியில் கத்தியது.

“வைரவரோடு சேர்த்தே அவரது துலமும், முருகனோடு சேர்த்தே முருகனது வேலும், நாராயண ஞானே சங்குஞ் சக்கரமும், பிள்ளையாரோடே அங்குச் பாசமும் எல்லாக் கோவில்களிலும் கருவறைகளில் வைத்துப் பூசை வழிபாடுகள் செலுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அந்த ஆயுதங்கள் அதர்மத்தையும், அசுரர்களையும் அழிக்கத் தெய்வங்களுக்கு உதவியதற்காக அந்த மதிப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன.

“அதுபோலத் திரிதூலியாகிய தூர்க்கை அம்மனும் மகிடாசரனை வெட்டிக் கொல்ல உதவிய வாளாகிய

என்னையும் தூர்க்கையுடன் வைத்துப் பூசை மதிப்பளிப்பதுதான் நீதி. அதிலும் ஆண்டுதோறும் மாநோன்பிற்கு மகிடவதக்குறியீடாக வாழை வெட்டப்பயன்படுத்தப்படும் நான் அம்மனோடே எந்நேரமும் இருப்பதுதான் உரிய கெளரவம். அதைவிட்டு எங்கோ ஒரு மூலையில் நான் போடப்பட்டிருப்பது அக்கிரமம்.”

களஞ்சிய அறையில் வாளுடன் இருந்த குடை, கொடி, ஆலவட்டம், தீபவகைகள் முதலியன் கேட்டன:

“தூலம், வேல், சக்கரம் முதலியன பல்லாயிரமாண்டுகளாக இறைவனுடனே இருந்து வரும் மரபு கொண்டவை. நீங்கள் அப்படி இல்லையே. அல்லாமலும் அம்மனோடு இருக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பும் வண்ணமே, இந்தத் தனது களஞ்சிய அறையில், அம்மன் உங்களோடும், எங்கள் எல்லாரோடும் இருக்கிறாள் என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா?”

“இருந்து என்ன பலன்? எங்களுக்குப் பூசை, மரியாதை, நெவேத்தியம், அபிடேக வழிபாடுகள் தரப்படவில்லையே!”

வாளாயுதத்தின் பேராசையை எண்ணி மனத்தில் சிரித்தபடி களஞ்சிய அறைப் பொருட்கள் அமைதியாயின.

அதே இரவு வெள்ளார்ப்பு நான்கு மணியளவில் கோவிலுக்குள் கண்ணம் வைத்துப் புகுந்த திருடர்கள் களஞ்சிய அறையையும் உடைத்து, விலையுயர்ந்த தங்க நகைகளையும், வெள்ளி, வெண்கலப் பொருட்களையும் கொள்ளளயிட்டுச் சென்றனர். கொள்ளளயர் வசமான கோவில் வாள் அந்தக் கொள்ளளயர்களால் அப்பாவிக் குடியானவர்கள் பலரை வெட்டிக் கொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

“ஐயோ கொடிய மகிடாசுரனையும், அதர்மத்தையும் வெட்டி அழித்தவனாக நான் ஆண்டுதோறும் பாவனை பண்ணப்பட்டதற்காக எனக்கும் பூசை வழிபாடு செய்யப்பட வேண்டும் என்று அகந்தை கொண்டேனே! ஆனால் இன்று அப்பாவிகளையும், தர்மத்தையும் கொல்லும் கொடியவனாகி நிற்கின்றேனே! ஆமாம்! இதையெல்லாம் என்வலதாகவா செய்கிறேன்? கொலை செய்பவர்கள் இந்தத் திருடர்கள்தாமே? நான் வெறும் கருவிமட்டுமே அன்றோ? அவ்வாறே அன்று மகிடாசுரனையும், அதர்மத்தையும் உண்மையில் அழித்தவரும், வழிபாட்டுக்குரியவரும் தூர்க்கை மட்டுமே அல்லவா?” என்று கலங்கியது வாள்.

கடைசியில் கொள்ளளக் கூட்டமும், துப்பாக்கி களும், கொள்ளளப் பொருட்களும் காவல்துறையிடம் சிக்குண்டன. நீதிமன்ற விசாரணையில் அந்த வாள் தூர்க்கை அம்மன் ஆலயச் சொத்து என அடையாளம்

காணப்பட்டுக் கோவிலில் ஓப்படைக்கப்பட்டது. தீயில் சுடப்படுவதால் உலோகப் பொருட்கள் குற்றம் நீங்கும் விதிமுறைப்படி பூசகரால் வாள் புனிதப்படுத்தப்பட்டது.

ஆயினும் கோவில் அறங்காவற்சபைத் தலைவர் தம் கனவில் தோன்றிய அந்த வாளானது தான் தெய்வ நிந்தனையாகிய உலகில் மிகப் பெரிய பாவத்தைச் செய்து விட்டதாகவும், அப்பழிக்குத் தண்டனையை அனுபவித்து, தான் புனிதப்படுவதற்காக, தான் கறள்கட்டி, உக்கி, உக்கிச் சாகும் வண்ணம் தன்னை மண்ணுக்குள் வெட்டிப் புதைத்து விடும்படியும் சொல்லி அழுததாகக் கூறினார்.

அவ்வண்ணமே அந்த அம்மன் ஆலய வாசலிலேயே ஆழக் குழி வெட்டி, அந்த வாள் புதைக்கப்பட்டது.

31

செக்கெண்ணு நக்ர்களால்...

சுப்பையரின் தலைக்குத்து நோய் அவரது அப்பா, அவர், அவரது பிள்ளைகள் என்று மூன்று தலைமுறைகளாகத் தொடரும் அவலக் கவலையாகும். காணாத மருத்துவர் இல்லை, செய்யாத வைத்தியம் இல்லை. இருந்தும் மன்றைக் குத்து இருந்திருந்து வந்து வதைக்கவே செய்கிறது. “து நாம்பன் குத்து. உங்களுர்க் கோவில் ஒன்றுக்கு ஒரு நாம்பன் மாடு வாங்கி வழங்குவதாக நேர்த்தி வைத்துப்பாருங்கள். பின்னி களையப்படக்கூடும்” என்று யாரோ ஒரு தேவராளர் சொல்லக்கேட்ட சுப்பையர் தமது ஊர் அம்மனுக்கு அந்த நேர்த்தியை வைத்தார்.

அதற்கிணங்க, தமது வீட்டுப்பசு ஈன்றதும், தாம் பிள்ளைபோற்பேணி வளர்த்ததுமான நாம்பன் கன்றுக்கு நானையங்கோத்து, வண்டி இழுக்கும் பயிற்சியும் வழங்கி, ஒரு திருக்கல் வண்டியோடு அம்மன் கோவிலில் ஒப்படைத்தார் சுப்பையர். கோவில் நிர்வாகம்

அவற்றைக் கோவிலின் தேவைகளுக்கும், ஊர் மக்களுக்கு நாட்குத்தகை அடிப்படையில் வாடகைக்கு விட்டுக் கோவில்நிதி திரட்டவும் பயன்படுத்தி வந்தது. தாமே வந்து வண்டியைப் பூட்டிச் செல்லும் வாடிக்கையாளர்கள் மாலையில் வாடகைப் பணத்தோடு கோவிலில் கொண்டுவந்து ஒப்படைப்பர். தான் பிறந்து, ஓடி விளையாடி, புல்மேய்ந்து பூரித்து வளர்ந்த தாய் மண்ணின் குறியீடான். அந்த அம்மன்தாயின் மேம்பாட்டுக்காகத் தன் வாழ்வு அர்ப்பணமானதையிட்டு மகிழ்ந்தது நாம்பன்.

வண்டியை வாடகைக்குப் பூட்டிச் செல்பவர்களில் விறகு வியாபாரியும் ஒருவன். அவன் அந்த நாம்பனைப் பாரமிழுப்பதற்கு மட்டுமென்றிக் களவாகத் தன் வீட்டுப் பசுமாடுகளைச் செலவின்றிப் பட்டிக்குப் போடவும் சில நாட்கள் பயன்படுத்தி விட்டான். இதன் மூலம் பாலியல் தாகம் வெறித்தனமாய்த் தூண்டப்பட்டுவிட்ட அந்தக் காளை பித்துப் பிடித்தாற் போல் மருட்சியுடன் காணப்பட்டது. ஊர் அம்மன் அன்னைக்காக உழைப்பது பற்றிய பெருமிதம், தியானம் எல்லாமே அதற்கு மறந்துவிட்டன. ஒருநாள் விறகு வியாபாரி மீண்டும் வந்து வண்டியைப் பூட்டிச் சென்றான். வண்டியில் விறகை ஏற்றிவிட்டு, அதைக்கொண்டுபோய் ஒரு வீட்டில் பறித்துவிட்டு வருமாறு தன் மகனைப் பணித்தான். விறகு வண்டிமேல் ஏறி அமர்ந்து வண்டியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் மகன். தெருவின் ஓரமாக

ஒரு தாழ்ந்திலப்பரப்பில் ஓர் ஆழ்ந்த நீர்க்குளம் காணப்பட்டது. அதன் கரையில் இரண்டு நாகு மாடுகள் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டு நின்றன. தற்செயலாக அவற்றைக் கண்டுவிட்ட வண்டி நாம்பன் திடீரென்று அவற்றை நோக்கித் திரும்பி ஓடியது. அந்தப் பள்ளத்தில் வண்டி வேகமாக நகர்வதைச் சாரதி அவதானிப்பதற்குள் வண்டி விரைந்து சென்று அந்தக் குளத்தினுள் வீழ்ந்து மூழ்கியது.

விறகுப் பாரத்துக்கு அடியில் குளத்து நீருக்குள் சிக்கிக் கொண்ட வண்டிச் சாரதியும், நாம்பனும் பலர் கூடிப் பலமனி நேரம் மேற்கொண்ட முயற்சியின் பின்னர்தான் சடலங்களாக மீட்கப்பட முடிந்தது. சுப்பையர் வைத்துச் செலுத்திய நேர்த்திக் கடன் அவர் பரம்பரைத் தலைக்குத்து நோயைத் தீர்க்கவோ, ஊர்த்தாய் மண்ணை நன்மைப்படுத்தவோ ஊரவர் ஒருசிலரின் சுயநலவெறிகள் அனுமதிக்கவில்லை.

32

உய்ஞ் உய்

எங்கெங்கும் குளிர்ச்சி நிலவிய பசுமைப் பின்னணியில் நிறநிறப் பூக்களும், நீர் ததும்பும் குளங்களும், ஓடைகளும், நிழல் இனிக்கும் சோலைகளுமாகப் பொலிந்து விளங்கியது அந்த வசந்த காலம். குயில்களின் இன்னிசைக் கூவல்களால் அது குதூகலித்திருந்தது. அந்தக் குயிற்பாடல்களின் மத்தியில் மனங்களைப் பிணிக்கும் மந்திர இசையாக அந்த இளங்கானக்குயிலின் பாடல் பறவைகள், விலங்குகளையும் கிறங்க வைக்கலாயிற்று.

இசையின்பத்தில் மெய்ம்மறந்து அந்தக் குயிலைப் பாராட்டி மதித்த பறவைகள், மனிதர்கள், விலங்குகள் நடுவே அதன் மேல் பொறாமை கொண்டு, அதனை அழித்துவிடத் துடித்த கொடிய மனங்களும் இருக்கவே செய்தன.

ஓர் இனிய மஞ்சள் வெய்யில் மாலைப் பொழுதில் மாஞ்சோலை ஒன்றில், அடுத்த மரத்தில் தன் ஆரூயிர்க்

கணவனும் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்க, ஒரு மாமரக் கிளையில் உட்கார்ந்து இளங்குயில் கானமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

தூழ உள்ள மரங்களின் கிளைகளில் எல்லாம் பறவை ரசிகர்கள், மரங்களின் கீழ் எல்லாம் மதுர இசையில் மயங்கி நின்ற விலங்குச் சுவைஞர்கள். இளங்குயில் பாடிக்கொண்டே இருந்தது. தன் காதல் மனைவி பற்றிய பெருமிதத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த குயிற் கணவன் பக்கத்தில் ஒரு குயில் மூதாட்டி வந்தமர்ந்தது.

“தம்பி, ஒருமுறை உன் கண்களை நான்கு திசைகளிலும் சூழற்றிப் பார். எத்தனை அழகிய இளம் ஆண்குயில்கள் உன் இளம் மனைவியைச் தூழ்ந்து மயங்கி நிற்கின்றன? என்னவோ உனது அரிய செல்வத்தைப் பறிபோக விட்டுத் துயரைத் தேடிக்கொள்ளாதே” என்று நல்லெண்ண அறிவுரை போல மெல்லக் கூறியது. ஆண்குயில் அதிர்ந்தது. தன் ஆருயிர் மனைவி இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கவே அதனால் முடியாதிருந்தது. தன் இன்பத் துணைவியைப் பிரிவதற்குக் காரணமாக அமையக் கூடிய அவளது இசையாற்றலை உடனடியாக அழித்தே ஆகவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டது. அருகிலிருந்த கொடுரமான கிழட்டுக் குயிலிடம் அதற்கு உபாயங்

கேட்டது. இந்த விண்ணப்பத்துக்காகவே காத்திருந்தது போன்று கிழக்குயிலும் குயிற்கணவன் காதில் எதையோ சூசுகுசுத்து விட்டு எழுந்து பறந்துவிட்டது.

வழமைபோல அன்றிரவும் மனைவிக்கு உணவு தேடிவந்த குயிற்கணவன் தன் வாயாலே அதனை ஊட்டியும் விட்டது. இரவிரவாகக் கானக்குயில் குரலைக் கணைத்துக் கொண்டு அவைப்படுவதைக் கண்ணுற்ற கணவன் உள்ளுரப் பயந்து கொண்டேயிருந்தது.

விடிந்ததும் மனைவியை உற்சாகப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு பறந்து போய் ஒரு சோலையில், மரக்கிளையில் அதை அமரவைத்துத் தானும் அருகில் அமர்ந்தது. சோர்வுடன் அமர்ந்திருந்த கானக்குயில் எங்கிருந்தோ ஒரு குயிலின் கூவலொலி அதிர்ந்து வரக் கேட்டுத் தானும் பதிலுக்குக் கூவ உன்னி எத்தனித்தது.

முடியாமற் போகவே அதிர்ந்து திக்கித் தினை அலறியது. மீண்டும் தெலைவில் கிளம்பிய கூவலுக்கு எதிர்கூவ எத்தனித்து முடியாமல் தவித்தது. மீண்டும், மீண்டும் இப்படியான பல அனுபவங்கள். கானக் குயில் இடிவிழுந்தது போலத் துடித்தது.

ஆவேசப்பட்டு அலறியது. திமிரென எழுந்து, வேகமாகப் பறந்து ஒரு பருத்த அடிமரத்தில் போய்த் தன் தலையை வேகமாக மோதியது. மறுகணம் அது தரையில் வீழ்ந்து, சிறகடிக்க, வாயால் குருதி 'குபுகுபு'

வெனக் கக்கியது. அலறிக் கொண்டு கணவன் குயில் அருகில் செல்வதற்குள் இசைக்குயில் விரிந்த சிறகுகளுடன் சடலமாக அடங்கியது.

“எனக்கு உயிர் நீயானது போல், உனக்கு உயிர் உன் இசைதான் என்ற உண்மையை உணராமல், உன் இசையைக் கொன்றதன் மூலம் உன்னையே படுகொலை செய்துவிட்ட பாவி நான்” என்று அலறித் துடித்தது அந்த ஆண்குயில்.

சுடிகளை

33

நொறுக்கும் சுண்டு

நேரம் நள்ளிரவு. காட்டையடுத்த வயல்வெளி நடுவில் விழுதுகள் ஊன்றி நின்ற ஆலின் கீழ், புலிகள், கரடிகளின் நடமாட்டம் அற்றதென்பதால், வழமைபோல் நான்கு நரிகள் நிம்மதியாகப் படுத்திருந்தன. தாய் நரி கேட்டது: “பிள்ளைகாள், இரண்டு பேருக்கும் இன்று இரை வயிறாரக்கிடைத்ததா?”

இரண்டு மகன்களும் பதிலளித்தன: “தூக்க நோயினால் செத்த இரண்டு கோழிக்குஞ்சுகள் தானம்மா இன்று எங்கள் சாப்பாடு. உங்கள் இரண்டுபேர் பாடும் எப்படி அம்மா?”

தாய் நரியை முந்திக்கொண்டு தந்தை நரி பேசியது: “எங்களுக்கும் ஒரு மான்குட்டியின் குறை இறைச்சிதான் கிடைத்தது. அரைகுறை இரைதான்.” திகைப்படைந்த தாய்நரி தன் கணவனைத் தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று காதுக்குள் பேசியது. “ஏனப்பா இப்படிப் பொய்

சொன்னீர்கள்? இன்று நாமிருவரும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டு மிஞ்சின மாணிறைச்சியை நாளை தின்ன என்று மறைத்து வைத்து வந்து, பிள்ளைகளுக்கு இப்படி நாங்கள் பொய் சொன்னால், அது தற்செயலாக அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டால் அதன்பின் எங்களை நம்பார்கள். அவர்களும் எங்களுக்குப் பொய் சொல்லத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஆனோ ஆள் சந்தேகப்பட்டுக் குடும்பமே குலைந்தழிய நேர்ந்துவிடுமே!"

இதைக் கேட்ட கணவன் நரி கூக்குரல் போடலாயிற்று. "என்னடி சொல்கிறாய்? எங்கள் நரிக்குலத்தின் பலமும், பாதுகாப்பும் என்றால் பொய், தந்திரமும், குள்ளத்தனமும்தான். இந்தக் குணங்களைக் கைவிட்டால்தான் பசியாலும், மற்ற மிருகங்களாலும் நரிக்குலம் நாசமாகும். இதை விளங்கிக் கொண்டும் குடிநாசத்துக்கு வழிகாட்டுகிறாயா? நீ ஆபத்தானவள், இனி ஒரு கணமும் நீ எங்களோடு இருக்கக் கூடாது, உடனே ஓடிவிடு."

அதிர்ந்து கலங்கிய தாய்நரி பெருமூச்சோடு தனியனாகத் தள்ளாடிச்சென்று மறைந்தது. அம்மா குசுகுசுத்தது ஒன்றும் குட்டிகளுக்குக் கேட்டிருக்க வில்லை. அப்பா கூக்குரலிட்டது அச்சொட்டாக அவற்றுக்குக் கேட்டிருந்தது. "அப்பா வேறு யாருக்கோ பொய் சொன்னதைத்தான் அம்மா 'மக்கு' கண்டித்திருக்கிறது. அப்பா சொன்னதும், செய்ததும்

தான் சரி" என்று தம்முள் பேசிக்கொண்டன குட்டிநரிகள்.

மறுநாள் காலை அரைப்பசியோடு நித்திரை விட்டெழுந்த நரிக்குட்டிகள் உச்சி வெய்யிலிலும் ஏமாற்றத்தோடு இரைதேடி அலைந்தன. ஒரு நரிக்குட்டிக்கு ஒரு பற்றைப் பொந்தொன்றினுள் ஒரு முயலின் முதுகு தெரிந்தது 'லபக்'கென்று முயலைக் கவ்வி இழுத்த நரி அதை நிலத்தில் அறைந்தது.

முயல் எழுப்பிய மரண ஓலங்கேட்டு, அடுத்த பற்றைக்குள் நின்ற மற்ற நரிக்குட்டி "என்ன சத்தம்? ஏதாவது கிடைத்ததோ?" என்று கத்திற்று. "இல்லை, இல்லை" என்று பொய் சொல்லிக்கொண்டே மளமளவென்று முயலைப் பிடுங்கித் தின்னத் தொடங்கியது அந்த நரி. அதை நம்ப முடியாமல் மெல்லப் பதுங்கி வந்து எட்டிப்பார்த்த மற்ற நரி திடுக்கிட்டுச் சினந்தது.

"என்ன? இவ்வளவு காலமும் என்ன இரை கிடைத்தாலும் இருவரும் பங்கிட்டே சாப்பிட்டோம். இன்று எனக்குப் பொய்சொல்லி நீ மட்டும் சாப்பிடப் பார்க்கிறாயா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு தானும் போய் இரையில் வாயை வைத்தது.

“இராத்திரி அப்பா சொன்னவர்தானே நாங்கள் பொய் சொல்கிறது குற்றமல்ல என்று? அதோடு இப்பொழுது நீயும் நானும் வளர்ந்து விட்டோம். இன்னும் எதற்குப் பங்கு? இந்த இரையை நான்தான் கண்டுபிடித்தேன். நான்தான் கொன்றேன். நான்தான் தின்பேன். நீ போய்விடு” என்று முதலாம் நரிக்குட்டி இரண்டாம் நரிக்குட்டி மேல் பாய்ந்து அதைத் தள்ளி வீழ்த்தியது. தொடர்ந்து அந்த உடன்பிறப்புகள் ஒன்றையொன்று நீண்ட நேரமாகக் கடித்துக் குதறின. முடிவில் முயலின் உடலத்துக்கு அருகில் இரண்டு குட்டி நரிகளின் பின்கங்களும் குருதி வடியக்கிடந்தன.

34

காக்கும் நீர்சும் கதுவும் நீர்சும்

அந்த மருதங்காட்டில் ஒரு மரப்பொந்தில் ஒரு விதவைக்கிளி, மைந்தன், அருளினி, தெருளினி, மருளினி எனும் நான்கு குஞ்சுகளுடன் வசித்து வந்தது. தாய் பயற்றங்காய், மிளகாய்ப்பழம், மாங்கொந்தல்கள் என்று காவி வந்து தன் குஞ்சுகளுக்கு இரை ஊட்டும். அருளினி நாள் பிந்திப் பொரித்த நோய்ஞ்சானாக உணவு உண்ணாமற் சோர்ந்துசிட்டந்தது. தாய்க்கிளி காடெல்லாம் தேடி இனிப்பான கொவ்வம்பழங்களைக் கொய்து வந்து அருளினிக்கு ஊட்டியது. ஏனைய குஞ்சுகள் “அருளினிக்கு மட்டும் ஏன் கொவ்வம்பழம்?” என்று குழுறின, வழக்காடன.

“நீங்கள் சுகமாக வளர்வதால் எனக்குக் கிடைக்கும் நிம்மதி அருளினி பற்றியும் கிடைக்க வேண்டும். நோயாளியான அவளால் இதை மட்டுமே உண்ண முடிகிறது. அவளும் உங்களைப்போலச் சாப்பிட்டால் தான் உயிர்வாழ முடியும்” என்றது தாய்க்கிளி.

மேலதிகமாகக் கிடைக்கும் ஒரு கொவ்வம்பழத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும் “மூன்று பேருக்கும் ஒன்று, அருளினிக்கும் ஒன்றா?” என்று அவை கேட்கத் தவறமாட்டா.

சில மாதங்களில் குஞ்சுகள் பறக்கும் வஸ்லமையைப் பெற்றன. தாங்கள் இனி வெளியே பறக்க வேண்டும் என்று அடம்பிடித்தன. “அருளினி இன்னமும் பறக்கும் வலிமை பெறவில்லை, சற்றுப் பொறுங்கள்” என்று தாய் கூறிய வேளையிலும் “அம்மா, உங்களுக்குப் பாசம் முழுக்க அருளினிமீதுதான். எங்கள் மீது துளிகூட இல்லை” என்று அவை சீரியதையும் தாய் தாங்கிக் கொண்டது. ஒருநாள் தானும் நான்கு குஞ்சுகளுமாக வெளியே பறந்தது தாய்க்கிளி. மூன்று குஞ்சுகள் தனக்குச் சமதையாகப் பறந்து வருவதையும், அருளினி பின்னடைவதையும் அவதானித்த தாய் எதிரில் வந்த மரத்தில் தன்னோடு அவற்றை அமரவைத்தது. “ஏனம்மா? உங்கள் மகள் களைத்து விட்டாளோ?” என்று குத்தலாகக் கேட்ட மருளினி மைந்தனோடும், தெருளினியோடும் எதையோ குசுகுசுத்தது. மறுகணம் மூன்றும் ஒன்றாய் எழுந்து பறந்து தொலைவில் மறைந்தன. கலக்கத்தால் ஐந்துங்கெட்டு அறிவுங் கெட்ட தாய்க் கிளி அருளினியையும் அழைத்துக் கொண்டு பொந்துக்குத்திரும்பியது. ஒரு மணி நேரங்கடந்திருக்கும். மைந்தனும், தெருளினியும் பறந்து வந்து “அம்மா-

மருளினி வலையில்!" என்று அலறின. பதறிக்கொண்டு தாய் பின்னே பறக்க, மைந்தன் முன்னே பறந்து வழிகாட்டியது. ஒரு பயற்றந் தோட்டத்தில் வலைக்குள் பதறிக்கிடந்த மருளினியின் காதுக்குள் எதையோ சொல்லிவிட்டுப் பக்கத்துச் சாமைப் பயிரினுள் தாய்க்கிளி மறைந்து கொண்டது. மாலையில் இருவர் கிளிக் கூண்டோடு வந்தார்கள். ஒருவன் மருளினியைக் கையில் எடுத்ததும் அது அவனது கையைக் கொத்தவும், தாய்க்கிளி பறந்து அவன் முதுகில் கொத்தவும் மருளினி கைவிடப்பட்டு எழுந்து பறந்து தப்பிவிட்டது. தாய்க்கிளி பின்னே நின்றவனால் பொத்திப் பிடிக்கப்பட்டுக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டுக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அது இப்பொழுது அவன் வீட்டு வளையில் கூண்டுக் கைதியாகத் தொங்குகிறது.

பல நாட்களாகியும் தாய் திரும்பி வராததால் நான்கு குஞ்சுகளும் "அம்மாவின் பாரபட்சமற்ற பாசத்தை நாங்கள் சந்தேகித்த பழிக்காக, மருளினிக்காக அம்மா பலி போய், நாங்கள் அநாதைகள் ஆகிவிட்டோமே" என்று புலம்பி அழுதன.

ஒருநாள் அவசரத்தில் கிளிக்கூண்டைத் திறந்தபடி விட்டு, அந்த வீட்டவர்கள் ஒரு திருமணத்துக்குப் போயிருந்த சமயம், தன் குஞ்சுகளைப் பார்த்துவர மரப்பொந்துக்குப் பறந்து சென்றது தாய்க் கிளி. அதில் மனைவி மக்களோடு மைந்தன் குடியிருந்தது. அது தனது

அம்மாதான் என்று அறிந்து மகிழ்ந்தது. ஆனாலும் “அடுத்த மரப்பொந்தில் மருளினி குடும்பம் வசிக்கிறது அம்மா. அங்கு போய்த்தங்குங்கள்” என்றது. அப்படியே அடுத்த மரப்பொந்தில் வசித்த மருளினியும் “அதோ எதிரிலுள்ள மரப்பொந்தில் வாழும் தெருளினி குடும்பத்துடன் நீங்கள் வசிக்கலாம்தானே?” என்றது. தெருளினியும் அருளினி வீட்டையும், அருளினி மைந்தனது வீட்டையுங் காட்டித் தாய்க்கிளியைக் காய்வெட்டலாயின.

“பெற்றோருடன் உரிமைக்குப் போராடுவதிலுள்ள தீவிரம் பெற்றோருக்குரிய கடமையைச் செய்வதில் குஞ்சுகளுக்கு இல்லையே” என்று எண்ணிச் சிரித்தபடி தாய்க்கிளி தன் சிறைக்கூண்டுச் சொர்க்கபுரி நோக்கிப் பறந்தது.

இன்று யாருக்கோ! நானே?

35

கொஞ்ச நாட்களாக அந்த அடர்ந்த காட்டின் நடுப்பகுதியில் ஆங்காங்கு நின்ற அடிபருத்த முதிரை மரங்கள் தறித்து வீழ்த்தப்பட்டு வந்தன. அடிமரங்களும், அகலமான கிளைகளும் மட்டும் துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டுப் பட்டு உந்துகளில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு வந்தன. இதைக் கண்டு காட்டிலுள்ள சகோதர உணர்வு கொண்ட சில மரங்கள் ஊமைகளாகக் குழுறின. சில மரங்கள் “நம் கதியும் நாளை என்னவாகுமோ?” என்று ஆமைகளாக உள்ளொடுங்கின.

ஆயினும் பல மரங்செடி கொடிகள் பல நியாயங்களை வலிந்து கற்பித்துக் கொண்டு, தமக்கு இதுபோன்ற இடர் வரமாட்டாதென்று நிம்மதிப்பட்டன. இந்த முதிரைகளைத் தொடர்ந்து வேம்புகளும், தேக்குகளும், கருங்காலிகளும், பாலைகளும் இவ்வாறு வெட்டிக் கடத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து ரசித்தும் வந்தன இன்னுஞ்சில மரங்கள். அங்கே

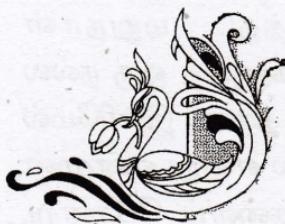
வளர்ந்து நின்ற முள்முருக்குகள், இலவம் பஞ்ச மரங்கள், முதலிய சோத்திமரங்கள் “என்ன தேவைக்கு எங்களை வெட்டப் போகிறார்கள்?” என்று நிம்மதிப்பெருமூச்சு விட்டன. மணங்கமமும் சண்பகப் பூமரங்கள், நாகலிங்கப் பூமரங்கள், பவளமல்லிகைப் பூமரங்கள், “பல மைல் தூரம் நடையாய் நடந்து, எங்களிடம் வந்து, பூப்பறித்துச் செல்லும் மானிடர்கள் எங்கள் உன்னதப் பெறுமதி அறிந்து, வெறும் பலகைகளுக்காக எங்களை வெட்டி அழிக்க மாட்டார்கள்!” என்ற இறுமாப்பில் நிம்மதிப்பட்டன. அங்கு காணப்பட்ட கள்ளிகள், முள்ளிகள், நாகதாளிகள், காரை, துரைகள், “எங்களை நெருங்கவோ, ஏறெடுத்துப் பார்க்கவோ கூட ஒருவரும் விரும்பமாட்டார்களே” என்று அழிவற்ற நித்தியங்கள் தாமென்ற அகந்தையில் மூழ்கி அச்சம் தவிர்த்தன.

முதிரை, வேம்பு, தேக்கு, பாலை, கருங்காலி மரங்களின் வெட்டிக் கழிக்கப்பட்ட கொப்புகள், சள்ளிகள் காபெங்கும் பரவிக் கிடந்தன. அந்தக் கோடை வெய்யில் அனல் காற்றில் அவை “கல கல” ஓலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

அன்று ஒரு வேப்ப மரத்தைக் கடைசியாக வெட்டிக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் ஒரு மர நிழலில் அடுப்பு மூட்டித் தேநீர் தயாரித்துக் குடித்துக் குடித்து வேலை முடித்து, மரக்குற்றிகளை ஏற்றிக் கொண்டு பனு உந்துகளில் ஏறி அகன்றுவிட்டார்கள்.

தேநீர் அடுப்பினுள் கிடந்த பெரிய கொள்ளிக்கட்டை நெருப்பானது அடித்த காற்றில் விளாசி எரிந்து, பக்கத்தில் கிடந்த தடி, சள்ளிகளுக்கும் சில நொடிகளில் ப்ரவியது. அது காட்டில் வெட்டிக் கொட்டிக் காய்ந்து கிடந்த கிளைகள், இலைப்பரப்பு எங்கும் ஒரு மணி நேரத்தினுள் பரந்து பெருநெருப்பாகிப் பச்சை மரங்கள் அனைத்திலுமே மூண்டு முழுக்காட்டையும் தூழ்ந்து விழுங்கலாயிற்று.

தாங்கள் சோத்திகள் என்பதாலும், தாங்கள் கௌரவம் மிக்கவர்கள் என்பதாலும், தாங்கள் அழிப்பதற்கு அரியவர்கள் என்பதாலும் தங்களுக்கு எந்த இடரும் நேராது என்று எண்ணித் தங்கள் உடன்பிறப்புகள் வெட்டி அழிக்கப்படுவதைக் கண்ணாரக் கண்டும் சற்றும் மனம் பதைக்காமல், இன அழிப்பு அநியாயங்கண்டு ஆவேசப்படாமல், அவர்களைக் காப்பாற்றும்படி ஆண்டவனை அழுது வேண்டாமல் இருந்த சுயநலக் கும்பலான மூள் முருக்குகள், இலவம் பஞ்ச, நாகலிங்கப்பூ, சண்பகப்பூ, பவளமல்லிகைப்பூ மரங்கள், கள்ளி மூள்ளிகள், காரை தூரைகள் முதலிய எல்லாப் பச்சை மரங்கெடிகொடி, புல் பூண்டுகளுமே கடைசியில் காட்டுத்தீயில் வெந்து சாம்பலாக நேர்ந்துவிட்டது.

36

வருந்துப் பொர்

அந்தக் காட்டில் சிங்கம் முதலான ஊனுண்ணி களும், யானை முதலான செடியுண்ணிகளும் வசித்து வந்தன. ஊனுண்ணிகளுக்குத் தாங்கள் இரையாகாத இனவிடுதலை காண ஏங்கித் திரிந்தன செடி உண்ணிகள். அதனால் யானைகள், எருமைகள் போன்றவை தற்பாதுகாப்புக்காகத் தன் தன் இங்கூட்டங்களாகவே திரிந்தன. அதனால் அவற்றை இலகுவில் தாக்கிக் கொன்று தின்ன முடியாமல் இருந்தது சிங்கம், புலிகளுக்கு! குதிரை, மான், முயல் போன்றவை விரைவில் ஓடித்தப்பி விடுவதால் அவற்றையும் பிடித்துத் தின்ன முடியாமல் தவித்த சிங்க ராசா எஞ்சிய ஆடு, மாடு, கழுதை, குரங்குகளையே உண்டு உயிர் வாழ வேண்டி இருந்தது.

இதனால் சிங்கராசா தனது நன்பனாகிய நரியுடன் ஆலோசனை நடத்தியது. சிங்கத்தின் காதுக்குள் நரி பல நிமிடங்களாக எதையோ குசுகுசுத்தது. சிங்கம் நன்றி

கூறி நரியை அனுப்பி வைத்தது. மறுநாள் யானைத்தலைவனிடம் வந்த நரி, “உங்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்தி. இந்தக்காட்டின் சிங்கராசா தான் இனிமேல் உயிர்க்கொலைப் பாவம் செய்வதில்லை என்று என்முன் சபதம் எடுத்துள்ளார். இனிமேல் உங்களைப் போன்று, புல், செடி, கொடிகளையும், செத்த விலங்குகளின் இறைச்சியையும் மட்டுமே தின்று கொண்டு எல்லா மிருகங்களோடும் ஒற்றுமையாக வாழவே விரும்புகிறார். அதற்காக வரும் சித்திரை மாதம் முதலாம்நாள் செடியுண்ணிகள் அனைவரையும் அழைத்து விருந்து பரிமாறி நட்பை ஆரம்பிக்க விரும்புகிறார். உங்கள் எல்லாரையும் அந்த விருந்துக்கு அழைக்கும்படி என்னை அனுப்பியுள்ளார். நாளைக்கு உங்கள் சம்மதத்தை அறியத்தாருங்கள்” என்று கூறி அகன்றது. இது போலவே ஏருமைப்பட்டி, மான்கூட்டம் என்று அனைத்துச் செடியுண்ணிக்கூட்டங்களுக்கும் அறிவித்தது. ஊனுண்ணிகளுக்கும் இந்தச் செய்தியைக் கூறிவைத்தது. இனவிடுதலைக் கனவுகளில் தினைத்த செடியுண்ணிகள் நரியிடம் விருந்துக்குப் பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்தன.

பங்குனிக் கடைசி இரவு, காட்டின் எல்லையில் செழித்திருந்த வாழை, கரும்புத் தோட்டங்களைச் சுற்றி நரிகள் ஊளையிட்டுக் கொண்டும், சிங்கம் கர்ச்சித்துக் கொண்டும், புலிகள் உறுமிக்கொண்டும் விடியும் வரை ஓடிவிட்டுக் காட்டுக்குள் ஓய்ந்தன. விடிந்ததும் கரும்பு,

வாழைத்தோட்டங்களின் காவலர்கள் அச்சத்தோடு வெளியேறி ஊர்களுக்குள் ஓடி மறைந்தனர். சிங்கராசா வேண்டிக்கொண்டதையடுத்து, விருந்துக்கு வந்திருந்த செடியுண்ணியிலங்குகள் கரும்பு, வாழைத் தோட்டங்களில் இறங்கி வயிறார் இனிய விருந்து உண்டு மகிழ்ந்தன. நரியும் தானும் விருந்துண்பதாய்ப் பாசாங்கு பண்ணியது. விருந்தின் முடிவில் சிங்கத்துக்கு நன்றி கூறிச் சொற்பொழிவாற்றிய நரி “செடியுண்ணிகளாகிய நாங்களும் ஊனுண்ணிகளுக்குப் பதில் விருந்தை விரைவில் ஒருநாள் நடத்துவோம்” என்று பிரகடனஞ் செய்தது. துழிச்சியை விளங்கிக் கொள்ளாத செடியுண்ணிகள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு கலைந்து சென்றன.

மறுநாள் அந்த நரி செடியுண்ணித் தலைவர்களை ஓடி, ஓடிச் சந்தித்தது. “நாம் உண்ணும் தாவர உணவில் மட்டுமே சிங்கராசா எங்களுக்கு விருந்திட்டது போல நாங்களும் ஊனுண்ணிகள் தின்னும் மாமிச உணவில் மட்டும் விருந்து கொடுப்பதே முறை. தான் கொல்லமாட்டாரே ஓழியச் செத்த விலங்குகளின் இறைச்சியைத் தின்பார் என்பதே சிங்கராசாவின் சத்திய வாக்குமாகும். எனவே அப்படியான பதில் விருந்தை நாங்களும் வைக்க நாள் நிச்சயித்துச் சிங்க ராசாவுக்கு அறிவிக்க உதவுங்கள்” என்று கூறி அகன்றது நரி. செடியுண்ணித் தலைவர்கள் தன் தன் இனங்களைக் கூட்டிக் கலந்தாலோசித்தன. “அந்த ஊன் விருந்துக்கு

யாரைக்கொன்று மாமிசம் பெறுவது? என்னைக்கொல்ல நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்” என்று பல செடியுண்ணிகள் குரலெழுப்பின. அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இனவிடுதலை கை நழுவி விடுமே என்று தலைமைகளும், விசிறிகளுங் கூக்குரலிட்டன. இதனால் யானைக் கூட்டம் இரண்டு பகை அணிகள் ஆகியது. ஏருமைகள் இரண்டு கட்சி, ஏருதுகள் இரண்டு குழு என்று பிரிந்து நின்று தங்களுள் மோதத் தொடங்கின. அன்றாடம் இரண்டு, மூன்று செடியுண்ணிகள் செத்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. சிங்கம், புலிகள் நோவின்றி அவற்றை உண்டு மகிழ்ந்து வந்தன. செடியுண்ணிகள் தும்முள் மோதி, மோதி அழிந்து உதிரிகளாகிப் பலமிழுந்தன. கடைசியில் எஞ்சிய சிலவான் அவை தனித்தனியாக ஊனுண்ணிகளால் வேட்டையாடப்பட்டு இன அழிப்புக்கு உள்ளாகி வருகின்றன.

கண்ணல் டிஸ்க்

37

கடைச் நாடகள்

இருகாலம் அந்தக் காட்டின் முடிதூடா மன்னனாய், யானைக் கூட்டங்கள் பணிந்து சேவகம் புரிந்து நிற்கவும், ஏராளம் சருகுபுலிகள், நரிகள், ஒநாய்கள் முதலிய மிருகங்கள் ஓடி ஒளிக்கவும் பவனிவந்த கொம்பன், தனியன் யானை அது. இன்று முதுமையால் தளர்ந்து, அடியெடுத்து வைத்து நடக்கக் கூடப் பலமற்று நின்றது. இந்த அவமானம் ஒரு பக்கம், மற்றை விலங்குகளின் உட்பகை பற்றிய அச்சம் ஒரு பக்கம் அதைத் தனிமை தேடி ஒதுங்கும்படி வற்புறுத்தின. அந்தக் காட்டுக்குள் பற்றைகள் நிறைந்த ஒதுக்குப் புறமான ஒரு பள்ளம் இருந்தது. அதனுள் மெல்ல இறங்கிய யானை அந்தப் பற்றைப் புல்லை, செடி கொடிகளை மட்டுமே தின்று சில நாட்களைச் சமாளித்தது. ஆனால் தாகம் தீர்க்கத் தண்ணீர் சிடைக்காமல் தவித்தது. தண்ணீர் குடிப்பதற்காகப் பள்ளத்திலிருந்து மேலே ஏறி வர முயன்று, தளர்ச்சியால் தள்ளாடித் தடுமாறி அந்தப் பள்ளத்துள் மல்லாந்து

வீழ்ந்தது. அதுவே அதன் மீளா வீழ்ச்சியாய் அமைந்து, தாகத்தோடு, பசியும் சேர்ந்து அந்த முதிய யானையைத் தகித்துக் கொண்டிருந்தது.

கூட்டங்களிலுள்ள முதிய யானைகள் தங்கள் சக யானைகளால் உதவிக்காக்கப்படுவது போலத் தானும் பாதுகாக்கப்படாமைக்குக் காரணம் தான் சுற்றம் பேணிக் கூடி வாழாமைதான், தற்குறியாகவே வாழ்ந்து விட்டமைதான் என்று விளங்கிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டது. இயங்க இயலா முதுமை தனக்குந்தான் வரும் என்று அது உணர்ந்திருக்கவில்லை. முகாமைத்துவ இறுமாப்பில் இன்பம் கண்டு, வடகாட்டார், தென் காட்டார் என்று யானைகளுக்குள் முரண்பாட்டைத் தூண்டி, ஓர் அணிக்குத் தலைமை தாங்கி, அதன் மூலம் பல யானைகள் மோதுண்டு சாகக் காரணமாகிவிட்ட அன்றைய பழிகளின் பயன்தான் அனுவண்ணவாக இன்று தான் அனுபவிக்கும் மரணம் என்று இப்பொழுதுதான் அதற்குப் புரிந்தது.

தன் யானை அடியாட்களின் புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காக, நெற்பயிர், வாழை, கரும்பு, தென்னம்பிள்ளைகளை ஊருக்குள் புகுந்து அவை திண்றழிக்க வழி செய்ததன் மூலம் ஏழை உழவர்களின் வயிற்றிலடித்த பழிதான் இன்று தன்னைப் பட்டினிச்சாவில் தள்ளியுள்ளது என்றுணர்ந்து கலங்கியது. தனது உடல்வலுத் திமிரால் மற்றை

யானைகளை ஒடுக்கி ஆண்டு, சுகபோகங்கள் அனுபவித்த அதிகார மிடுக்குத்தான் இன்று அவற்றின் உட்பகையால் அச்சறுத்தப்பட்டு நடுங்க வைத்துள்ள தென்று உள்ளம் வெந்தது. தனது கம்பீரத்தில், தலைமைத்துவத்தில் மயங்கியும், தன் மிரட்டலுக்கு அடி பணிந்தும் பல பெண்யானைகள் தன்னுடன் கொண்ட கள்ள உறவுகளுந்தான் இன்று அவற்றின் வெறுப்புக்கும், பழிவாங்கலுக்கும் பயந்து ஓளிந்து வாழும் நிலைக்குத் தன்னைத் தள்ளின என்பதை விளங்கிக் கொண்டு அவமானத்தால் அழுங்கிக் கிடந்து உழன்றது.

இளவயதில் இனிப்பாய் இருப்பவை அனைத்தும் முதுமையிலுந்தான் நினைத்துப்பார்க்க இனிக்கும் என்னுங் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கையில், அந்த நுகர்ச்சிகளுக்காக இளம் வயதில் பாவங்களை ஏராளமாகப் புரிந்து, அவற்றுக்கான தண்டனைகளை இயங்க இயலாத முதுமையிலே சுமந்து தடுமாறி, அந்த நாளைய ஞாபகங்கள் மனச்சான்றின் கையில் தீக்கொள்ளிகளைக் கொடுத்து, நெஞ்சைச் சுட்டுச் சுட்டு வதைப்பிக்கக் கிடந்து துடித்துக் கலங்கியது அந்த முன்னைநாள் காட்டுராஜா.

“போதைகள்மயமான புழுக்களாகப் பிறந்து, புழுக்களாக வாழ்ந்து புழுத்தே சாகும் நம் பூமிப்பிறப்புப் போதும் சாமி” என்று அதன் ஆன்மா புலம்பிய அளவில் முச்ச மெல்ல அடங்கியது.

38

தந்த்ரமாடி தர்மமாடி

முதல் முதலாக மனித வடிவம் தாங்கிப் பிறக்கும் குரங்குகள் மட்டும் வாழும் ஒரு சிறு தீவு அது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் வாலிகள் என்னும் பூர்வ குடிகளும், மறு பகுதியில் சுக்கிரீவர் என்னும் வந்தேறு குடிகளும் வாழ்ந்து வருகின்றன. வெளித் தோற்றத்தைக் கொண்டு அவைகளும் மனிதர்கள் என்றே உலகம் நம்பிக் கொரவித்து வருகிறது. அவைகளும் தங்களை மனிதர்களாகவே எண்ணிக் கொண்டு மனித வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றி வருகின்றன. வாலி இனமும், சுக்கிரீவ இனமும் அந்தத் தீவில் தனித்தனி அரசுகளைக் கொண்டிருந்தன. இவற்றுள் வாலிகள் சாதி, மத, பிரதேச, சுயநல வெறிகளால் பிரிந்து உள்மோதல்களால் குட்டிச் சுவராகி வரும் குரங்குக் குணத்தைக் கொண்டவை. வாலிகளை அழித்து முழுத்தீவையும் தமதாக்கும் பேராசை, கொலை வெறி, காமவெறி, பொய், களவு, நயவஞ்சகம் முதலான குரங்குக் குணங்கள் முற்றியவை சுக்கிரீவக் குரங்குகள்!

இடையில் புகுந்து தீவு முழுவதையும் கைப்பற்றி ஆண்ட ஒரு வெளிநாட்டுச் சக்தியின் காலை, வாலைப் பிடித்து, முழுத் தீவையும் பொறுப்பெடுத்து, வாலிகளின் நாட்டுக்குள் சுக்கிரீவக் குடியேற்றங்கள், மீன்பிடி, பொருளியல் ஆதிக்கம், திட்டமிட்ட இனக் கலவரங்கள் மூலம் வாலி இனப் படுகொலை என்று அட்டேழியம் புரிந்த வந்தது, சுக்கிரீவக் குலம். வாலிகள் தம் மண்ணையும், இனத்தையும் காப்பாற்ற முதலில் அறவழிப் போராட்டங்களில் இறங்கி, அவை ஆயுத முறையில் ஒடுக்கப்பட்டதால், வேறு வழியின்றி, ஆயுதமேந்திப் போரிட்டு விரைந்து முன்னேறின. இதனால் அதிர்ந்து, திணறிய சுக்கிரீவப் படை அரசு வளங்களை உச்சமாகப் பயன்படுத்தி மேற்கொண்ட பொய்ப் பிரசாரங்களில் எடுப்பட்ட ஏராளம் உலக நாடுகள், அரசுக்கு அனைத்து உதவிகளும், ஆயுதங்களும் தாராளமாக வழங்கலாயின.

யுத்த தர்மங்களை மீறித் தான் நடத்தப்போகும் தாக்குதலில் நிகழும் படுகொலைகளுக்குச் சாட்சிகள், தடயங்கள் உருவாகாமல் தடுப்பதற்காக, ஊடகவியலாளர்களை, தொண்டு நிறுவனங்களின், ஐநா. சபையின் ஊழியர்களைத் தந்திரமாக, முழுமையாகப் போர்க்களத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தியிருந்தது சுக்கிரீவ அரசு. தான் அறிவித்த பாதுகாப்பு வலயத்துள் நம்பித் தஞ்சம் புகுந்த அப்பாவி வாலிகள் மேல் கண்ணை முடிக் கொண்டு ஏரியக் குண்டுகள், எறிகணைகள்,

கொத்துக் குண்டுகள், நச்ச வாயுக் குண்டுகளைச் சுக்கிரீவப் படை சரமாரியாகப் பொழிந்து, ஒன்றரை லட்சம் வாலிகளைக் கிழமுகள், குழந்தைகள் என்ற பேதமின்றிக் கொன்று குவித்தது.

ஐ.நா. சபையின் ஆணைப்படி வெள்ளைக் கொடிகளுடன் சரணடைந்த வாலிப் படைத் தலைவர்களையும், போராளிகளையும் சித்திரவதை செய்து உயிருடன் எரித்துக் கொண்றது. சரணடைந்த பெண் ஊடகவியலாளர், பெண் போராளிகளைக் கற்பழித்துக் கொலை செய்து நிர்வாணமாக்கி வீசியது. தங்களின் இந்த அட்டகாசங்களைப் பின்பும் பார்த்துப் பெருமிதப்படவும், நண்பர்களுக்குக் காட்டவும் என்று கைத்தொலைப்பேசிகளில் படம்பிடித்துக் கொண்டது.

போரில் கிடைத்த வெற்றியைத் தனதாக்கிக் கொள்ள அரசுத் தலைவன் ஒரு பக்கமும், தளபதி ஒருபக்கமுமாகச் சுக்கிரீவக் குலம் பிரிந்து நின்று வாதிட்டது. தோற்ற தளபதியின் அணியிடமிருந்த கொலைக்களைப் புகைப்படங்கள் வெளியிடப்பட்டன. உலகச் செய்ம்மதிகளின் நிழற்படங்களும், போர்க் களத்தில் சிக்கி உயிர் தப்பிய வாலிகளின் சாட்சியங்களும், சர்வ தேச நீதிமன்றம் ஒன்றில் தொடரப்பட்ட போர்க் குற்றவழக்கில் சுக்கிரீவப் படை மேற்கொண்ட யுத்தக் குற்றங்களையும், இனப்படுகொலையையும் நிருபித்தன. கடந்த அறுபத்து மூன்று ஆண்டுகளில்

முன்றரை லட்சம் வாலிகள் சுக்கிரீவ அரசுகளால் கொல்லப்பட்டதும், இன்று இறுதிப் போர் முடிந்த பின்னும்/ அன்றாடம் அநாதை வாலிகள் நூற்றுக் கணக்கில் படுகொலை செய்யப்படுவதும், நூற்றுக்கணக்கில் வாலிப் பெண்கள் பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்படுவதும் சுக்கிரீவரின் திட்டமிட்ட இன அழிப்பு என்பதும் நீதிமன்றத்தில் நிருபணமாகின. வாலி நாடு இனிமேல் தனி அரசாக வாலிகளால் ஆளப்பட வேண்டும் என்றும் போர்க் குற்றம் புரிந்த அரசு அதிபருக்கும், மந்திரிகளுக்கும் மரண தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் உலக நீதிமன்றம் தீர்ப்பு எழுதியது. அறுபத்து மூன்றாண்டு களாகத் தந்திரங்கள் குவித்து வந்த வெற்றிகள் ஒரே ஆண்டில் தர்மம் ஈட்டிய வெற்றியால் தவிடுபொடியாகின.

39

சுரைவெல்லாம் சுரைவெல்ல!

அந்தப் பசுவின் கண்ணிப்பிள்ளையாக ஒருமாதம் சுதந்திரமாகப் பால் குடித்து மகிழ்ந்த கண்றுக் குட்டி கடந்த இரவு முழுவதும் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் கட்டிப் போடப்பட்டு நின்றது. இனந் தாய்ப்பச சற்றுத் தொலைவில் தொழுவத்தில் பிள்ளைப் பாசத்தாலும், தன் மடியில் சுரந்து நின்ற பாலின் சுமையாலும் தவித்து நின்றது.

விடிந்ததும் தண்ணீர்த்தூக்கோடும், கால்களைப் பிணைக்கும் கயிற்றோடும் வந்த அந்த வீட்டுக்காரன் பசுக்கன்றை அவிழ்த்துவந்து, பால் குடிக்கவிட்டு, பசுவின் பின்பக்கத்தில் குந்தி, அதன் பின்னங்கால்களைப் பிணைக்க முயன்றபோது, சினமேறி நின்ற பசு, தன் பின்னங்காலால் கொடுத்த உதைப்பால் மல்லாந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான். உடனே கையை ஊன்றி எழுந்தவன், வேலியில் கிணுவங்கட்டை ஓன்றை முறித்து அந்தப் பசு மிரண்டு துள்ளும்படியாகக்

கை ஓயும் வரை, அதை அடித்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் போனான். பயந்து விலகி நின்ற கன்று மீண்டும் வந்து பால் குடிக்கலாயிற்று, தாய்ப்பசுவின் கண்களில் கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது.

தூரத்தில் வேப்பமர அடியில் கட்டி நின்ற இந்தக் கன்றின் பாட்டிப்பசு, தன் மகளான நாகினைப் பார்த்து 'மகளே, ஏன்ம்மா முரண்டு பிடித்து வீணாக அடி வாங்கினாய்?' என்று பேச்செடுக்க முன்னம் 'நிறுத்தம்மா? நீ ஏன் என்னைப் பெற்றாய்? நீ பெற்றதால்தானே நான் இப்படித் துன்பங்கள் படுகிறேன்' என்று தேம்பியது.

'நீ ஏன் சாப்பிட்டாய்? நீ ஏன் தண்ணீர் குடித்தாய்?' என்பது போன்ற ஒரு கேள்வி தான் 'நீ ஏன் என்னைப் பெற்றாய்? என்பதும்! இது இயற்கை நியதி மகளே. இதோ பார், உன் பிள்ளையான இந்தப் பெண் கன்றுக்குட்டியும், நாளை உன்னை இதே கேள்வியைக் கேட்டால், இதைவிட்டு வேறு பதில் சொல்வாயானால், அதே பதிலையே உனக்கு எனது பதிலாகவும் எடுத்துக்கொள்.'

'இல்லை அம்மா. ஒரு பெண்ணின் பிள்ளைப் பாசத்துக்கும், நல்ல உணர்ச்சிகளுக்கும் எசமானன் என்ன, கணவன் என்ன, விலங்குபோட வந்தால், பொறுக்க இயலுமா அம்மா?'

'பொறுக்க முடியாது என்று நீ எதிர்த்தால் என்ன நடக்கும்? உன்னை இன்னொருவனுக்கு விற்பார்கள், அவன் இறைச்சிக்காக விற்பான், அல்லது கொல்வான். அல்லது நீ பல கைமாற - பலகைபட நேரும்.'

'நான் இங்கு உன்னை ஈன்றபோது, உன்னைக் கட்டிப்போட்டு என்னில் பால் கறக்க அனுமதித்ததன் மூலம், எனக்கு அவர்கள் தினம் போடும் தீனிக்கு நான் கட்டணம் செலுத்தினேன். அதனால் பதினெந்து ஆண்டுகளாக அவர்கள் என்னைப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். நான் மூத்து மலடியாகிப் பால் வழங்காத இன்றைய நிலையிலும், மற்றைய வீட்டவர்களைப் போல் வீட்டைவிட்டு விரட்டாமலும், இறைச்சிக்கடைக்கு விற்காமலும் உன் எச்சிலைத் தின்றாகிலும் பாதுகாப்பாக வாழ வைத்திருக்கிறார்கள்.

'இப்படியான இரக்கமுள்ளவர்களை மதித்து நாம் நடக்க வேண்டும். நன்றி உணர்ச்சி, நல்ல சிந்தனைதான் நம் வாழ்வை நிம்மதிப்படுத்த முடியும், உறுதிப்படுத்த முடியும்.'

வயோதிபத்தாயின் அனுபவ ஞானத்திற்குத் தலைசாய்த்து நின்றது நாகுமனம். அன்று மாலை மீண்டும் கட்டிப் போடப்பட்ட கன்றுக்குடியை மறுநாட்காலை அவிழ்த்துக்கொண்டு, கையில் தண்ணீர்த் தூக்குடன், தடக்கயிற்றுடன் தன் கணவனுக்குப் பதிலாக,

அந்த வீட்டு இளம் எசமாட்டி வந்தாள். அவளுடன் நான்கு ஆண்டுகளாக விளையாடி வளர்ந்து, உறவாடி மகிழ்ந்திருந்த அந்த நாகுத்தாய் மகிழ்ச்சியின் அறிகுறியாகத் தன் செவிகளை அசைத்தது. அதைப் புரிந்து கொண்ட எசமாட்டி கன்றை ஊட்டவிட்டுத் தாய்ப்பசுவின் பின்னங்கால்களைக் கயிற்றால் பிணைத்தாள். பசு அமைதியாக நின்றது.

40

மக்கம் ரோக்கிய மனத்துக் கொலைகள்

கடலில் படகு பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. படகில் ஓட்டியுடன் சேர்த்து எட்டுப்பேர் இருந்தனர். அனைவரும் ஆளுக்கு ஆள் புதுமுகங்கள், தன்தன் பயணப் பைகளை அனைத்துப் பிடித்தபடி இருந்தனர். அங்கொரு வார்த்தை, இங்கொரு வார்த்தை பேசிக் கொண்டனர்.

படகு நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருக்கும்போது சட்டென்று எழுந்து நின்ற ஒருவன் தன் இடுப்பிலிருந்து கைத் துப்பாக்கியை உருவி எடுப்பதற்குள், விழிப்போடு அவன்மீது பாய்ந்த ஓர் இளம் பயணி அவன் கையைத் திருகித் துப்பாக்கியை வான்முகமாகத் திருப்பிப் படபடவென்று துப்பாக்கியின் ஆறுகுண்டுகளையும் தீர்த்து முடித்தான்.

மறுகணம், எஞ்சியவர்களும் எழுந்து அந்தக் கொலைஞனத் தூக்கிக் கடலில் எட்ட வீசினர். அவன்

கடல் நீரில் தத்தளித்து, முச்சுத் திணை, இறந்து நீரில் மிதந்து கொண்டிருக்கப் படகின் பயணம் தொடர்ந்தது.

இந்த மனிதப் படுகொலையைக் கண்டு தர்ம தேவதை சினந்தது. ஆயினும் மிகுதிப் பயணிகளைக் கொல்லவும், அவர்களின் உடைமைகளைக் கொள்ள யிடவும் அவன் முற்பட்டதாலேயே அப்பயணிகள் தங்கள் உயிர்காக்க அவனைக் கொல்ல நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டார்கள் என்று பொறுத்துக் கொண்டது.

எஞ்சிய பயணிகளில் ஒருவர் இந்தச் சம்பவத்தைத் தமது மதப் பிரசாரத்துக்குப் பயன்படுத்தும் முனைப்பில், தமது மதத்தின் இன்ன கடவுள்தான் தங்களைக் கொலையுண்ணாமல் காத்தது என்றார்.

இன்னொருவர் அக்கூற்றை மறுதலித்து அது தமது மதக்கடவுளின் கிருபைதான் என்றார். காரசாரமான வாக்குவாதம் மூண்டது.

அதுபோலவே வேறொரு பயணி அந்தக் கொள்ளையனின் நடை, உடை, பாவனை, அவன் இன்ன பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று காட்டுவதாகக் கூறினான். அவன் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனும் அந்தப்படகில் இருந்தான். அவன், “இல்லை, இல்லை, அவனை உங்கள் பிரதேசத்தில் நான் பல தடவை கண்டிருக்கிறேன். அவன் உங்கள் ஊரவன்தான்”

என்றான். 'கொலைக்காரக் கூட்டம் நாங்களா? நீங்களா?' என்று இருவரும் எழுந்து சண்டிகட்டினர்.

இப்படி நாலுபேர் தனகிக் கொண்டிருக்க, இதுதான் தருணமென்று எஞ்சியிருந்த இருவரும் கடலில் வீசப்பட்டவனின் பயணப் பையைத் திறந்து அராய்ந்தபோது, சில உடைகள், சில ஆயுதங்களோடு, இந்த இருவரதும் இருவேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட நூல்களும் இருக்கக் காணப்பட்டன.

'இவன் எங்கள் இனத்தவன் அல்லன், உங்கள் மொழிக்காரன்தான்' என்றான் அவர்களில் ஒருவன். அதை எதிர்மறுத்து 'இல்லை அவன் உங்கள் மொழிக்காரன்தான்' என்றான் மற்றவன். தன்தன் மொழியை, இனத்தை உயர்த்திக் காட்டும் வெறியில் அவர்கள் அடிபாட்டிலும் இறங்கினர். படகுக்குள் இவ்வாறு மூன்று சோடிகள் கட்டிப் புரண்டன. ஆனோ ஆள் கொல்ல அனைவரும் முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

'தற்காப்புக்காக இவர்கள் சற்றுமுன்பு புரிந்த மானிடக் கொலை மன்னிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது தங்களுக்கு உதவவேன வழங்கப்பட்ட மொழி, மதம், இனம், பிரதேசம் என்ற வெறும் கருவிகளை மகிமைப்படுத்துவதற்காகவும், மானுடத்தைப் பலி கொடுக்கிற அளவுக்கு திருத்த முடியாத அளவுக்கு இந்த மனிதர்கள் முழுப்பேரும் சீரழிந்து விட்டார்கள்.

இவர்களை முற்றாகச் சங்காரம் செய்து, முழுதும் புதிதாக மீண்டும் படைப்பதுதான் ஓரேயொரு வழி என்று தர்மதேவதை என்னிய மறுகணம் கடலின் அலைகள் மலைகளாக எழுந்து, படகை மூழ்கடித்து, அனைவரையும் கொன்றோழித்தே ஓய்ந்தன.

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

---

1. எழிலி (காவியம்) சாகித்தியமண்டலப் பரிசு பெற்றது.
2. தண்டலை (கவியரங்கக் கவிதைகள்-1)
3. நாடும் வீடும் (கவியரங்கக் கவிதைகள்-2)
4. இன்ப வானில் (அகத்துறைக் கவிதைகள்)
5. வேள்வி நெருப்பு (50 சின்னஞ்சிறுக்கதைகள்)
6. தமிழ் இலக்கணப்பூங்கா (5 ஆம் பதிப்பு)
7. கூலிக்கு வந்தவன் (சமூக நாவல்)
8. பூகம்பப் பூக்கள் (குறும்புப் பாக்கள் 100)
9. தமிழ் இலக்கிய வினாவிடைப் பூங்கா
10. இணுவில் இந்துக் கல்லூரி வரலாறு
11. ச.வே.பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள் (பரிசு பெற்றது)
12. சின்னப்பாப்பா பாட்டு
13. அன்னை மண் (51 சிறுக்கதைகள்)
14. பஞ்சாட்சரம் பாநாடகங்கள்
15. இந்தத் தீபாவளி தேவைதானா? (10 சிறுக்கதைகள்)
- 16 - 56 பக்தி இலக்கிய நூல்கள்
- 56 - 88 வீர காவிய நூல்கள்

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

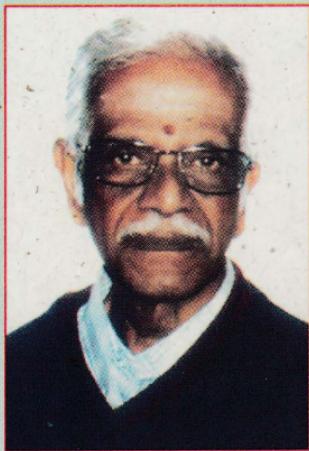
தீரு. ச. வே. பஞ்சாடசரம் அவர்கள் பன்றுக ஆழங்கம் கொண்ட பண்டைப் பட்டா ரியாவார். வீரர் ஆசிரியராகவும் விரி வரையாளராகவும் 37 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத்தில் பணிபுரிந்த அறிஞராவார். சீன்று புலம் பெயர்ந்து, கனமிய மன்னிலூம் தனது லீக்கியப் பணியை முழுமூச்சோடு தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றார்.

விவரது அயராத உழைப்பின் காரணமாக, நவீன் லீக்கிய வரிசையில் கவிதைகள், காவியங்கள், குறுங்காவியங்கள், மாவீரகாவியங்கள்,

சிறுகதைகள், நாடகங்கள், பாநாடகங்கள், சிறுவர் லீக்கியம், நாவல், உருவகக் கதைகள், பரிசோதனை வகையான சின்னங்கிறுக்கதைகள் மட்டுமல்ல. பண்டைய லீக்கிய வரிசையில் தீருவுஞ்சல்கள், தீருவிரட்டை மனிமாலைகள், மும்மனிக்கோவைகள், நாள்மனிமாலைகள், தூதுகள், பிள்ளைத்தமிழ்கள், தலபுராணங்கள், அந்தாதி, தீருப்பள்ளி ஏழுச்சி என்று கிடூவரை கூமார் 90 வரையிலான நூல் ஆக்கங்கள் வெளிவந்து காலம் காட்டி நிற்பது மட்டுமல்லாமல், ஈழத்தமிழ் லீக்கியத்திற்கு உறும் சேர்ந்தவண்ணமும் இருக்கின்றன.

விவரது கிசப்பாடல்கள் தமிழகப் பிரபல பாடகர்களான மாணிக்கவிநாயகம், ஹரிஷ் ராகவேந்திரா, பிரசன்னா, மாலதி, முக்கேஷ் போன்றவர்களால் பாடப்பட்டு கிசப்பேழைகளாக வெளிவந்து பலரின் பாராட்டையும் பெற்றிருக்கின்றன. விவரது ஏழிலி என்ற சமூக காவியம் 1965ஆம் ஆண்டு லீஸ்கை சாகித்தீய மண்டலத்தின் பரிசைப் பெற்றது. ச. வே. பஞ்சாடசரம் கவிதைகள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 2002 ஆம் ஆண்டுக்கான லீஸ்கை கலை லீக்கிய பேரவையின் பரிசைப் பெற்றது. விவரது பாநாடகங்கள், நாடகங்கள், கவிதைகள், கிசப்பாடல்கள் என்பன பல பரிசுகளை வென்றெடுத்துள்ளதையும் கிச்சந்தரப்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

தமிழ் மீது கொண்ட காதல் காரணமாக வீரர் புலம் பெயர்ந்த மன்னிலூம் தமிழ், தமிழன் என்ற உணர்வோடு தனது மன்னுக்கான பங்களிப்பை சீன்றும் தொடர்ந்து செய்வதற்கு அயராது பாடுபட்டு வருகின்றார். விவரது தமிழ் உணர்வோடு கூடிய பண்புநலம் மிகுந்த படைப்புக்கள் தமிழ் லீக்கிய உலகத்தின் ஏதிர்காலத்தை சீன்னும் செழுமைப்படுத்தும் என்பது உறுதி.- குரு அரவிந்தன்

ச. வே. பஞ்சாடசரம்